

Giới thiệu Tình Dung Xuân Sam Mông

Thể loại: Ngôn tình cổ đại, cao h, 1vs1, 3S, siêu sắc, sủng.

Hoàn convert: 40 chương

Editor: Hannah

Nàng trong lòng vừa ngọt vừa thẹn, không tự giác nhắm hai mắt lại. Nàng cảm giác được cơn thịt một tắc lại một tắc căng ra hoa lộ nhỏ hẹp, đẩy mạnh thân thể nàng, kèm với đó là một trận thanh thâm thoải mái lạnh lẽo, cuối cùng đâm tới miệng nhỏ khác ở tận sâu.

Kỳ thật, đến bước này là đã hoàn thành, nhưng nam nhân này nào có dễ dàng buông tha nàng như vậy "Để nam căn mở rộng hoa huyết được sẽ hấp thu nhanh hơn"

Hừ, rõ ràng là chính hắn thích cảm ở từ cung người ta, kiêu nhân nhi chửi thầm. Bất quá nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bởi mặc kệ sự việc có bao nhiêu rắc rối, người này đều có thể ra vẻ đạo mạo mà giảng giải nguy hiểm, căn bản là không thể thắng hắn.

Bởi vì thân thể mới bị hắn hung hăng xâm nhập không lâu trước nên hắn không phí quá nhiều sức liên đâm đến tận hoa đế, nhìn long căn của chính mình bị tiểu tâm can ngoan ngoãn mà hàm nuốt, tất cả khúc mắt đến đuôi lông mày hắn đều là thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Dung Xuân Sam Mông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Làm việc vui sướng

Cảm giác no trướng trong cơ thể làm nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại. Thân mình nhẹ nhàng hơi động, ôm ấp phía sau liền trở nên chặt hơn một chút.

"Tỉnh?" Âm thanh trầm thấp mà lười nhác của nam nhân truyền đến, ngay sau đó môi nàng bị mút một ngụm.

... "Ân..." Miệng nàng vừa phát ra thanh âm, hạ thân liền bị đụng một chút, thứ to lớn của nam nhân phía sau lại dính vào một đoạn.

"Nếu tỉnh chúng ta lại tiếp tục làm việc vui sướng...hửm..." Nam nhân trầm thấp mà cười, đem nhân nhi ngây thơ trong ngực ôm ngồi dậy, mặt đối mặt.

Cặp đùi mềm mại của nàng quấn vòng, dễ sát bên eo sườn hắn, nửa người trên ghé vào lồng ngực cường tráng, ấm áp của hắn; ánh mắt mông lung, tựa như hồn nhiên lại phát ra mấy phần kiều mị; vừa nhìn chính là còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Nhưng nam nhân quả không được nhiều như vậy, mãnh thú trong thân thể hắn hiển nhiên chịu không nổi. Một cái nhẹ nhàng đỉnh đi lên, dễ dàng đem thô dài của hắn hoàn toàn đi vào thân thể của nàng đến tận gốc, đối lấy một tiếng hừ nhẹ.

Hắn tăng nhanh tốc độ đâm thọc, tinh dịch bắn cho nàng đầm qua dần dần tràn ra huyết khẩu, tiểu hoa môi bị hắn làm cho căng đến biến hình. "Phu quân...ân...ân...chậm một chút..." Nàng nghe chỗ hai thân thể giao hợp đầy tiếng nước ướt đầm dề, vừa thẹn vừa ngại, hai tay trắng nõn lại không tự chủ mà vòng lấy cổ hắn, cùng hắn dán đến càng gần.

"Nhanh mới làm Húc Nhi thoải mái" Nam nhân gọi cảm thờ gấp, một tay khê vuốt càn cổ non mịn của nàng, một tay xoa nắn ngực nhũ mềm mại.

"Tôi qua thao như vậy Húc Nhi không phải rất sung sướng sao"

"...um haa..thật sâu..." Nàng nức nở ra tiếng

Hắn biết tư thế này cơ thể nàng không thích ứng, bởi như vậy thật dễ dàng để hắn đi vào sâu bên trong, cảm đến từ cung tiếng kêu của nàng liền như mèo nhỏ. Nhưng hắn lại cực thích nghe nàng kêu. Vì thế động tác càng thêm thô bạo, không chút lưu tình, đi vào từng cái như là muốn đem nàng đỉnh xuyên.

Bị điên cuồng đâm thọc một trận, nàng cuối cùng là chịu không nổi khoái cảm mát lạnh hột lạc phách bắt đầu gãy gục, chân co rút, cuộn tay thành nắm đấm nhỏ nhện không được mà chống đẩy hắn.

"Được...được, đổi tư thế khác, không tiếp tục làm nàng như thế". Hắn nghe nàng nhẹ khóc không ngừng, đến tâm cũng mềm, liền đem nàng đặt nằm lại lên giường, chính mình phủ lên người nàng, thọc vào rút ra, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp đi rất nhiều.

Tiểu cô nương rốt cuộc cao hứng trở lại, một bên thừa nhận sự xâm nhập của hắn, một bên mặt ửng đỏ ngượng đầu hôn hắn. Hắn thuận thế mút giữ môi nàng, đầu lưỡi tìm được lưỡi nàng, hung hăng dây dưa, duyên liếm, đem hết tâm tình buồn bực không được cảm sâu thỏa thích phát tiết vào nụ hôn này.

Nàng cũng thông minh, biết nam nhân bị úy khuất liền thuận theo hắn mà hôn, lén lút đem đùi tuyết trắng mỡ rộng để cất chứa hắn tốt hơn. Nàng hai mắt mê mang, hô hấp ngày càng dồn dập, dưới thân đầm thủy cũng dần dần tràn đầy. Đáng tiếc sau khi cảm dứt ôn nhu mấy trăm cái hắn lại duy trì không được, nàng cảm giác hai chân mình bị gác lên bờ vai rộng của hắn, thân mình bị nâng lên một nửa, cái miệng bị ép tới mép giường. Chưa để nàng có bất cứ chuẩn bị nào, thô cứng của hắn liền hung ác đâm vào, trong nháy mắt nàng bị cảm đến nỗi trở nên trống rỗng, trước mắt như có pháo hoa tràn ra, thân thể không thể khống chế mà run rẩy một trận.

"Húc Nhi cao trào?" Nam nhân thờ dốc mang theo sự sung sướng thật sâu, tiếp sau là càng nhiều thao chọc mãnh liệt thất phạt. Nàng bị đâm đến vừa khóc vừa kêu, thẳng đến khi lại bị cảm cao trào hai lần, hắn mới thấy mỹ mãn mà đem nùng tình phóng thích cho nàng.

Ở trong ngực hắn thờ dốc thật lâu sau, nàng thật vất vả mới bình tĩnh một chút, chính là thân mình như bị rút cạn khí lực. Cả đêm gần như thức trắng, nàng nghĩ thầm. Biểu tình sung sướng của nam nhân thật là càng xem càng giận, nàng đơn giản liền nhắm mắt không thèm nhìn hắn. Hắn cười nhẹ lên, vòm ngực hơi chấn động, làm nàng thấy tâm có chút nóng, nhưng vẫn rất có cốt khí mà không chịu mở mắt.

Thật là một yêu tinh, hắn vén sợi tóc mượt mồ hôi trên mặt nàng, bế nàng lên đi tịnh thất.

Lúc xử lý sạch sẽ trở về, chăn đệm đã được đổi mới, hắn đem nàng thả lại lên giường, nhẹ nhàng ấn bóp chân nhỏ của nàng, vật nhỏ thấy thế lại thẹn bực lên, không chịu cho hắn một ánh mắt.

Hắn thân thiết xoa đầu gối nàng, thấp giọng quát: "Để ta nhìn xem có bị thương hay không" Nàng không lay chuyển được, đỏ mặt bị hắn tách hai chân ra. Nguyên bản hoa huyết phần phần nộn nộn có chút đỏ tươi, hoa môi non mềm hơi sưng, nhìn có chút đáng thương. Hắn đem ngón tay sờ đến tiểu huyết, nhẹ nhàng ấn vách tường bên trong, hỏi nhỏ "Đau sao?"

"Không đau, có chút nóng rát" Kiều nhân nhi đỏ mặt ngập ngừng.

Hắn yên tâm, để sát mặt vào chân tâm của nàng khẽ liếm, trơn trượt đầy xúc cảm kia thật là làm lòng người mê đắm. Nhưng hắn cũng biết một vừa hai phải, sáng sớm không thể đem tiểu bảo bôi ra khi dễ tàn nhẫn, đến buổi tối sẽ lại mắng hắn.

Hắn từ dưới gối lấy ra một hộp thuốc mỡ, dùng tay đào ra một lượng, đem bôi đều lên côn thịt chính mình, sau đó ngăn chặn chân cô gái nhỏ lại: "Giờ bôi thuốc, nàng phải ngoan"

"Ân"... Quá trình như vậy nàng đã thành thói quen, bọn họ từ đêm đầu tiên, mỗi khi hoan ái xong hắn thường phải cho nàng bôi chút bí dược, sợ rằng nam căn của chính mình quá mức thô to sẽ khiến nàng bị thương.

Nàng trong lòng vừa ngọt vừa thẹn, không tự giác nhắm hai mắt lại. Nàng cảm giác được côn thịt một tác lại một tác căng ra hoa lộ nhỏ hẹp, đẩy mạnh thân thể nàng, kèm với đó là một trận thanh thâm thoải mái lạnh lẽo, cuối cùng đâm tới miệng nhỏ khác ở tận sâu.

Kỳ thật, đến bước này là đã hoàn thành, nhưng nam nhân này nào có dễ dàng buông tha nàng như vậy "Để nam căn mở rộng hoa huyết được sẽ hấp thu nhanh hơn"

Hừ, rõ ràng là chính hắn thích cảm ở từ cung người ta, kiều nhân nhi chửi thầm. Bất quá nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bởi mặc kệ sự việc có bao nhiêu rắc rối, người này đều có thể ra vẻ đạo mạo mà giảng giải nguyên nhân, căn bản là không thể thắng hắn.

Bởi vì thân thể mới bị hắn hung hăng xâm nhập không lâu trước nên hắn không phí quá nhiều sức liền đâm đến tận hoa đế, nhìn long căn của chính mình bị tiểu tâm can ngoan ngoãn mà hàm nuốt, tất cả khúc mắt đến đuôi lông mày hắn đều là thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Chọc ghẹo

Hắn cứ như vậy cảm nàng, đem nàng ôm tới gian ngoài, cung nhân đã chuẩn bị sẵn thức ăn ở trên bàn. Hoàng đế bệ hạ không mở lời phân phó tự nhiên là không một ai ở thời điểm bọn họ hoan hảo lõ đầu ra. Tiểu Hoàng hậu huyết nhỏ còn bị long căn đâm sâu, loại thời điểm này xuất hiện sợ là không muốn sống nữa. Bệ hạ không báo trước một tiếng đem tiểu Hoàng hậu đặt ở dưới thân lại thao lại bắn là việc thường xuyên xảy ra. Nếu là buổi sáng có loại đồ vật như sữa bò, mặt ong thì lại càng khó lường hơn, bệ hạ khẳng định là muốn tiểu hoàng hậu bón cho hắn. Dùng cái gì để bón sao...Cái này còn phải xem tâm tình bệ hạ. Có một hồi bệ hạ trước lúc lâm triều nhìn không được lại thao lộng tiểu Hoàng hậu, cuối cùng không kịp để chính mình giúp nàng rửa sạch đành đem nàng đang mềm nhũn vô lực giao cho nữ quan, có tiểu cung nữ hồ nháo lỡ miệng nói, tiểu hoàng hậu ngoại trừ bị bệ hạ bắn cho một thân long tinh, huyết khẩu còn chảy sữa bò ròng ròng, sợ là do bệ hạ không mút sạch sẽ lưu lại...Có thể thấy được bình thường tiểu hoàng hậu có bao nhiêu vất vả.

Nếu không có ai hầu hạ, hắn tự nhiên là muốn chiều cổ thật tốt cho tiểu cô nương của mình, chậm rãi dứt cho nàng non nửa chén ngao nấu đến canh khoai sọ hầm đậu đỏ. Nhìn đến kiều nhân nhi thoải mái mà nheo đôi mắt, khuôn mặt nhỏ phần hồng mềm nộn, lòng hắn lại ngứa lên, dưới háng long căn so với suy nghĩ còn phản ứng nhanh hơn, trưởng lớn một vòng. Tiểu cô nương tự nhiên cũng cảm giác được, vốn dĩ đã bị hắn cứng rắn nhét vào thực không dễ dàng, hắn làm sao lại tự nhiên đại biến. Nàng không thuận theo mà vịn lên "Ta phải dùng đồ ăn sáng, phu quân không được bắt nạt người"

Hắn vội vàng đề nàng lại, bị nàng hàm mát vốn là đã nhả lại đến vát và làm sao có thể chịu được nàng vận như vậy

"Tê...Nàng đừng nhúc nhích" Hắn trên trán ả ả đầy gân xanh, cổ tình còn muốn không chế thật tốt để không làm bị thương nàng. Nàng cảm giác được sau lưng hắn phập phồng, biết hắn không dễ chịu, nhất thời mềm lòng, tình tế nói nhỏ: "Nếu không...Chờ ta ăn xong lại..."

Lời còn chưa dứt đã bị hắn hôn trộm một cái "Tốt" Hắn cười giảo hoạt, liền biết là tiểu bảo bối dễ dàng mềm lòng. Chỉ cần có thể sẽ làm nàng đau lòng, nàng liền bị lừa đến ngoan ngoãn mở rộng tiểu huyết để hắn thao làm, luôn luôn quên chính mình đã bị nam nhân tàn nhẫn đâm cắm đến khi khóc lóc cầu xin tha thứ thảm ra sao.

Nàng nhìn ánh mắt hắn liền có cảm giác bị lừa, nhưng quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, tuy nói nàng không phải quân tử nhưng dù sao cũng là hoàng hậu a...ai...

Nội tâm nhỏ nhỏ của nàng gãy giữa một phen, cũng chỉ có thể thừa nhận mà tiếp tục ăn điểm tâm. Kỳ thật ngày thường ăn cũng không nhiều lắm, chẳng qua vì trốn tránh tiếp theo sẽ bị người khi dễ thê thảm mà cố ý vô tình ăn chậm rì rì. Vì thế nam nhân phía sau không chịu nổi, đem nàng chuyển qua mặt đối mặt mà ôm lấy, còn thuận tiện đặt vào tay nàng một khối bánh hoa đào... "Tiếp tục ăn, ta trước tự chơi một chút"

Dứt lời liền đem nửa người trên nàng dựa vào trên bàn, hai tay to cầm lấy hai cánh mộng nở nang của nàng bắt đầu vuốt ve... "Mông nhỏ Húc Nhi sờ thật thích, vừa mềm mại lại co giãn, cảm thấy sờ bao nhiêu cũng không đủ". Mặt nàng nháy mắt nhiễm màu đỏ, lạng lẽ lan tràn đến cổ.

Tiếp theo hắn hướng về chỗ tựa lưng của ghế dịch một chút thân mình, long căn vì thế thoáng trượt ra một đoạn, tiểu huyết của nàng liền xuất hiện trước mắt hắn. Chỉ thấy miệng nhỏ kia đẹp để hồng hào không một chút lông, hai mảnh hoa môi bị đè ép đến biến hình, huyết khẩu căng đến trắng bệch, đáng thương lại khó khăn bị một cây côn thịt sẫm màu xỏ xuyên qua. Phấn hồng cùng tử hắc, mềm mại cùng thô cứng đối lập lẫn nhau, tựa như bị cưỡng chế làm bản sự thuần khiết, thật dễ dàng gọi lên dục vọng sâu nhất trong nam nhân.

Hắn tà tứ gọi lên khoe miệng, vươn tay xoa nắn tiểu trần châu bị long căn chống đỡ hoa huyết mà bại lộ đang run run... "A.a..." Eo nhỏ của nàng cong lên một độ cong duyên dáng, hoa huyết gắt gao hàm hút, nửa người trên dựa vào trên bàn cũng trở nên căng thẳng. Hắn rất có dự kiến trước mà đỡ lấy nàng, thậm chí ngay lúc tiểu huyết nàng ngâm hút long căn hắn còn có thể tập trung tinh thần bảo vệ tinh quan, hắn chính là phải hảo hảo đùa bỡn tiểu nữ nhân này, bị nàng kẹp đến bắn thì sao được.

"Ngaoan, thả lỏng ra nào" Hắn vuốt ve eo thon của nàng, một tay kia duỗi đến chỗ giao hợp nhẹ xoa huyết khẩu căng cứng, gắt gao.

"Phu quân...ừ...haa...không cần lại ả ả kia" Nàng toàn thân phiếm hồng, âm thanh mang theo sự run rẩy khi bị kích thích càng thêm ủy khuất.

"Hiện tại không ả ả..." Hắn nâng chân nhỏ trắng nõn, tình tế mà hôn, sau đó lại tiếp tục khiêu khích nàng... "Húc Nhi, tiểu huyết nàng cần ta"

... "Chàng...chấn ghét" Nàng xấu hổ đến thân mình run rẩy, miệng nhỏ phía dưới không tự giác mát mướt

"Tiểu huyết Húc Nhi chảy nước, lưu lại trên hoa môi vừa nộn lại mỹ, giống như hoa thực được ngâm sương ở Ngự hoa viên mùa xuân. Còn có hương thơm vừa ngọt lại say lòng người"... Âm thanh trầm thấp nhu hòa như trăng thanh gió mát hẳn là phải dùng để ngâm thơ, ngâm câu đối, lại bị hắn dùng để nói ra dâm từ lăng nhăng.

"Chàng...không được xem...lưu manh..." Nàng mềm mại ngã xuống trên bàn, thanh âm mang theo tia khóc nức nở. Điểm chính là hoa huyết thế nhưng lại không có tí tiết tháo nào, bị kích thích đến vô cùng ướt át, nàng cảm giác nơi huyết động đang hàm chứa, tầm áp long căn đến đầy rẫy ẩm ướt, nóng bỏng.

"Trên người Húc Nhi chỗ nào cũng đẹp, ta thích" Nam nhân xấu xa lúc giảng giải lời ngon tiếng ngọt đều mang theo chút tà khí, làm người ta muốn ngừng cũng ngừng không được.

"Chờ ta dùng lực mà thao luyện tiểu huyết Húc Nhi, đem đám thủy đàm đến chảy nước, lại mang long tinh bắn cho nàng, rót đầy từ cung Húc Nhi. Nếu là ngâm không được long tinh liền sẽ theo long căn chậm rãi tràn ra, chảy tới trên mặt đất...Hoa huyết Húc Nhi sẽ bị cầm đứt đến chảy nước ròng ròng...Bắn càng nhiều càng trở nên trơn trượt, thuận lợi để ta đâm đến càng sâu hơn, có thể đem bụng nhỏ Húc Nhi đình gồ lên..." Hắn một bên dùng ngón tay ở bên cạnh tiểu huyết nàng xoay vòng một bên mặt không đổi sắc mà miêu tả cảnh tượng dâm đảng, nàng rốt cuộc nghe không nổi nữa, gầy dựa vào trên người hắn, một ngậm hôn bịt kín miệng không để hắn nói tiếp, nàng sẽ xấu hổ đến chết mất.

Hắn nhiệt tình mà dây dưa với đầu lưỡi nhỏ, nàng nhào vào trong ngực nhưng vẫn muốn chơi xấu: "Chàng thật sự không cần ăn sáng sao?"

"Ừm...không cần..." Nam nhân ác liệt rốt cuộc thỏa mãn, đen tiểu cô nương áp đến một bên giá bát bảo, hung hăng thao luyện.

"a...a.haa...từ bỏ...phu quân..nhẹ..nhẹ một chút, muốn hư rồi a..." Mặc kệ nàng khóc lóc cầu xin thế nào, nam nhân trước sau đều không chịu buông tha nàng.

"Húc Nhi còn chưa có ăn đủ đâu, lại ăn thêm một chút...nuốt trọn..." Cánh tay hắn ôm chân nàng cong lên, bàn tay nâng mông nàng, đẩy từng cái đem côn thịt đình đến sâu nhất, ở trên mông vuốt ve ra từng vết tay màu đỏ, cuộc hoan ái này không biết khi nào là cuối.

Ngoài điện, cung nhân trực hầu cúi đầu, trong lòng âm thầm vì Hoàng hậu mà lo lắng. Xem ra bữa ăn sáng này phải hồi lâu mới kết thúc, chỉ sợ bị hạ lại nảy lòng tham thao luyện hoàng hậu. Hôm nay lại vừa đúng lúc là ngày hưu triều(*), tiểu hoàng hậu xem ra phải chịu khổ. Đáng thương cho tiểu cô nương mới chỉ có mười tám tuổi, ban đêm bị long tinh hổ mãnh của bệ hạ lấn qua lộn lại không nói, ban ngày còn thường xuyên phải mở ra đuôi ngọc chiều

chuộng long căn kia... Có khi lại là thiên phú dị bẩm, thật là không dễ dàng đâu.

(*) lưu triều: không lên triều, các đại thần được phép nghỉ không lên triều.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Một lúc hai ly

Hoàng đế sau ngự án liếc mắt nhìn nội thị tổng quản Đức Tự đang quỳ thỉnh an trên mặt đất, tùy ý mà phất ống tay áo "Đứng lên đi"

"Tạ bệ hạ"

"Nàng ở nơi nào?"

"Khỏi bẩm bệ hạ, nô tài vừa mới hộ tống nương nương trở về Tê Phụng Cung"

Hắn chớp mắt một cái, đứng dậy "Đi Tê Phụng Cung"

Phòng tắm hơi nước mờ mờ mịt quanh, phảng phất hương khí nhàn nhạt, ngọn đèn vàng đỏ xuống một bầu không khí mê người. Hắn đẩy nhẹ màn lụa, liền nhìn thấy tiểu nữ nhân đang ngồi trong thùng tắm không chút phòng bị mà khây cánh hoa trên mặt nước. Cung nhân hầu tắm nhìn thấy hắn đi vào vội vàng hoảng hốt quỳ sát đất, hắn giơ tay để người không liên quan đều lui xuống.

Bên kia vật nhỏ một ngày ham chơi ở ngoài giờ đã thay đổi tư thế, nửa ghé vào mép thùng tắm, đầu gối lên cánh tay, giương lên ý cười nhẹ nhìn hắn. Không biết mà do bị hơi nước hun hay gì khác, trên mặt nàng lộ ra đỏ ửng, đôi mắt ướt đầm dề, sáng lấp lánh như ánh sao rơi xuống mặt hồ. Tóc đẹp cuộn ra sau, tùy ý mà cắm một cây trâm ngọc, vài sợi tóc buông xuống hơi ẩm ướt dính ở đầu vai mảnh khảnh, lười biếng lại ngây thơ, cổ tinh lộ ra một loại dụ hoặc tự nhiên.

Vừa thấy bộ dáng này của nàng liền biết nàng ở ngoài giờ đã uống rượu,...cái này thú vị. Hắn nhướn mày, tư tâm xấu xa lại hiện lên. Hắn kéo đai lưng ra, di động ngón tay bắt đầu cởi bỏ thường phục trên người. Áo ngoài, trung y, áo lót... Động tác không nhanh không chậm, đầu vào đấy, thậm chí còn mang theo một loại tâm tư khiêu khích luôn gắt gao mà nhìn nàng chăm chăm. Nàng rất có hứng thú mà xem hắn buông xiêm y từng cái rơi xuống đất, ánh mắt lướt từ đôi mắt thâm thúy của hắn đi xuống môi mọng đang nhấp, sẽ làm hầu kết gọi cảm trượt động lên xuống, ngực rộng cường tráng... Nàng biết phu quân mình chính là rất đẹp, song cũng chưa từng lớn mật không biết xấu hổ mà thường thức qua thân thể hắn. Hắn ở lúc hai người mặn nồng sẽ không bao giờ tiếc rẻ mà tán thưởng nàng, nàng lại không có thể hiện trắng ra là hắn cũng có lực hấp dẫn trí mạng đồng dạng như thế.

Tiếp theo lực chú ý của nàng rơi xuống vùng bụng rắn chắc của hắn, kia rãnh cong cơ bắp có lực hấp dẫn kỳ diệu, dụ hoặc người tưởng muốn đuổi tay ra ấn nhẫn, sờ sờ một cái. Cuối cùng một mảnh rậm rạp màu đen xâm nhập vào mi mắt nàng, giữa bụi cỏ một đồ vật hung ác dựng đứng chìa vào nữ nhân đang mờ mờ từ duy.

Nàng tròn xoe đôi mắt, không chớp không nháy mà nhìn hắn, lại vô thức vươn lưỡi liếm đôi môi đang khô khốc của chính mình. Động tác mờ ám này hiển nhiên hoàn toàn lấy lòng được người đối diện, hắn bước từng bước thẳng tắp thon dài, thật nhanh đi về phía người đối diện, dưới háng khung khí hơi lay động, làm nàng có cảm giác nguy hiểm áp tới.

Nước trong thùng tắm trào rầm rầm ra trên mặt đất, nàng còn chưa có phản ứng đã bị người xốc tới trong lòng ngực... "Tiểu ngọc tử" Hắn mút trụ đôi môi nàng khẽ nhếch, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, thâm nhập sâu vào trong đào lõng. Khi thì quán lấy lưỡi nàng bá đạo ngậm hút, khi thì trọc hàm trên của nàng khắp nơi. Nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng khát, theo bản năng mà ôm lấy eo thon của hắn, nhắm mắt thừa nhận đầu lưỡi hắn triền miên, nhiệt tình mà trao đổi nước bọt lẫn nhau. Không biết giao triền bao lâu, hắn rút cuộc đem môi ngừng lại trên cánh môi hơi sưng mọng của nàng, tức giận hôn sâu chuyển sang nhẹ nhàng khẽ mút mát. Nàng bị hôn như cướp mất ý thức, ở lúc thờ đờ kịch liệt mới chậm rãi thu hồi.

"Uống nhiều hay ít rượu...hửm?" Môi lưỡi hắn du tẩu ở trên căn cổ thon dài của nàng, đôi tay cũng không an phận mà xoa nắn ngực nhũ mềm mại.

"Hai ly...là rượu trái cây thôi" Nàng nhắm mắt lại, hướng về phía sau dựa đến càng gần, đầu tựa vào vai hắn. Hắn cười nhẹ, vật nhỏ này từ trước đến nay tư lượng rất kém cỏi, một ly say ba ly ngã, trong cung yến hội hắn đều sẽ phân phó chuẩn bị riêng nước mặt đường cho nàng. Hiện tại như vậy cũng đúng lúc, nàng ngây ngốc lại thực ngon miệng, hoàng đế bệ hạ tự nhiên sẽ không cô phụ món ngon đưa tới bên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nùng tình trong phòng tắm

" Hôm nay chơi rất cao hứng... Hửm?" Hấn ở bên tai tiểu nữ nhân thở nhẹ một ngụm khí nóng, tinh tế liếm hôn vành tai nàng.

"Ânn...Cao hứng...gặp được phụ thân mẫu thân, còn có ca ca" Nàng bị liếm láp đến có chút thờ dốc nhẹ, cố gắng giữ mình thanh minh mà đáp hấn " Mẫu thân tự làm đồ ăn...rất ngon"

"um...ngư..." Nơi nào đó sau tai bị môi lưỡi hấn liếm một chút, nàng cười nhẹ ra tiếng. Hấn hôn đi xuống, chơi đùa trên cổ nàng, bàn tay lại áp tới hai bên trái phải kiều nữ trắng nõn của nàng trên dưới đầy hợp lại mà vân vê. Thân thể nàng bị vuốt ve đến ngày càng nóng, thùng nước ấm cùng thân thể bức ra nhiệt lượng trong ngoài đều bốc hơi, có chút khó nhịn. Có lẽ tưởng rằng có thể rời đi lực chú ý của hấn, lại thuận miệng nói: " Hôm nay còn gặp được Đoan vương"

Hấn vốn dĩ nửa rữ mi hôn nàng, nghe vậy lông mi rậm rạp hơi động một chút, giây lát sau lại khôi phục bình thường. Miệng vẫn hạ thủ không ngừng " Chuyên tâm chút"

Hấn gặm nhẹ một ngụm trên vai trắng nuột của nàng, đem một chân nàng gác lên mép thùng tắm, duỗi tay xoa ấn hoa huyệt.

Loại kích thích tàn nhẫn này làm thân mình nàng đột nhiên căng thẳng, ngón chân nhỏ tròn đáng yêu đều co lại, hàm răng tuyết trắng cắn cánh môi mới ngăn trở được tiếng rên rỉ tinh tế. Hấn nhẹ giữ thân mình nàng, hai quả hồng mai tươi đẹp trên ngực nhũ lộ ra mặt nước, nhũ tiêm không chút do dự bị một ngụm ngậm lấy.

"Ồ...um.." Cuối cùng vẫn nhịn không được mà rên thành tiếng. Hấn mê say mà ngậm hút nhũ thịt nàng, kia mềm mại ngực nhũ bị hấn nuốt vào hơn phân nửa, non mềm co dãn lưu động như trút xuống trong miệng. Nhất thời nội tâm thô bạo chỉ muốn một ngụm cắn xuống.

Uống rượu xong thân mình nàng càng thêm mẫn cảm, kiều ngực bị thay phiên yêu thương làm hơi thở nàng hỗn loạn, mật dịch chảy róc rách, khát vọng cực độ mong được hấn lấp đầy. Hấn đem ngón trỏ cắm vào hoa huyệt nàng, nháy mắt liền cảm giác được nóng ướt thịt mềm từ bốn phương tám hướng đè ép lại đây, xúc cảm chật hẹp làm người kích cuồng. Long căn dưới háng đã căng cứng đến mức phát nhiệt, đỉnh đến phía sau nàng sinh đau. Nàng khê nắc ra tiếng, duỗi tay cầm lấy bàn tay hấn dưới nước. Hấn cực lực chịu đựng hạ thân bạo trưởng khát vọng, một mặt tay vẫn đâm thọc ra vào một mặt kiên nhẫn mà trấn an nàng: " Thả lỏng, để phu quân thương nàng"

Vừa nói lại cho thêm một ngón tay đi vào tiếp tục khuấy đảo, xoay tròn. Nàng bị làm cho thờ dốc không thôi, thẳng đến khi mật dịch trơn trượt nhiễm đầm bàn tay, hấn mới đưa nàng bế lên, hai chân đặt mở, quỳ đứng trong nước.

Ngón tay ấn nặng lên tiểu hoa môi, banh ra huyết khẩu, hấn đỡ côn thị chậm rãi hướng bên trong mà đẩy mạnh... "...aa...Hảo trưởng" Nàng cật lực thả lỏng chính mình để cất chứa sự xâm nhập của hấn, nhưng ngậm lấy quy đầu cực đại kia vẫn làm nàng có ảo giác sắp bị xé rách.

Thật vất vả đẩy vào đằng trước, hấn đã bị hoa huyệt nàng giáo hút đến mức mồ hôi nóng cuộn cuộn. Hấn duỗi tay vuốt ve tiểu hoa châu của nàng, cảm giác được một cổ mật dịch mạnh mẽ phun tới, thuận thế lại hung hăng mà thọc vào hơn phân nửa.

" Aa.." Sau va chạm thân mình nàng hơi dịch chuyển ra phía trước, liền bị cánh tay hấn vây quanh hông nàng cố trụ, dán hồi lại trong lồng ngực hấn. Nháy mắt cắm vào trong nàng, huyết nội thịt non như vô số cái miệng nhỏ đồng thời hút vào long căn, làm hấn toàn thân lỗ chân lông đều thoải mái mà mở ra.

Hấn đỉnh cự vật, mãnh liệt mà thao làm, eo mông đình lộng, đồng thời hung hăng đem nàng hướng đến phần hông hấn mà ép xuống. Nàng cảm giác được một cây thô trắng nhiệt bỏng, lướt qua kẽ mông, tàn nhẫn mà xò xuyên qua thân thể nàng, nàng bị thọc vào rút ra đến giống như thuyền nhỏ phiêu lãng trước sóng gió, trước ngực, phần nộn kiều đồn vùng vùng mà đánh ra mặt nước. Ý thức của nàng nhanh chóng phiêu tán, tiếng nàng rên rỉ cùng động tác kích cuồng của hấn nhắc lên tiếng nước rầm rầm vang lên bên tai nàng, dần dần mà trở thành không thể phân biệt tàn khúc vận luật...

Hấn cảm giác được sâu trong huyết nội nàng một trận run rẩy, vốn dĩ long căn đang thọc vào rút ra đến thập phần sáng khoái, đột nhiên bị thịt mềm giáo hút trời trụ, biết nàng rất mau sẽ lên đỉnh vì thế liền tăng tốc một trận dồn dập thao mãnh, đem nàng đưa lên đỉnh cao của sự sung sướng.

Nàng mềm mại ngã xuống trong lồng ngực hấn, hỗn hển một hồi mới hoàn lại ý thức. Sau đó hấn chặn ngang bế nàng lên, bước ra khỏi dục đoàn* đem nàng đặt lên ghế bành mộc hoa lê, mỗi chân treo lên một bên tay vịn. Bạch thân mềm mại, nhô nhần cùng sắc điệu dày nặng cổ xưa của ghế hình thành sự đối lập mãnh liệt, hơn nữa hai chân nàng bị mở ra, bị thao làm đến mức hoa môi lúc đóng lúc mở, mật thủy trắng tấp chảy ra trước mắt hấn, tình cảnh này thật là muốn bao nhiêu dâm đảng liền có bấy nhiêu. Hấn còn chưa có phóng thích, long căn lại trướng lên vài phần khó nhịn mà đè lại bấp đùi nàng, hung hăng đâm vào cái miệng nhỏ tham ăn nơi hạ thân nàng, động tác thâm nhập một lần so với một lần còn mãnh liệt hơn.

"Hảo trưởng...Không cần cấm...sẽ hư rồi...aa..."....."Phu quân...phu quân...Húc Nhi chịu không nổi..."

Hấn nghe được nàng tiếng khóc thút thít cầu xin tha thứ, nhưng đã thao nàng đến độ mất liên không cách nào dừng lại a. "Bảo bối...nhịn một chút, rất mau sẽ hảo...." Hấn một bên tàn nhẫn cầm đút, một bên thô suyễn hôn nàng, khó nhịn mà hống ra tiếng. Ôn nhu hôn môi cùng thô bạo thọc vào rút ra làm nàng lần lượt cao trào, cảm giác rất mau sẽ hồng mắt. Nàng cũng không biết cuối cùng là khi nào hấn buông tha nàng bởi vì ở lần thứ hai thời điểm hấn đem tiểu hoa huyệt bắn vào nùng tình nàng đã bị thao đến ngất đi rồi.

Trên giường kiều nhân nhi ngủ say mặt mang theo rặng hồng sau khi làm, khí tức như lan, làm người nhìn tâm đều say mê. Hấn chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, cúi đầu in một nụ hôn, ôm nàng chìm vào mộng đẹp.

* Dục đoàn: Thùng tắm

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: (Phiên ngoại) Đồ Vật yêu thích của Lan Húc

"Nai! Phía trước có một con nai con!" Lan Húc nhìn đám cây cối trước mặt thít chặt tọa kỵ, hướng nữ nhân bên cạnh thấp giọng hô, trong giọng nói không dấu được tia vui mừng.

"Hoa văn xinh đẹp như vậy cũng là khó thấy được! Nếu liền bị bắn chết thì thật đáng tiếc". Cô nương bên cạnh cũng hạ thấp thanh âm, sợ kinh động đến con mồi.

Lan Húc chuyển hướng đến thị vệ theo sau "Có thể bắt không?"

"Hồi tiểu thư, ba người bao quanh áp sát là có thể"

"Vậy các người tiến lên đi" Nàng cao hứng "Nhớ đừng tâm, đừng làm nó bị thương"

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn vòng vây chậm rãi thu nhỏ lại, mà ấu lộc* tính cảnh giác không cao vẫn không biết chính mình bị người theo dõi. Đột nhiên, "chỉ" một mũi tên nhọn từ phía sau gốc cây bên phải phá không mà đến, thẳng tắp cắm vào yếu hầu nai nhỏ, nó phát ra hai tiếng hí thanh đầy thống khổ, tức thì ngã xuống đất không dậy nổi. Sự tình phát sinh quá nhanh, Lan Húc chớp mắt một cái đầy hoảng hốt, nhưng khi nàng quay đầu thấy người khởi xướng xuất hiện thì tất cả đều minh bạch.

"Ta không biết là nai này được người nhìn trúng, không nghĩ nhiều liền bắn một mũi tên, thứ lỗi a Lan gia muội muội. Ta đem con nai này đưa tặng người đi". Tiếng xin lỗi này nghe thế nào đều thấy là nói cho có lệ. Cô nương này là nữ nhi của Phiêu Kị Tổng tướng quân, phụ thân nàng cùng phụ thân Lan Húc ngày thường không hợp nhau, Tổng tiểu thư này nhìn thấy Lan Húc luôn là làm bộ làm tịch. Đại khái lần này tưởng khoe ra một chút tài bắn cung của mình đi.

Lan Húc không muốn cùng nàng chấp nhặt, ngăn không cho đồng bạn đi cùng lý luận với Tổng tiểu thư, tùy tiện cùng đối phương nói xã giao vài câu, cũng không cần nai của nàng, đánh ngựa hướng doanh địa rời đi.

Tuy nói chính mình không phải người bụng dạ hẹp hòi, nhưng khi nghĩ đến ấu lộc xinh đẹp kia bộ dáng đỏ máu, trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Nàng cũng không biết nơi ngã tư khẩu mà nàng đi qua, nơi xa có người chú ý tới tiểu bộ dáng nàng ngồi trên lưng ngựa không mấy vui vẻ. Tề Trạm nhân nhạ nhìn lướt qua nội thị bên cạnh "Nàng gặp chuyện gì?"

"Nô tài không rõ, này...đề nô tài đi hỏi thăm một chút"

Hắn trở lại doanh địa, một lát sau Đức Tự liền quay lại bẩm "Con mồi của Lan tiểu thư bị người ta đoạt mất, cho nên không cao hứng"... "Thực ra...cũng không xem như là con mồi, Lan gia tiểu thư là muốn đem nai mang về nuôi. Có điều nai lại bị người ta bắn chết"

Tề Trạm tựa hồ suy nghĩ một chút, gạt đầu để hắn lui xuống, buổi chiều vẫn là như thường ra doanh săn thú.

Đức Tự không cưỡi ngựa, Thái tử ra doanh hắn không có cách nào đi theo, chỉ lưu lại trong lều chuẩn bị việc vặt vãnh. Chạng vạng tối lại gặp được Phó thống lĩnh thị vệ mặt mày xám tro làm hắn có chút kinh ngạc, bởi vì dung nhan đối phương thật sự chật vật, quần áo không chỉnh tề, trên tóc còn mắc cỏ dại, lá cây trái phải. Hắn đi lên hành lễ "Lý Phó thống lĩnh, hôm nay ngài theo Thái Tử điện hạ ra doanh?".

"Đúng vậy, thu hoạch rất tốt. Chỉ là không biết vì sao Điện hạ được con mồi dụ ngoạn một chút thì đều không cho người bắn chết, chỉ phân phó bắt sống. Ta cùng các huynh đệ phục kích, áp trên mặt đất cả một buổi trưa, thành ra mới có dáng vẻ này, làm công công chê cười rồi".

"...Không biết các đại nhân là bắt được những gì?"

"Con hoẵng, giác linh, gà cảnh..."

Đức Tự thời điểm nhìn thấy Thái tử đang ở cùng những vật kia, mắt cũng lớn lên một vòng. Đức Tự nhớ đến Thái tử gia anh minh thần võ có thể là đối với sự tình buổi sáng kia có chỗ nào hiểu lầm, chính mình còn đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào, Thái tử gia lại tự mở lời trước: "Ta ngày xưa cũng chưa từng lưu ý đến các cô nương gia có thú vui tiêu khiển gì, nghe người nói như vậy, chẳng lẽ đều thích đem vật còn sống mang về trong phủ nuôi dưỡng sao? Có lẽ là tiểu cô nương Lan Húc kia tương đối đặc biệt? Ta biết nàng không hiểu tài bắn cung"

Đức Tự trộm nhìn bên cạnh một chút, phía kia khắp nơi gà phành phạch bay thành nhóm, trong lòng nói câu đại bất kính, hắn đi theo bên người Thái tử

nhiều năm, ngai đến nay đều một bộ lạnh lùng không gần nữ sắc, Thái tử điện hạ như này...có chút thú vị. Hần thử hỏi: "Điện hạ, ngài là muốn đem những thứ này đưa cho Lan gia tiểu thư?"

Thái tử nghe vậy trầm ngâm một chút, không có mở miệng. Đại khái là cảm thấy nếu đưa như vậy có chút không tốt, quá chói mắt.

"Đều do nô tài buổi sáng không hỏi thăm minh bạch, sau mới nghe nói Lan gia tiểu thư buổi sáng gặp được ấu lộc xinh đẹp hiếm thấy, cho nên bị người bắn chết mới cảm thấy đáng tiếc. Nàng cũng không có quá để bụng đến đã vật bên người" Đức Tự thật cẩn thận nhắc nhở.

Thái tử cuối cùng không cô phụ danh hiệu anh minh thần võ, phục hồi tinh thần, ho nhẹ một tiếng, phất tay áo bỏ đi, trước khi đi còn ném xuống một câu, đem nấy con này nọ đều nướng hết đi.

Ngày sản thú cuối cùng, Lan húc có được một con thỏ con. Lúc ấy Thái tử phái người kêu nàng tới, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong tay hần xách theo một con thỏ nhỏ màu lông trắng như tuyết. Bàn tay hần thực dày rộng, thỏ con ở trong tay hần cuộn thành một đoàn, giống một cái cầu tuyết tròn tròn, nho nhỏ. Hần nói: "Ta ở trong rừng nhặt được nó, nghĩ nướng cũng không có nhiều thịt, không bằng liền cho người chơi đi"

Nàng tiếp nhận con thỏ, ôm ở trong ngực, đối với hần cười híp mắt:" Nó rất đáng yêu. Tạ ơn Điện hạ"

Hần nhìn chằm chằm mặt nàng, trong lòng không có tiền đồ mà dâng lên một cỗ cảm giác thành tựu kỳ diệu. Phải biết rằng, Hoàng thái tử Tề Trại mười sáu tuổi cầm quyền giám quốc, mấy năm qua đều trải qua không ít sóng gió triều đình, chính giờ phút này hần thấy nàng cười đến cong cong khóe mắt so với bọn quan viên miệng luôn ca tụng công đức còn muốn kích động nhân tâm hơn nhiều.

Lan Húc thích đồ vật xinh đẹp đáng yêu - Tề Trại yên lặng trong lòng ghi nhớ.

Thỏ con bị mang về Quốc công phủ, có cái tên rất kêu - Mộ Bạch. Lan Húc nuôi nó mấy ngày, vuốt lông tuyết trắng của nó rồi cuộc phục hồi tinh thần, nhìn bốn bề vắng lặng liền nhấp miệng cười trộm một chút.

"Ta trước kia đều nghe nói, phạm là thỏ sinh sống hoang dã thì đều có mùi hôi, không giữ lại để lấy lông. Mộ Bạch...ngươi nhỏ như vậy, vì sao có thể ở trong rừng gặp được Thái tử điện hạ?"

Mộ Bạch "răng rắc răng rắc" bộ dáng cao lãnh ăn lá cải, cũng không có trả lời nàng.

*Ấu lộc: nai con

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tiểu Hòa

- ED: Han.

Cửa phòng bị đẩy ra "kéo kẹt" một tiếng, Tiểu Hòa ngẩng đầu nhìn ra công viện phía trước, một thân ảnh thon dài mặc áo gấm màu thanh thiên ánh vào mi mắt nàng. Người tới bước chân có chút phù phiếm, trên người còn mang theo mùi rượu hơi nồng.

"Vương gia?" Nàng có chút kinh ngạc mà bước nhanh lên đón, đỡ y đi đến giường mỹ nhân dựa vào. Sắc trời đã khuya, Tiểu Hòa vốn chuẩn bị đi ngủ, không nghĩ đến y thế nhưng lại tới.

Y đem nàng an bài ở vương phủ của y, đối với nàng quy củ mà xa cách, chưa từng có hành động thân mật, cũng sẽ không ở thời điểm đêm khuya tới tiểu viện của nàng. Tiểu Hòa đem khăn ướt vắt khô, tinh tề mà lau mặt cho y. Nam nhân khép nửa con mắt không hề có động tĩnh, chỉ có hô hấp không quá quy luật cho thấy y chưa ngủ. Nàng thấy y khẽ cau mày, do dự một chút, nhẹ giọng hỏi: "Có phải có gì khó chịu? Vương gia như thế nào lại uống nhiều rượu đến vậy?"

Y bỗng nhiên mở to mắt nhìn nàng, cười như không cười nói: "Bốn vương cao hứng". Y có một đôi mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt hơi hướng lên trên, phong lưu tuấn đạt. Giờ phút này trong đôi mắt đó lóe lên tia cảm xúc mà nàng không hiểu, giống như mây đen che trăng rằm.

Nàng bị sự gần gũi của y mê hoặc, thần sắc ngơ ngẩn, đầu ngón tay hơi động, rất muốn duỗi tay chạm đến mặt y....nhưng nàng không dám. Nàng làm sao dám? Nàng là người dè dặt như vậy, đối với thân phận cao quý như y, có thể ngẩng đầu nhìn y đã là hy vọng xa vời. Nàng cỡ nào hy vọng có thể ở lúc nàng vẫn là nữ nhân nông gia bần cùng gặp được y, tuy rằng hèn mọn, nhưng ít ra...đó là một Tiểu Hòa sạch sẽ, trong trắng.

Y chậm rãi ngồi ngay ngắn, vươn tay, ngón tay xoa khóe mắt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Nàng cả kinh, tròn tròn đôi mắt ánh nước vô tội, ngồi quỳ trên mặt đất một cử động nhỏ cũng không dám.

Giống, thật sự giống. Đôi mắt này...cực kỳ giống người kia. Y trong lòng lâm lâm tự nói. Y biết "nàng" hôm nay nhất định sẽ về nhà mẹ đẻ. Nữ nhi duy nhất của Thành Quốc công phủ, lúc ở nhà nhận hết sự sủng ái, đại thọ bốn mươi của phụ thân không có khả năng sẽ không đến. (Han)

Y rất sớm liền tới Thành Quốc công phủ, lấy có mừng thọ quả thật là danh chính ngôn thuận. Có điều, sự thật so với trong tưởng tượng của y còn tốt hơn vài phần, nàng là lẳng lẽ trở về, vẫn chưa kinh động đến khách khứa ở bữa tiệc. Y quả nhiên ở hoa viên "ngẫu nhiên" gặp được nàng. Đây là lần đầu tiên y cùng nàng nói nhiều như vậy, ở tình huống không có mặt hoàng huynh. Kỳ thật nói chuyện gì y đều không nhớ, chỉ nhớ rõ nàng từ tốn đáp lễ mà không mất nhu hòa, nhớ rõ thanh âm nàng như trăng thanh gió mát lại như tiếng nước suối chảy, khiến giờ phút này trong lòng y còn kích động không thôi.

"Nàng" đi rồi y lại uống thêm rất nhiều rượu, trong cơ thể vui mừng cùng sầu ai trộn lẫn, khó có thể bình phục.

"Gì?" Người quỷ trên mặt đất hơi sợ hãi hô nhỏ, y gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân có dung nhan giống "nàng", con người phiếm nước nhu hòa, dưới ánh đột nhiên nổi lên một trận lửa nóng, vô pháp tự kiềm chế. Y đã không còn khả năng đề ý, thần sắc không muốn rời xa trong mắt nàng mê hoặc y, y đột nhiên đỡ sau cổ nàng, đem đầu nàng hướng đến nơi đang nhô cao giữa hai chân ẩn xuống, gằm nhẹ ra tiếng: "Hầu hạ ta"

Nữ nhân mở miệng nỗ lực hàm nuốt cự vật, hai bàn tay nhỏ nhẹ nhàng xoa nắn trứng dái no trương, y sáng khoái mà hừ nhẹ ra tiếng, thờ dốc dần dần biến thô. Nàng một bên hàm liếm một bên giương mắt nhìn y, chỉ thấy hai mắt y nhắm nghiền, trường mi nhú chặt, một móng quật cường mà nhấp, như đang muốn ngăn cản chính mình sẽ không phát ra thanh âm gì quá khích. Trong lòng nàng dâng lên một cổ chua xót lại vui sướng phức tạp, môi lưỡi càng thêm ra sức.

Y chưa bao giờ cảm thụ qua khoái cảm hưng hăng tê dại này, nhắm mắt lại, ảo tưởng thời khắc này ở dưới thân ngoan ngoãn liếm mút côn thịt y là một người khác, trong đầu triều tình mãnh liệt gột rửa. "...Lan Húc...Lan Húc..." Y một lần lại một lần ở trong lòng gọi thầm cái tên kia, dục niệm cơ hồ muốn đem y đốt cháy thành tro.

Y đem đầu nữ nhân ở giữa hai chân ấn đến càng khấn, cúi người đem hai tay cố trụ nàng, bắt đầu động thân đỉnh thô bồng hung hăng mà thọc vào rút ra. Cấm xuyên nàng! Thao hư nàng! Khuấy đảo nàng!

Người dưới thân bắt đầu gãy dựa, hai tay nàng bắt lấy đùi y, ngón tay bấm vào thịt y, trong miệng ô ô ra tiếng.

Y tựa hồ có điểm phản ứng...nàng...cũng không phải là người mà y tâm tâm niệm niệm. Dục vọng vẫn còn tồn tại, lý trí lại bắt đầu quay về, như là linh hồn chia ra hai nửa, trạng thái quỷ dị. Y không biết là do vừa rồi đắm chìm quá sâu vào buồn bực hay vẫn là do điều gì khác, một chút kích thích bật thốt lên mắng ra một câu: "Người thật sự sẽ hầu hạ nam nhân".

Những lời này hung hăng đánh trúng chỗ đau của Tiểu Hòa. Nước mắt không thể khống chế mà chảy ra, nàng bị y thọc vào rút ra quá nhanh làm cho vô pháp nuốt nước miếng, nước mắt cùng nước bọt chảy qua côn thịt y, "tích táp" mà lăn xuống trên mặt đất tạo nên một mảnh ướt át. Côn thịt y ướt đầm dề, gân xanh trướng lên tỏ rõ tính lực nam nhân hung mãnh, hân liệt lại dâm mãnh. Nàng cực lực áp xuống đau đớn trong lòng, chỉ nghĩ mau chóng trấn an cảm xúc y làm y phóng thích ra. Nàng mở rộng yết hầu, buộc chặt khoang miệng, dùng lưỡi mềm đảo lộn, nghiền liếm đỉnh cự vật. Chỉ nghe được y áp lực gằm nhẹ một tiếng, một cổ nùng tình rót cuộc dâng lên mà ra, bắn ở trong miệng nàng. Hơi thở nam tính dày đặc tràn ngập cảm quan của nàng, làm nàng có chút mê huyền.

Nàng nuốt bạch trọc vào trong miệng, ngẩng đầu muốn thay y rửa sạch, lại thấy y lấy khăn ra, nhẹ nhàng bắt đầu chà lau khóe miệng nàng. Ánh mắt y đã khôi phục lại sự tỉnh táo, nhưng Tiểu Hòa cảm thấy loại bình tĩnh này tựa như một loại tự hồi mà nàng không hiểu.

"Người hảo hảo nghỉ ngơi đi, không cần tiễn ta". Y xoay người đi ra ngoài.

Nàng tựa vào cạnh cửa, nhìn bóng dáng màu thanh thiên dần dần dung nhập vào bóng đêm. Y...không hề quay đầu lại.

(Han: có chút thương sót cho tiểu hòa aaa:)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

ED: Han

"Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương ở ngoài điện". Nội thị nhẹ giọng bẩm báo

Tề Trạng gác xuống bút son, hoạt động ngón tay cầm bút một thời gian dài: "Bảo Hoàng Hậu tiến vào"

"Dạ". Nội thị khom người lui ra.

Giữa mùa hạ sau cơn mưa ban đêm thời tiết nóng bức có chút tiêu tán, cửa Ngự thư phòng vừa mở ra liền có chút gió nhẹ thổi vào trong, sáng khoái làm tinh thần người cũng bớt ngột ngạt. Lan Húc trên thân mặc cẩm sam thêu hoa mẫu đơn, hạ thân một bộ váy đuôi phượng màu đỏ, gót sen nhẹ nhàng hướng người ngồi trên ngự tọa yếu diệu đi tới.

Động tình hợp lòng người, cảnh đẹp ý vui. Tâm tình Tề Trạng rất tốt, có chút câu khéo môi: "Tiểu kiều kiều, sao nàng lại tới đây?"

Nàng nghe vậy mỉm cười, dừng lại bước chân, rất phối hợp mà hơi đáp thân làm phúc lễ: "Thiếp sợ lang quân bụng đói, nên đưa chút thức ăn tới"

Hắn cười to ra tiếng, mở rộng cánh tay, một lát kiều nhân nhi liền bị hắn ôm tới ngồi trên đùi. Thị nữ ở bên bàn nhỏ buồng hộp đồ ăn liền cúi đầu lui xuống. Chính nàng động thủ đem một đĩa nhỏ bánh hoa hòe mang tới, ôm cổ hắn ngoan ngoãn nói: "Chàng tùy tiện ăn một ít thì ta đi, sẽ không làm chậm trễ công sự"

"Chỉ là có chút việc vặt vãnh, không lưu ý canh giờ nên làm hơi chậm" Hắn hôn nhẹ môi nàng, mềm mềm mại mại.

"Vậy chàng ăn một chút xong liền theo thiếp trở về, thời gian cũng không còn sớm." Nàng chớp chớp mắt, tuột từ trên đùi hắn xuống dưới. "Ta giúp chàng xử lý một số sổ con"

Các đại thần trình tấu chương lên hoàng đế sẽ đóng dấu theo các màu sắc khác nhau để phân cấp sự tình nặng-nhẹ, nhanh-chậm, nàng đem những sổ con mà hắn đã phê cùng chưa phê duyệt phân loại xếp thành chồng. Nàng đã tới Ngự thư phòng rất nhiều lần, làm loại sự tình này rất thuận buồm xuôi gió.

Hắn ném một miếng điểm tâm, mở miệng hỏi: "Nàng làm?"

"Đúng vậy". Nàng nghe vậy quay đầu, ánh mắt lấp lánh mà nhìn hắn

Giống như đang khích lệ tiểu hài tử, hắn thực nể tình gật gật đầu: "Ăn ngon"

Chỉ đơn giản hai chữ, chính là đã khiến trong lòng nàng nở hoa, dường như so với hoa hòe kia còn ngọt hơn. Kỳ thật hắn từ nhỏ đã ở trong hoàng cung, nào có thứ gì tốt mà chưa nếm qua, nàng trúc trắc làm điểm tâm thì sao có được bao nhiêu tốt, căn bản là hắn nguyện ý khen nàng, nàng để ý hắn, hắn cũng quý trọng phần tâm ý này của nàng, quả thực là không có gì tốt hơn.

Đang vô cùng cao hứng thu thập sổ con, đột nhiên một phần tấu chương đề mấy chữ nhảy vào mắt nàng "...Hạ chi tuyền tú...Mưa móc đều dính..." Tim nàng đập có chút nhanh, không khỏi cứng đờ mà mang quyển tấu chương chưa kịp phê duyệt đang mở kia khép lại.

Hắn ăn xong điểm tâm, lại dùng chút trà nhuận họng, lúc này mới phát giác thần sắc nàng ngưng có chút không thích hợp. "Húc Nhi?" Hắn mở miệng gọi nàng.

Nàng xoay người lại, đè ép cảm xúc, vẫn là quyết định mở miệng hỏi hắn: "Thiếp vừa mới không cẩn thận thấy được một phần sổ con..." nàng vô thức mà néo một chút góc tay áo sam "Tựa hồ là Hộ bộ đề nghị tuyền tú? Kia...cái sổ con này, Bệ hạ tính toán như thế nào?"

Nghe một chút, đến xung hô cũng bị thay đổi. Hắn thấy nàng như vậy liền nhin không được ý nghĩ muốn trêu đùa nàng một chút....ân, lúc ấy khả năng sẽ bị báo bối mắng là hỗn đản đi.

Vì thế hỗn đản Hoàng đế bệ hạ có ý trầm ngâm một chút mới mở miệng: "Trẫm tính toán phê chuẩn đề nghị của Hộ bộ, tuyền tú dự sẽ ấn định vào ba tháng sau".

Nàng không biết trong lòng là cái cảm thụ gì, hoặc tính là ở một khắc kia nàng căn bản không có khả năng tự hỏi, như là bị một tiếng sấm đánh đến bất tỉnh nhân sự, nước mắt như thủy hồ quá mặn* cứ thế trào lên.

*thủy hồ quá mặn: hồ nước sắp tràn

-ED: Han

Tề Trạng thấy nàng khóc liền phát hoảng, hắn nguyên nghĩ nàng nhất định là sẽ ghen tuông hờn dỗi cùng hắn nháo một phen, hắn lại mắng tiểu tâm can một chút, thuận tiện ăn đậu hũ của nàng, đây cũng coi như tình thú. Kết quả nàng căn bản không có những phản ứng khác, liền thất thần mà bắt đầu rơi lệ.

Hắn động thân đứng lên đem nàng ôm chặt lấy, vội vàng hôn lên nước mắt nàng. "Là ta sai rồi, không nên gạt nàng. Lần này tuyền tú là cho tông thất hoàng gia đệ tử tử hôn, hậu cung sẽ không thu người".

Nàng ở trong ngực hắn vẫn luôn khóc thút thít, nhìn mà thấy đau lòng. Tâm hắn rồi thành đoàn, hắn từ trước đến nay thật cẩn thận mà sủng nàng, luyện tiếc không muốn nàng chịu bất cứ ủy khuất nào, trừ bỏ ở trên giường bị lấn lộn tàn nhẫn nàng cũng không khóc thương tâm đến thế, kết quả một câu liền khiến nàng thành như vậy, quả thực là hối hận đến ruột gan đều xoắn lại, "Là ta không tốt, nàng chớ khóc".

Lan Húc đầu óc trống rỗng hồi lâu mới nghe rõ hắn giải thích. Giờ thì tốt rồi, vốn là thương tâm, hiện tại liền biến thành thương tâm cùng tức giận. Nàng dùng sức muốn tránh khỏi ôm ấp của hắn, lại tránh không được, oán hận mà bấu cánh tay hắn một chút, kết quả cánh tay hắn quá cứng căn bản là véo không nổi, ngược lại luôn tay đi véo eo hắn "Chàng...chàng làm sao lại nói chuyện chỉ nói một nửa khiến ta sợ! Khinh người quá đáng! Chàng biết rõ...biết ta..." Khóc đến thút tha thút thít nước nỏ, lời nói đều không hoàn chỉnh.

Chút sức lực khi néo hắn này của nàng, hắn hoàn toàn không bỏ trong lòng, chỉ cần nói chuyện là được. Hắn cúi đầu lấp kín môi nàng, nàng bị đụng lại bắt đầu chuyển động đầu nhỏ muốn đẩy hắn ra. Nàng quả thực tức giận, không nghĩ nhiều liền một ngụm cắn môi hắn, hắn ăn đau hừ nhẹ một tiếng nhưng vẫn ôm lấy nàng chặt chẽ, môi cũng không rời ngược lại vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm hàm răng nàng.

Nàng nghe hấn đau liền không dám cắn tiếp, thậm chí giấy giũa theo bản năng cũng dần hòa hoãn. Nàng nội tâm bức chính bản thân mềm lòng, vì sao lại không có tiền đồ a, bị người xấu khi dễ đến gât gao.

Hắn mặt dày vừa ôm vừa hôn, thú nhỏ dựng lông chung quy đã bị trấn an. Đương nhiên là..tạm thời.

Bởi vì buổi tối cùng ngày, Hoàng đế bệ hạ tuy rằng không phải phòng không gối chiếc, nhưng khi đi ngủ tiểu Hoàng hậu lại nhanh như chớp lặn đến góc trong giường lớn, hấn không thể cách xa hấn đến tám trượng, ngay cả tay nhỏ cũng đều không cho sờ, có thể thấy được là thật sự tàn nhẫn.

ED: Han

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nàng tới ăn ta (thượng)

- ED: Han

Tề Trạh nhìn nhím nhỏ cuộn thành một đoàn ở góc giường lớn, ăn nói khép nép mà khuyên: "Húc Nhi, tha thứ cho ta được không, ta biết sai rồi".

Lan Húc lấy tay che lỗ tai: "Chàng không cần nói, ta ngủ rồi".

Bệ hạ trong lòng ăn khổ, lại vô kế khả thi*: "Ta để nàng đánh một trận cho nhượn khi? hừm?"

*vô kế khả thi: không có cách nào

Nàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, vẫn là không đáp lại lời hấn. Liền im lặng như vậy trong phút chốc, chính nàng không nhận được rầu rĩ mà mở miệng: "Bọn họ kỳ thật là muốn chàng tuyển phi đi."

Nàng lại không phải là tiểu ngọc tử, các đại thần nào có quan tâm nhóm thân vương, quận vương thiếu hay không thiếu chính thể a, lấy có tuyển tú cho tôn thất nhưng thật ra ánh mắt nhìn chăm chăm vào hậu cung rất nhiều. Nàng kỳ thật đã hết giận phân nửa, khi nghĩ đến đây trong lòng lại có chút khổ sở.

Hấn vừa nghe nàng chịu phản ứng, chồm nhanh qua đem người kéo vào trong ngực, thuận tiện thổ lộ tranh công: "Bọn họ nói cái gì không quan trọng, ta chỉ nguyện ý muốn nàng".

Nàng nắm tay nhỏ, nhẹ nắm hấn một cái: "Hừ, Bệ hạ không sợ những đại thần đó làm âm ỉ? Mỗi ngày đều nghe nói cái gì mưa móc dính đều, chẳng lẽ Bệ hạ không muốn hưởng tề nhân chi phúc?"

Tề Trạh trong lòng buồn cười, ngoài miệng lại nghiêm trang mà nói: "Trẫm đã cùng bọn hấn nói qua, Hoàng hậu đem lòng tình trẫm ép đến khô, không cách nào ứng phó được những nữ nhân khác. Nếu còn nói nhiều liền cách chức lưu đầy đến Nam Man đi"

Nàng bị lời nói thô tục của hấn làm cho mặt đỏ tai hồng, duỗi tay định nhéo mặt hấn, lại bị hấn bắt được xoay người áp xuống dưới thân. Hấn còn dùng tay cù nhẹ eo nàng, thân mình nàng vẫn cảm thấy sợ ngứa, nhất thời hi hi ha ha vừa cười vừa nháo, toàn bộ tâm cung đều vọng tiếng nàng cười giòn.

Chờ thời điểm sau khi bị hấn hôn đến thở hổn hển, rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, nội y quần lót áo lót này nọ đã bị người xấu coi bỏ ném xuống dưới giường.

Nàng ở phía dưới trơn bóng trần như nhộng, thân trên chỉ còn lại kiện yếm sắc vàng nhạt lỏng lẻo. Nút buộc trên cổ bị hấn giải khai, yếm duyên trực tiếp tuột xuống, lộ ra kiều đồn đầy đặn nửa che nửa lộ, cực kỳ mê người.

Nàng trơn trượt như cá nhỏ từ dưới thân hấn lách chui ra ngoài, lặn đến một bên giường liền ngồi dậy, kẹp chặt đùi ngọc thon dài, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng trừng hấn: "Chàng buổi tối làm ta sợ còn chưa tính sổ đâu, ai nói sẽ để chàng ăn"

Tề Trạh nâng một bên khuỷu tay chống đầu, nửa nằm trên giường cười khê nhìn nàng: "Không cho ta ăn, vậy nàng tới ăn ta..thế nào?"

Hai chân Lan Húc tách ra cưỡi ở trên eo Tề Trạh. Áo lót hấn buông lỏng, lộ ra mông lớn cơ ngực màu đồng trần trụi. Nàng nhẹ nâng cằm, tràn đầy khí phách mà ra lệnh: "Đem áo trên cởi ra."

Tề Trạh chậm rì rì mà đem áo trên cởi ra, ném tới một bên, cười trầm ngâm mà nằm xuống, hai tay đan vào nhau đặt ở sau đầu. Hấn cũng nâng cằm, ngả ngón mà hát, ý bảo yếm trên người nàng.

Nàng cắn cắn môi, mu bàn tay vươn tới phía sau kéo ra cái thắt kết* cuối cùng, yếm màu vàng nhạt liền tùy tiện rơi xuống, cặp nhũ tuyết trắng khỏa lỏa

vươn tới, chối lợi mà bại lộ trong mắt hắn.

*thăng kết: nút buộc

Ánh mắt hắn vòng vòng ở trên ngực nàng, hơi có chút tự đắc mà khen: "Tiểu cô nương của ta đã trưởng thành."

Nàng sắc mặt hồng hào, phi nhỏ hắn đại lưu manh, mỗi ngày đều xoa nắn ngực của người ta, có thể nào không lớn sao. Lúc mới vừa gả, thời điểm đó còn bị hắn cười là quả đào nhỏ, thế nhưng còn không phải cũng vẫn sờ không buông tay.

Nàng cúi người bắt lấy hai tay hắn đặt lên ngực nàng, thậm chí nhẹ nhàng ở mu bàn tay hắn ấn một chút: "Ta đây liền để phu quân sờ sờ a."

Tiểu yêu tinh! Lửa nóng trong lòng hắn bị nàng đẩy lên, động tác nắn bóp trên tay có chút thô lỗ.

Nàng cười kiều mị, cúi đầu khẽ hôn hờn hờn kết hơi nhô ra của hắn. Quả nhiên thấy hờn hờn gọi cảm hơi động động, ngay sau đó nghe được hắn hừ nhẹ một tiếng, thật mau lại nỗ lực khống chế được. Lan Húc thực vừa lòng, nàng rút cuộc hiểu rõ vì sao hắn thích trêu đùa thân thể nàng, nàng thể nhưng cũng thích loại cảm giác khống chế này.

Môi nàng chuyển qua đường cong kiên nghị nơi cằm hắn, xúc cảm có chút thô ráp. Lại nhẹ nhàng gặm cắn một chút, duỗi lưỡi mềm khẽ liếm, cảm giác được những chỗ môi lưỡi đào qua đều phi thường tinh mịn, chưa nhô ra chút râu nhỏ nào. Đại khái là phải tới sáng sớm, lúc người ngủ say chúng nó mới lặng lẽ ngoi lên.

Nàng chưa bao giờ nhận thức qua xúc cảm kỳ diệu này, khiến nàng cảm nhận được một tia gắn bó thâm mật lẫn nhau. Người nam nhân này, là vua của một nước, rõ ràng hắn chân dẫm vụn dặm giang sơn, tay nắm quyền lực tối cao, thời khắc này lại nằm dưới thân nàng, sùng nịnh mà nhìn nàng, thừa nhận nàng tinh tế vuốt ve hôn môi. Hắn là người của nàng, chỉ thuộc về nàng.

-ED: Han

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nàng tới ăn ta (hạ)

-ED: Han

Đôi tay nàng ấn trên cơ ngực đang phồng lên của hắn, chậm rãi vuốt ve, lưỡi thom liếm lấp đầu vú hắn, tựa như hắn vô số lần đã ở trên người nàng làm vậy, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh vòng.

Hàng năm luyện võ khiến dáng người hắn phi thường rắn chắc, da thịt màu đồng tinh tế bóng loáng, sờ lên xúc cảm tốt mười phần.

Nàng nghe hơi thở hắn trở nên dồn dập, tiểu huyết lặng lẽ trào ra một cổ chất lỏng ướt át, thân mình cũng dâng lên nóng bức bất an. Hạ thân nàng không tự giác mà ở trên bụng hắn nhẹ nhàng ma sát, ý đồ giảm bớt huyết nhỏ ngứa khát.

Nàng vừa ướt Tề Trạm liền cảm giác được, vì thế buồng ngực nhũ mềm mại của nàng ra, đôi tay phủ lên mông nàng, nắm lấy nàng ở trên cơ bụng cứng rắn của hắn thông thả ma động.

Âm hộ trơn bóng bị mật dịch chảy đến ướt đẫm, giống như một khối đậu hủ nóng phủ trên bụng hắn dao động, hoa huyết lướt qua lưu lại một chuỗi dấu vết sáng lấp lánh, thậm chí thấm ướt cơ bụng hắn.

"Ấn...hừ...." Môi nàng cũng buông ra đầu vú hắn, hơi hít đôi mắt nhẹ nhàng ngậm kêu.

"...Thoải mái". Tiểu hoa để bị cơ bụng hắn ma sát, trên mặt nàng ửng đỏ, không tự giác mà ghé vào trên người hắn, mặc hắn dao động.

Hắn kiên nhẫn bồi nàng chơi một trận, vừa thấy nàng như vậy liền biết sân nhà đã trở về phía hắn. Đến phiên ta, tiểu gia hóa. Hắn nhẹ nâng hạ thân nàng, đem đại chương cắm vào âm hộ nàng. Lòng bàn tay hắn mang theo vết chai mỏng, chạm đến hạ thể mềm mại của nàng liền cảm nhận được một loại kích thích mãnh liệt. Cảm giác hai mảnh hoa môi bị ép tới mở ra, mềm mại mà đáp ở trên lòng bàn tay hắn, bàn tay to rộng dễ dàng đem nơi tư mật nho nhỏ của nàng che đậy, cũng khống chế nội tâm nàng nhiệt tình khát vọng.

Kiểu nhân nhi càng ngày càng khó nhẫn nại, bắt đầu ngồi thẳng thân thể, chính mình cầm tay hắn vận vẹo thân mình trước sau hoạt động

Ấn....thật thoải mái...nhanh..... mau tới rồi....Nàng càng ngày càng vội vàng, sung sướng mà hướng tới nơi đỉnh điểm khoái cảm leo lên.

Ngay lúc nàng sắp gặp được điểm giới hạn kia lại là lúc hắn ác ý mà rút bàn tay về. (HH)

Nàng ngã ngồi ở trên eo hắn, ánh mắt mê mang, thấp giọng khóc ra tiếng: "Cho ta." Bộ dáng đằm đằm đáng yêu giống như tiểu hài tử bị cướp mất món đồ chơi.

Hắn kéo quần lót của chính mình, móc ra côn thịt bạo trưởng, bóp eo nâng thân mình nàng lên, hoa huyết liền đối chọi với long căn nhiệt khí bùng bùng phản chấn, thấp giọng dụ hoặc kiều nhân nhi đang vội vàng muốn được thỏa mãn: "Húc Nhi, chính mình bê ra tiểu huyết ăn ta".

Nàng bị dục vọng tra tấn đến đầu nhỏ trống rỗng, không rảnh lo lắng thẹn thùng, nâng cao hai chân, bạch chỉ vươn tới, đem hoa môi hướng hai bên kéo ra, lộ ra khe nhỏ mềm ướt cơ hồ không nhìn thấy điểm cuối, nhắm đĩnh long căn chậm rãi ngồi xuống.

Được huyết khẩu vốn ướt át trợ giúp, chỉ thấy cửa động tinh tế bị côn thịt cường ngạnh khuếch trương tiến vào từng tắc từng tắc, rốt cuộc gian nan mà nuốt vào cực đại quy đầu của hắn. Nàng nhẹ nhàng hơi thở ra, nỗ lực giảm bớt cảm giác áp bách tựa như muốn xé rách kia, trưởng đau cùng tê dại giao hòa làm nàng trở nên khó nhịn.

Tề Trâm cũng sắp không chịu nổi, thương thức bộ dáng nàng dâm đãng bê tiểu huyết quả thực khiến hắn xem đến đỏ mắt, nàng chưa từng có bộ dáng quá chủ động đến vậy. "Húc Nhi, ngoan...tiếp tục ăn". Hắn đè ép khát vọng bạo trưởng tiếp tục dụ dỗ nói.

Nàng cũng thực nghe lời, đỡ nộ trưởng long căn của hắn chậm rãi đem mông nhỏ áp xuống, hai người cùng nhau nhìn huyết khẩu chặt chẽ đem côn thịt thật lớn một tắc lại một tắc hàm hút. Rốt cuộc, nàng đem quy đầu đưa đến cửa tử cung.

Tề Trâm xoa nắn ngọc nhũ cổ vũ nàng: "Bảo bối, có thể tiếp tục, toàn bộ đều hàm vào đi"

Hôm nay là gan nàng cũng thật đại, thể nhưng không có cự tuyệt, lại đè ép huyết khẩu tron ướt, đem khe nhỏ nỗ lực mở đến rộng hơn một chút, nhắm mắt lại, "xích" một tiếng hung hăng ngồi xuống tận gốc.

"Ân...." Hai người đồng thời rên rỉ ra tiếng, bị khoái cảm chặt chẽ kết hợp trong nháy mắt kia kích thích đến ngửa cổ về phía sau. Nàng cảm thụ được bên trong hoa huyết bị hắn hoàn toàn lấp đầy, cảm giác no trướng đầy thỏa mãn. "Hảo mãn a..phu quân", nàng nhẹ giọng mà kêu ra tiếng.

Hắn rốt cuộc bị nàng vô tâm dụ dỗ hoàn toàn bức đến điên, ắn eo nàng bắt đầu dùng sức kích thích.

"A...a...thật thoải mái..." cặp vú tuyết nộn bị đâm cho trên dưới rung động, hắn há mồm ngậm lấy, hung hăng mà mút lộng đỉnh hồng anh, thẳng đến khi đem hai đầu nhũ tiêm cắn đến vừa hồng lại sưng. Hắn mút xong một bên lại đổi đến một bên khác, vừa nhẹ nhàng day cắn nướm vú vừa đem chúng hơi kéo ra ngoài, khiến nhũ thịt tròn trịa căng lên, lại bang một tiếng buông ra, xem ngực đầy co dãn đến mười phần nhanh chóng trở về nguyên dạng.

Nàng bị hắn hút đến vừa tê lại ngứa, trong hoa huyết xuân thủy bị đâm đến liên tục tiết ra, lớp thịt mềm tranh nhau giào nứt, đem long căn hàm đến vô cùng sáng khoái.

"Tiểu huyết Húc Nhi thật là càng thao càng chặt, phu quân hận không thể lúc nào cũng cầm nàng."

Nàng không muốn nghe hắn nói lời mắc cỡ, duỗi tay ra che miệng hắn lại bị hắn hé miệng đem tay nhỏ của nàng ngậm lấy, dùng đầu lưỡi liếm舔, "Húc Nhi, cái miệng nhỏ phía dưới cũng là hút ta như vậy"

Trên mặt nàng càng hồng, hắn nhìn càng thêm thích, dưới háng thao chọc càng thêm mạnh mẽ. Nàng bắt đầu chịu không nổi sự cuồng mãnh của hắn, kiều khóc ra tiếng: "Cứng quá...hào trưởng.....Từ bỏ, không cần lại cầm....aa.." Đáng tiếc nàng không biết, loại thời điểm này nước mắt sẽ chỉ làm nam nhân kích cuồng, làm hắn càng muốn bê gãy kiều hoa dưới háng.

Côn thịt hắn cắn đến hung tợn, huyết thịt nộn hồng hàm hút đến không kịp thả lỏng, trực tiếp bị cự long cầm rút kéo ra ngoài huyết khẩu, lại bị hung ác mà đảo cầm trở về. Hắn cúi đầu nhìn chăm chăm côn thịt đang ra vào huyết khẩu dâm mĩ của nàng, giờ khắc này lý trí bị thiêu đốt đến không thừa một mảnh, chỉ nghĩ đem nàng đảo lộn, banh ra thao hư, "Thích phu quân thao nàng sao? Ân?"

"Không cần lộng...Chịu không nổi...ô ô...."

"Không đúng, không phải như vậy". Hắn không chiếm được câu trả lời vừa lòng, động tác đĩnh lộng càng không lưu tình.

"Thích! Thích phu quân...đem Húc Nhi thao cầm...." Nàng khóc như hoa lê dính mưa, hắn muốn nghe cái gì nàng liền nói cái đó.

"Bảo bối thực ngoan....Đề ta thao lộng nàng trong chốc lát, nhẫn nại một chút..."

Nàng không biết cái chốc lát này diễn ra trong bao lâu, bởi nàng đã bị làm đến đầu óc trống rỗng. Khi hắn hôn nàng đến nước bọt cũng đều quên nuốt xuống, tạo thành chi bạc từng giọt đan xen trên vết đỏ bị mút hôn nơi ngực nhũ, lại chảy xuống côn thịt hắn đang thọc vào rút ra, cùng với mật dịch nàng mãnh liệt tiết ra quện vào nhau, bị hắn tư tư mà thao thành một mảnh bọt mép...

Người xấu nói không thể tin, hắn nói để nàng chơi kỳ thật là chính hắn nghĩ chơi. Lan Húc bị hắn hôn mút đến trầm mê, đè nặng bắn một lần lại một lần, đến cuối dùng thân thể rút ra được giáo huấn quan trọng này.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Thiên thu tiết

-ED: Han

Hai mươi tháng bảy là một ngày quan trọng của Đại Chu quốc, bởi vì hôm nay là ngày sinh của hoàng đế. Sinh thần Hoàng đế được xưng là Thiên thu tiết*, dựa theo lệ cũ, một ngày này các quan lại phải hướng hoàng đế dâng lên lễ vật chúc mừng, hoàng đế sẽ mở cung yến để chiêu đãi vương công quý tộc cùng chư vị đại thần.

Lúc này, Tề Nguyên điện đèn đuốc sáng trưng, đàn sáo thanh thanh, từng đợt đồ ăn phong phú được đặt đầu ra đẩy trên mặt bàn, cung nhân trong bữa tiệc nói liên không dứt.

Lan Húc ngồi ngay ngắn bên cạnh Tề Trạ, cái miệng nhỏ uống trà hoa, ở những yến hội quan trọng nàng đều rất ít khi uống rượu. Tại đây đủ loại quan lại đều vất óc tìm cơ hội lấy lòng hoàng đế, dâng tặng lễ vật cũng cực kỳ độc lạ, nàng nhìn cũng có chút hứng thú.

Quan viên Vân Châu dâng lên một con rùa đen to lớn cao gần ba thước, nói vật ấy là trời giáng điềm lành, ngụ ý bệ hạ cường thịnh thiên thu, vạn thọ vô cương. Hoàng đế trọng thưởng cho hắn, người đó vô cùng cao hứng mà lui xuống.

Lan Húc nhìn rùa đen chậm rì rì bò trên đại điện, nghĩ Hoàng đế bệ hạ vừa mới đăng cơ một năm, tuổi tác bất quá cũng mới hai mươi hai, nghe những lời mừng thọ cát tường của mấy quan viên đó lại khiến người ta cảm thấy hắn dường như đã trở thành một ông cụ non râu bạc.

Nàng trộm nhấp miệng mà cười, lại vừa vặn bị Tề Trạ nhìn thấy. Hắn duỗi tay nhéo khuôn mặt nàng một phen, chọc đến tiểu mỹ nhân hồn dỗi mà trừng mắt liếc hắn một cái, hắn bị nàng liếc đến trong lòng đều tê tê dại dại, nương nhờ ngự án to rộng che lấp, bàn tay to bắt đầu không thành thật ở trên đùi nàng khẽ vuốt.

Đoan Vương Tề Căn ngồi ở bên tả đại điện, chú ý tới hai người phía trên ám áp trêu đùa, không khỏi nhàn nhạt tự giễu, có những người căn bản là hắn muốn cũng không thể nghĩ tới. Hắn bụng lỵ rượu trước mặt lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

"Hôm nay là sinh thần Bệ hạ, vì thần có ý thô thiển rằng, trước đó vài ngày nghe nói có một kỳ nữ tử, dáng điệu uyển chuyển, nhưng lại biết cổ thượng vũ**, đặc biệt dâng lên cho Bệ hạ đánh giá"

**cổ thượng vũ: múa cổ động (ở đây ý chỉ bài múa có khí thế và giai điệu mạnh mẽ)

Khi quan viên đó vừa tâu, trên điện đã có bốn người nâng một mặt trống to màu đỏ tiến vào.

Bản thân trống to cũng không có gì kỳ lạ, câu dẫn người ta chú ý lại là thiếu nữ nửa nằm trên trống kia. Chỉ thấy nàng thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, mặc áo lụa mỏng thấu màu lam, vòng eo tinh tế vừa một vòng tay nắm, đường cong trước ngực phồng lên thập phần no đủ, mặt ngực*** hồng nhạt ý vị sâu xa đem nhũ cầu tuyết trắng miêu tả một cách sinh động, có thể nói là tư thái mỹ lệ câu nhân. Tuy ống tay áo che nửa gương mặt, nhưng nhìn mắt ngài rục rờ cũng đủ khiến người ta không chút nào nghi ngờ dưới tay áo nàng là dung nhan diễm lệ.

***mặt ngực: là dạng áo ngắn quần ngực

Bày ra tư thái như vậy, hiển vũ chẳng qua là ý của Túc ông không phải ở rượu, trong đại điện không tránh được có chút thanh âm bàn tán nho nhỏ.

"Trần đại nhân thật là có tâm, một vu vật như vậy, nhìn thấy đã mê a."

"Hoàng hậu nương nương còn ở trên đại điện, thế mà.....tâm tắc"

Thành Quốc công Lan Thịnh có chút sầu lo mà nghe nghị luận, nghĩ đến nữ nhi mềm yếu ở chốn thâm cung kia, nếu có người khiến nàng ngọt ngào, cũng không biết có thể cùng bệ hạ hảo hảo sinh hoạt hay không.

Tề Căn nhú mày, ánh mắt nhìn về phía ngự tọa, nhìn đến khuôn mặt nhỏ luôn luôn tồn tại ý cười nay có chút căng cứng, trong lòng có chút hụt hẫng.

Biểu tình Hoàng đế không có chút biến hóa, trong lòng lại là đem tên gốc đùi mù trước mắt nắng đến tám đời. Hắn đem tay nhỏ đang dùng sức nhéo đùi hắn nắm đến trong tay, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay mềm mại, trấn an tiểu miểu buồn bực, lạnh lùng mà mở miệng: "Tất cả mọi người đều biết trước yến hội phải tắm gội thay quần áo, thu thập chính tề rồi tham dự mới là tôn trọng gia chủ, hôm nay là ngày lành của trẫm, đủ loại quan viên tụ hội, khắp chốn mừng vui, ngươi rập tằm mang lên đây một nữ tử quần áo không chỉnh tề, cử chỉ tùy tiện..Đây là đang coi rẻ trẫm?"

Vuốt móng ngựa không xong còn bị chụp cho tội danh nghiêm trọng như vậy, quan viên kia sợ tới mức chân đều mềm, quỳ trên mặt đất mặt mũi xám tro: "Vi thần hồ đồ, tội đáng muôn chết, mong Bệ hạ thứ tội".

"Hừ...ngày vui trẫm cũng không muốn so đo với ngươi, phạt bổng lộc một năm, trở về cẩn thận hối lỗi. Lui ra đi."

Vì thế nhạc đệm này liền qua đi như vậy, yến hội vẫn tiếp tục tiến hành. Về sau cũng không xảy ra chuyện gì xấu. Nguyên bản những ai có tâm tư cũng đều yên lặng mà nuốt trở lại trong bụng.

Các đại thần bề ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật bị kinh sợ một phen. Xem ra lời đồn Bệ hạ độc sủng Hoàng hậu một chút đều không phải là giả, không chịu tuyên tử cũng không phải nói chơi, nếu nói nhiều thật sự có khả năng đến chức quan cũng khó giữ được. Hoàng hậu tuổi còn nhỏ, thể nhưng đã có bản lĩnh lợi hại như vậy, cũng không biết rốt cuộc sử dụng thủ đoạn gì mê hoặc bệ hạ.

Kỳ thật là các người oan uổng Hoàng hậu a, nàng thật sự cái gì cũng chưa làm, nhưng cái chính là bệ hạ của các người cảm thấy nàng đáng yêu, suốt ngày chỉ nghĩ làm cách nào ăn sạch nàng, đem nàng nuốt vào trong bụng.

"Ta vừa mới biểu hiện thế nào? Buổi tối có phải là nên thưởng cho ta hay không? Ân?" Tề Trầm thấp giọng ở bên tai kiều nhân nhi nói lời dụ hoặc, môi còn cố ý vô tình mà cọ qua vành tai phần mịn của nàng.

Lan Húc lại một lần nữa chứng kiến bản lĩnh hần mặt mày nghiêm túc mà bày trò lưu manh, trong lòng rõ ràng là buồn cười muốn chết nhưng trên mặt lại vẫn miễn cưỡng duy trì đoan trang, quay đầu làm bộ cầm lấy cái ly uống trà không tiếp chuyện, kỳ thật bên tai đã bị hần trêu chọc đến ửng hồng.

Hắn đặc biệt yêu thích bộ dáng nàng bị trêu liên đồ mặt thẹn thùng, dưới ánh trác bất lấy tay nhỏ của nàng, ấn ở trên đùi chính mình, chậm rãi đưa lên bóp đùi khẽ vuốt, hướng tới nơi no trường giữa háng kia một tắc một tắc mà lặng lẽ di chuyển đến gần.

*Thiên thu tiết: tức lễ sinh nhật của hoàng đế

Trong bài "Tân Dương môn" của Trịnh Ngụ có hai câu như sau:

Thiên thu ngự tiết tại bát nguyệt,

Hội đồng vạn quốc triều Hoa Di

Dịch:

Sinh nhật Đức Vua trong tháng tám

Vạn quốc đều châu về Hoa Di

P.s Han: *sorri các nàng, mấy chương trước có nhắc đến nhà mẹ đẻ nữ chính, tức Lan Húc-tiểu Hoàng hậu của chúng ta, vốn là Thành Quốc Công nhưng do mình đọc chưa kỹ nên ed là Quốc Công, giờ xin đính chính lại nha, còn mấy chương cũ mình sẽ sửa lại sau a ^^*

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đè ở trên cửa làm

-ED: Han

Một hồi đến Tử Thần Cung, Tề Trầm liền trở tay khép cửa điện lại, xoay người đem Lan Húc đè ở trên cửa gỗ dày nặng khắc hoa, môi hôn liền đi xuống. Đầu lưỡi ướt nóng cạy mở hàm răng nàng, cuốn lấy cái lưỡi ngọt mềm hung hăng mà mút vào.

Lan Húc bị hần hôn đến thân mình mềm nhũn, hần một tay gắt gao ôm eo thon của nàng phòng ngừa nàng ngã xuống, một cái tay khác kéo vạt áo nàng ra, đại chương vói vào áo lót, cách yếm hung hăng vuốt ve ngực nàng. Tiểu đầu vú bị hần xoa đến cương cứng, đỉnh lên áo yếm một chút nho nhỏ nhón nhọn, hồng anh dựng thẳng bị vật liệu may mặc mềm mại ma sát, tê tê ngứa ngứa. Nàng khó nhịn mà xoa mu bàn tay hần, mang theo đại chương rần rần chà du tấu trên ngực.

Hần sử dụng chút sức lực đem vạt áo nàng hướng ra hai bên lôi kéo, lộ ra hơn phân nửa đầu vai tuyết trắng. Hắn liền vội vàng mà hôn lên, dùng đầu lưỡi âu yếm da thịt nàng, hôn mút ra một đám hồng ửng.

Lại ngại yếm mỏng quá vướng bận, đến kiên nhẫn coi bỏ cũng không có, hai tay bất lấy vải dệt, xích lạp một tiếng, đem xé thành mảnh nhỏ ném tới trên đất.

Ngực nhũ tròn trịa khó nhịn nổi mà lộ ra, nhẹ nhàng ở trước mắt hần rung động. Hắn trực tiếp dùng tay nắm nhũ cầu, bạch nộn nhũ thịt bị áp bách phồng lên qua khe hở ngón tay, nướu vú nồn nộn bị niết đến đỏ bừng, bị hần một ngụm ngậm lấy đỉnh.

Nàng đè lấy đầu hần, ngón tay luồn vào tóc đen của hần, tùy ý để hần như trẻ con bú sữa mà thô lỗ hàm hút, trong miệng tràn ra từng trận rên rỉ nũng nịu.

Côn thịt hần nóng bức cổ trường đến phát đau, căng cứng mà đứng vững trên bụng nhỏ của nàng, nhiệt độ kinh người xuyên thấu qua tầng tầng vật liệu may mặc truyền tới da thịt nàng.

Liếm hút hai bên ngực nhũ vài cái, lại nhấc váy nàng lên, dứt khoát mà lưu loát đem tiết khổ nàng kéo xuống, ngồi xổm xuống hướng âm hộ giữa hai chân nàng mà hôn tới.

Nàng bị kích thích đến vô cùng lợi hại, không tự chủ được mà muốn khép chân lại.

Hắn nhận thấy được ý đồ của nàng, trực tiếp đem một chân nàng nâng lên, ấn ở trên cửa, tiếp tục liếm hút hạ thân nàng.

Nàng đứng thẳng cũng không xong, đành phải kiêu sullen đem thân thể dựa vào đại môn, ngón tay hung hăng bấu lấy hoa văn trên cửa, nâng một chân, mặc hắn liếp láp hạ thể nàng phát ra từng tiếng nước tư lưu tư lưu.

Trên người nàng không có chỗ nào so với nơi ấy non nớt hơn, hoa môi dày dặn no đủ lại trắng nuốt, thịt non nơi huyết phòng phản hồng như lá mỏng bao lấy một khe nước, cảm giác chỉ cần hơi dùng chút lực đùa bỡn sẽ bị lộ phá.

Đầu lưỡi hắn đẩy mở cửa hoa môi, cắm vào cửa động thật nhỏ, bắt buộc động tác giao hợp xoay tròn hướng vào sâu bên trong thọc vào rút ra, không lâu liền đem nàng chơi đến mức xuân thủy róc rách, đầm dịch giàn giụa. Hắn thực vừa lòng, thân thể tiểu bảo bối bị hắn dạy dỗ đến càng ngày càng ngoan cảm.

Hôm nay hắn thật sự bị nàng câu dẫn đến tàn nhẫn, ngồi trên ngự liễn hồi tâm cung, long căn vẫn luôn thẳng tắp mà cứng rắn.

Giữa yến hội còn bị tay nhỏ của nàng trộm bóp nhẹ vài cái, thoải mái đến suýt không áp chế được dục vọng, nếu không phải địa điểm không phù hợp hắn tuyệt đối sẽ đem nàng trực tiếp áp xuống dưới thân mà thao làm.

Yến hội nào có thể so sánh được với việc hắn chòng ghẹo tiểu bảo bối, vì thế hắn lôi kéo Hoàng hậu ra khỏi hội trường trước thời gian. Dù sao cũng là sinh thân mình, tùy hứng một chút thì có sao.

Mật nước trơn trượt trên lưỡi cho hắn biết tiểu tâm can đã đủ ướt, hắn cỡi quần lót, đỡ cơn thịt đang vận sức phát động, trực tiếp để ở huyết khẩu nàng: "Ta chịu không nổi nữa, nàng nhịn một chút".

Nói lời dưới háng liền dùng sức, nâng cao chân nàng, trực tiếp đem cơn thịt thọc vào một nửa.

"Aa....." Nàng đau đến giữa đầu kêu ra tiếng, cơn thịt thật lớn kia giống như chày sắt đem nàng cắm đến hai mắt mê mang đắm lệt, chân nâng cao như là bị long căn hắn đóng đinh ở trên cửa.

Tuy rằng mỗi lần vừa mới đi vào đều sẽ trường đau, nhưng căn bản là hôm nay hắn cũng quá thô lỗ, hung hăng như mãnh thú đã mười ngày nửa tháng không khai trai.

Nghe nàng đau, hắn ngậm lấy môi nàng nhẹ nhàng hôn cắn, duỗi tay hướng tiểu hoa để bóp nhẹ, xoa nắn một trận giúp nàng thả lỏng, thẳng đến khi nghe được thanh âm nàng tỉnh té thờ dốc, liền nhịn không nổi kích thích hạ thân bắt đầu cầm dứt.

Hắn nhẹ rút ra một chút, sau đó nương nhờ dịch trơn hướng đến bên trong cắm càng sâu, nàng bị thọc đến ô ô lại hừ hừ, âm thanh như mèo nhỏ làm nhân tâm ngứa ngáy không thôi.

Càng cắm hoa huyết càng ướt đến lợi hại, rất mau hắn liền đem hơn phân nửa thịt bông xâm nhập vào thân thể nàng, động tác càng lúc càng nhanh, chỗ giao hợp tràn ra tiếng nước tư tư, chất lỏng nơi huyết khẩu bị cơn thịt ra vào nhanh chóng, dần dần đào ra một mảnh bọt trắng nho nhỏ.

Nàng bị hắn cưỡng ngạnh thọc vào rút ra, đâm cho thân thể càng ngày càng mềm, rốt cuộc không đứng thẳng nổi hướng một bên sườn nghiêng tới. Hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy eo nàng, đem nàng kéo đến trong ngực, sau đó đem một chân khác của nàng cũng nâng lên, hai chân đặt trên cánh tay cứng rắn của hắn, bế toàn bộ thân mình nhỏ xinh của nàng lên tiếp tục thao luyện.

Hắn một bên cầm nàng một bên nhắm phương hướng giường đi tới. Trên người hắn xiêm y gần như hoàn hảo, còn bản thân nàng vạt áo trước ngực mở rộng, xiêm y trễ xuống hai vai, theo động tác đỉnh lộng của hắn mà hai vú trên dưới nảy bắn, sóng nhũ hoa mắt.

Nàng bị hắn vừa đi vừa không ngừng thọc vào rút ra, cơn thịt dễ như trở bàn tay mà nghiền áp, đảo lộn khiến nàng tiết thân, chỗ sâu trong tiểu huyết phun ra một trận mật dịch, từ cung trực tiếp nghênh đón hàm mút quy đầu mà tưới lên. Hắn bị trận nhiệt nóng mềm mại kích thích sung sướng đến mức cả người run run một hồi, ngừng ở nửa đường mãnh liệt cuồng thao nàng mấy chục cái mới luyến tiếc nâng bước.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mưa to gió lớn

-ED: Han

Đôi tay nàng ôm cổ hắn, tư thế treo ở trên người hắn làm nàng có chút khản trương, đôi chân thon dài không khỏi muốn quẩn lấy eo hắn làm chỗ dựa.

Hắn thấy nàng như vậy ngược lại nổi lên ý xấu mà đem hai chân nàng hướng hai bên mở ra càng lớn, thậm chí đem thân mình nàng kéo xuống thấp một chút. Cứ như thế thì cánh tay ôm cổ hắn cũng cơ hồ không sử dụng được chút sức lực gì, chỉ có thể hư không mà treo, trọng tâm cả người liền đề ở cõn thịt thô to đang cắm trong hoa huyết nàng.

Nàng sợ lại gấp, quả thực muốn khóc thành tiếng: "Sẽ ngã xuống mất"

Người xấu âm thầm hưởng thụ bên trong tiểu huyết nàng vì khản trương mà càng siết chặt hàm cắn, không hề có thành ý mà an ủi: "Phu quân ôm nàng, không cần sợ"

Khi đi lại hắn chỉ cần nhẹ buông móng nàng, thịt mềm tiểu huyết kia liền tranh nhau khản cấp mà giào trối cõn thịt, hắn bị hầu hạ đến thất lưng đều tê dại nhưng vẫn luyến tiếc không bán.

Huyết nội nàng bị kích thích, dâm thủy chảy xuống róc rách, ở trên đường hắn đi qua thỉnh thoảng nhỏ giọt, ẩm ướt mà để lại đầy vết nước trên mặt đất,...thật là mắc cỡ a.

Hắn dựa vào ý chí lớn lao ôm nàng đi tới tấm điện bên trong nội thất, chung quy là nhịn không nổi nữa. Hắn liền đem nàng đặt lên cái bàn gần đó, khó dần nổi mà xé mở váy nàng, đem chân ngọc mở rộng, tách ra đặt ở trên bàn. Đôi tay giữ bấp dùi nàng, bắt đầu cuồng mãnh thao cầm chọc vào rút ra.

Lan Húc lúc này mới biết, tốc độ thao làm khi nãy của hắn chỉ là khúc dạo đầu, bão táp chân chính...lúc này mới bắt đầu.

Tập vật trên bàn bị hắn quét xuống trên mặt đất, đôi tay nàng chống ở sau lưng đỡ lấy cơ thể, một bên kêu khóc một bên thừa nhận hắn va chạm hung ác.

Bên tai nàng quanh quẩn tiếng thở dốc dồn dập của hắn cùng thanh âm túi trướng no trướng cực đại nặng nề đánh vào phần thịt mỏng mềm mại co dãn mười phần của nàng phát ra tiếng "bach bach bach", khoái cảm vui thích cực lớn khiến nàng như muốn bay lên, không rõ hôm nay là ngày nào.

Hoa khẩu non nớt bóng loáng bị va chạm mãnh liệt làm cho đỏ bừng một mảnh, lông mao thô hắc của hắn bị mật nước nàng tràn ra thấm ướt, mặt trên còn vương lại bọt mép khi huyết khẩu nàng bị trứu cầm ma sát ra, nhìn hết sức dâm mĩ.

Mà hắn đỡ eo nhỏ của nàng vẫn không biết thỏa mãn thao lộng, thẳng đến khi cự vật thô dài đỉnh đến một điểm thịt mềm nơi huyết nội, khiến tiếng nàng rên rỉ đột nhiên cao vút, chân trắng nhỏ gắt gao mà cong lên, ngón chân như bạch ngọc co quắp, bàn tay nắm chặt khăn trải bàn.

Hắn cảm nhận được huyết lộ nàng run rẩy, co rút một trận, vì thế cánh tay đem thân thể nàng ôm chặt vào trong ngực, đâm chọc thêm mấy chục cái nhanh lại mạnh rồi mới buông lỏng tinh quan, đem nùng tinh bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, hai người cùng nhau lên đỉnh khoái cảm.

Hắn ôm nàng cùng nhau hưởng thụ dư vị cao trào đi qua, cũng không đem long căn mới phóng thích rút ra, chỉ tinh tế mà vuốt ve tấm lưng non mịn của nàng, giúp nàng bình phục hơi thở.

Vật nhỏ bị lẫn lộn đến tàn nhẫn, tóc tai tán loạn, xiêm y bị hắn xé đến rách nát rối tinh, thân thể ửng đỏ, trên mặt tràn đầy mồ hôi.

Hắn dùng ống tay áo xoa xoa má nàng, lại chậm rãi đem quần áo còn thừa trên người cả hai diệt trừ, tận khi đem cả hai lột đến trơn bóng trần như nhộng.

Nàng vốn dĩ an tâm dựa vào trong ngực hắn nghỉ ngơi, rất mau, nàng liền biết chính mình đã an tâm quá sớm rồi.....Bởi vì đại đồ vật nhét ở hoa huyết nàng, rõ ràng lại cứng lên!

Nàng tròn tròn đôi mắt ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn tà tà mà gọi lên khoe miệng, trong lời có ý mà nói: "Còn sớm a"

Nói xong, tựa như đang giải thích, hắn liền tiếp tục hướng giường đem nàng bế đi tới.

Ngay khi vừa được buông ra, nàng liền sử dụng cả tay lẫn chân mà bò nhanh đến góc giường lớn, nhưng cái chính là thân mình vừa bị hắn thao đến mềm cãn bản không còn nhiều sức lực, hắn chẳng tốn chút sức đã bắt được cổ chân nàng, trực tiếp đem người hướng dưới thân chính mình kéo tới, sau đó không khách khí mà đè lên, đem nàng đang nằm xấp ép xuống.

"Ồ..ồ...Phu quân, ta kiệt sức rồi a..."

Chạy lại không chạy thoát, đánh cũng đánh không lại, làm nũng cũng không biết có thể dùng được không.

"Không cần nàng dùng sức, để ta vận động là được" Dứt lời liền duỗi đại chưởng nâng thân nàng lên, làm khuỷu tay nàng chống về phía trước, vòng eo mãnh khảnh áp đi xuống, tạo thành tư thế quý gối trên giường hai chân mở rộng.

Mông nhỏ của nàng được nâng lên đối diện hắn, long tinh trắng đục vừa mới bị bắn chậm rãi chảy ra treo ở huyết khẩu.

Hắn vừa thấy, ánh mắt liền thâm thúy thêm vài phần, đem cõn thịt no trướng thô dài đề ở miệng huyết, trực tiếp cầm vào thật mạnh.

Tinh dịch trong hoa huyết chịu sức mạnh va chạm của long căn, một bộ phận bị đè ép chảy ra bên ngoài, dọc theo khe hở giao hợp văng ra, theo sự kích thích của hân mà liên tục rơi xuống.

Tư thế này đi vào rất sâu, nàng như bị côn thịt hấn đỉnh tới tận hoa tâm, huyết nhỏ căng rộng như sắp trướng nứt.

Thế nhưng hân không cho nàng quá nhiều thời gian thích ứng, liền tiếp tục bắt đầu một đợt thọc vào rút ra, nhanh đến mức khiến linh hồn nàng cũng phải rung mình.

Nàng tựa như đóa hoa đáng thương chịu đựng mưa to gió lớn, vô pháp cự tuyệt, vô pháp thoát ra, chỉ có thể đắm chìm vào triều tình mãnh liệt, tùy ý hân yêu thương, hung hăng đùa bỡn.

Han: Đạo này đọc convert đến loạn rồi, thấy ed cứ hơi ngang ngang, đoạn nào ko hiểu các nàng có thể cmt để ta sửa nha:3

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngoài ý muốn

- ED: Han

"A.....Gia thật là lợi hại....Nô tỳ bị người làm sướng chết mất...aa...."

"Đồ gái điếm dám dâng nhà người, ngày sau ra khỏi cung không biết còn muốn bao nhiêu nam nhân mới có thể thỏa mãn người.." Một giọng nam có chút âm nhu hung tợn thóa mạ.

"Gia đem nô tỳ làm thật thoải mái..." Nữ tử mở rộng hai chân, tùy ý nam nhân dùng khí cụ bằng mộc thô cứng trong tay dùng sức cắm vào nhục huyết, tiếng rên rỉ đứt quãng, đám thanh lang ngữ truyền từ núi giả ra không ngừng.

Giờ phút này Lan Húc đang từ núi giả bên cạnh đi ngang qua, thề rằng đời này của nàng trước nay chưa từng gặp qua chuyện gì xấu hổ như vậy, trên mặt nóng đến đỏ hồng như bị bếp lò hun, hoàn toàn không dám nghiêng đầu qua xem biểu tình của Đoan Vương đang đứng cạnh nàng.

Tháng này là thời điểm tuyển tú, cũng là thời kỳ luân phiên cung nhân cũ-mới, nàng thuận thế cũng sai người đem các phòng ốc, lầu các trong cung kiểm kê một chút, tiện thể đem những địa phương thiếu tu sửa nhiều năm sửa sang lại.

Chuyện này nguyên bản cũng không cần nàng tự tay làm lấy, cái chính là hiện giờ nàng đã đem hoàng cung cùng nhà giống nhau, tuy rằng nơi này hơi lớn một chút, nhưng nàng vẫn lẫn lộn rất vui vẻ. Tề Trạh sủng nàng, nàng muốn như thế nào hân đều đồng ý.

Vừa vặn hôm nay lại gặp Đoan Vương tới thỉnh an Thực Quý Thái phi, liền nhờ hân thuận tiện hỗ trợ nhìn xem phía sườn bắc của Quan Tĩnh Các.

Đoan Vương Tề Căn là con ruột của Thực Quý Thái Phi, con trai đứng hàng thứ tư của Tiên đế, so với đích trưởng tử- Tề Trạh nhỏ hơn ba tuổi. Hai người bọn họ phía trước còn có một vị công chúa cùng hai vị hoàng tử thứ xuất, hai vị huynh trưởng kia mẹ đẻ phân vị không cao, ngay khi thành niên liền bị Tiên đế phong tước rồi đi nơi khác.

Thời điểm Lan Húc vào cung thì Đoan Vương đã ra cung lập phủ đệ riêng, cùng hân không tính là quá quen thuộc, nhưng cũng có lẽ bởi vì Đoan Vương cùng Tề Trạh tương mạo ít nhiều có chút giống nhau, Lan Húc nhìn thấy hân cũng cảm thấy thân thiết hơn vài phần.

Từ trước đều nghe nói Đoan Vương đối với lâm viên, lầu các rất có nghiên cứu, biết nàng tính toán muốn tu sửa cung điện, thái độ của hân cũng khá nhiệt tình, nàng không nghĩ nhiều liền cùng hân hướng đến đường mòn vốn bình thường ít người lui tới mà đi.

Ai ngờ thế nhưng sẽ gặp được thái giám cùng cung nữ ở đây làm loại sự tình này!

Quả thực là việc xấu trong nhà dán lên trước mặt cho người khác xem, khả năng về sau mỗi khi nhìn thấy Đoan Vương nàng đều sẽ không tự giác mà nhớ tới một màn mất mặt này.

Tề Căn quay đầu nhìn nàng, nàng rõ ràng là biểu tình co quắp nhưng vẫn cực lực bảo trì trấn tĩnh, bộ dáng đỏ mặt lại cố gắng tỏ ra đoan trang, thật đáng thương cũng khá đáng yêu, phảng phất như yêu đương vụng trộm bị người ta bắt gặp. Hân ngắm nhìn dung nhan nàng như mặt trời nhỏ ngày hè, có chút thất thần.

"Lý ma ma, người đi xử lý một chút." Lan Húc ổn định tâm thần, mở miệng phân phó chương sự cô cô phía sau nàng.

"Dạ, nương nương"

"Đoan Vương điện hạ, hôm khác chúng ta lại bàn lại. Ta có một số việc nên muốn về cung trước."

Nói xong Lan Húc cũng không đợi hấn có phản ứng gì, liền phát phát tay áo vốn chẳng tồn tại chút bụi nào, xoay người nâng bước muốn rời đi.

Nhưng rốt cuộc là tuổi nàng còn quá trẻ, miễn cưỡng duy trì tinh thần trấn định cũng không đủ cho nàng vừa lúc chú ý tới bậc thang dưới chân.

"Nha"

"Nương nương cẩn thận"

Nhất thời tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía.

Hôm nay vấn đề nghị sự không nhiều, Tề Trạm bãi triều sớm hơn một chút so với bình thường. Hấn thay triều phục liền đi tìm Lan Húc, kết quả phát hiện người không có ở Tề Phụng Cung.

Sai người đi hỏi, một lát cung nhân liền quay lại hồi bẩm: "Hoàng hậu nương nương vốn ở chỗ Thục Quý Thái Phi, sau lại gặp Đao Vương điện hạ, nương nương và điện hạ đã cùng nhau đi về phía Quan Tinh Các."

Nghe vậy ngón tay Tề Trạm nắm chén trà thắt chặt, đầu mày hơi chau một chút, nhanh đến mức dường như không thể phát hiện, buông cái ly đi nhanh ra cửa.

Hấn đi qua một hành lang gấp khúc rất dài, một đường mòn liền hiện ra trước mắt. Cuối đường mòn, tới gần bậc thang nơi núi giả quỳ đầy những cung nữ đang hoảng loạn không thôi, mà bị vây quanh giữa đám người kia đứng là Tiểu Hoàng Hậu của hấn.

Nàng tinh tế khẽ cau mày, biểu tình rõ ràng không khỏe, giờ phút này đang nửa nghiêng thân mình dựa vào cánh tay đỡ bên cạnh.

Chủ nhân của cánh tay kia, nam nhân mặc áo gấm thêu hoa văn phi mãng bốn trảo đang cúi đầu nhìn nàng, biểu tình lo âu, tựa là đem nỗi thống khổ của nàng đồng cảm như chính bản thân mình phải chịu.

Mặt mày tuần dật, kia rõ ràng là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiểu ngọc tử

- ED: Han

Lan Húc trước nay chưa thấy qua Tề Trạm phát hỏa lớn đến vậy, lúc ấy hấn đem nàng chặn ngang bệ lên, từ trên cao nhìn một vòng đám người đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt tựa như mây mù, cắn răng nhả ra từng chữ mà trách mắng: "Một đám người tiền hô hậu ủng đi theo còn để Hoàng hậu ngã xuống bậc thang, dùng các người có ích gì! Đi lãnh năm mươi bản tử, sống sót liền coi như các người mạng lớn."

Khí thế lạnh thấu xương của hấn khiến toàn bộ người quỳ rạp trên đất đều run bần bật, đến một câu cầu xin tha thứ cũng không dám nói. Đao Vương đứng im ở một bên cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nàng tựa ở trong ngực hấn muốn mở miệng giải thích, bởi vì kỳ thật nàng cũng không thật sự ngã xuống đi. Kết quả bị hấn trừng mắt liếc một cái, bộ dáng chính là "ta cũng sẽ tính sổ với nàng sau".

Trong lòng nàng thấy có chút ủy khuất, người ta chân đau muốn chết chẳng còn hung dữ như vậy!

Nhưng dù sao Hoàng Hậu lá gan cũng không lớn, nhìn đến sắc mặt hấn không tốt liền rút cổ trở về, thẳng đến khi bị hấn ôm trở về tẩm cung cũng không dám mở miệng.

"Mất cả chân phải của nương nương bị trật khớp, may mà không thương tổn đến gân cốt. Vì thần sẽ kê mấy đơn thuốc, trước cứ thoa ngoài da, đại khái qua mấy ngày sẽ có thể tiêu sưng giảm đau." Viện phán Thái y viện đã sớm được phân phó chờ ở trong cung, xem xét chỗ bị thương của Lan Húc xong liền được Đức Tự đưa lui ra.

Nàng ngồi ở trên nệm giường, Tề Trạm ngồi nghiêng người đối diện với nàng, lúc này hai chân nàng gác ở trên đùi hấn. Hai bàn chân nhỏ bị hấn nắm trong lòng bàn tay, chân trái còn không to bằng bàn tay hấn, giống như bánh gạo nếp mềm mịn oánh nhuận, còn chân phải lại sưng to một cục, sưng đau từng đợt.

Nàng liếc mắt thấy sắc mặt Hoàng đế bệ hạ không tốt, liền chỉ vào chân phải nói: "Hiện tại nó giống như một cái móng heo a".

Nàng vốn tưởng có thể làm hấn cười một cái, kết quả hấn ngẩng đầu, mặt không chút biểu tình mà nhìn nàng một cái, vẫn không nói một lời tiếp tục thoa thuốc cho nàng.

Lan Húc không ngừng cố gắng, vươn tay nhỏ mềm mại nhẹ nhàng xoa thái dương hấn, thật cẩn thận mà mở miệng nói: "Kỳ thật cũng không đau lắm, thái y nói qua mấy ngày sẽ tốt lên mà."

Hấn có điểm muốn cười, động tác này của nàng thật ra hấn đã gặp rất nhiều lần, chỉ lúc nào làm sai mà không thể lý luận với người khác, nàng mới thường sờ sờ như vậy.

Nhìn đến biểu tình của hấn tựa như có điểm buồn lòng, nàng có chút cao hứng, kết quả lại tự tìm đường chết mà nói một câu: "Ít ra Đoan Vương điện hạ, may mà có hấn kéo ta đứng lúc nên cũng không ngã xuống a."

Tề Trạ trong lòng nổi lửa, thiếu chút thiêu hấn đến không còn tinh tảo.

Hấn rất lưu loát mà băng bó tốt cho nàng, nói một câu "nàng hảo hảo nghỉ ngơi, buổi tối chờ ta trở lại xem", lại đem cung nhân cảnh cáo một phen, làm bọn họ phải chăm sóc Hoàng Hậu cẩn thận, tiếp theo liền xoay người rời đi.

Lan Húc nhìn bóng dáng sắc vàng sáng của hấn mà chu chu miệng, trước khi đi hấn cũng không thềm thân mật một chút với nàng, điều này trước nay chưa từng có nha.

Bất quá Hoàng Hậu tâm rất đại, nhìn nhìn chân phải mình bị băng bó, còn nhẹ cảm thán một câu "Hoàng thượng băng bó rất đẹp a, có thể là trước kia thời điểm ở quân doanh có rèn luyện qua đi"

Tề Trạ buồn bực ở Ngự Thư phòng phê tấu chương từ buổi trưa đến buổi tối, lại chờ đến tận khuya mới đi Tề Phụng Cung.

Vào nội thất liền nhìn thấy Lan Húc vẫn giống như buổi sáng, thản nhiên ngồi dựa lưng ở trên giường đợi hấn, trong tay còn cầm một quyển sách.

Nàng thấy hấn tiến vào, nghiêng đầu nhìn hấn chăm chăm, cười tủm tỉm vươn hai cánh tay về phía hấn.

Xem bộ dáng này của nàng, oán khí trong lòng hấn bỗng tiêu tán hết hơn phân nửa, thực là không có tiền đồ! Đi qua đem nàng bế lên, lại theo chỉ huy của nàng đi đến bàn trang điểm. Hấn nghi hoặc mà ôm nàng ngồi lên ghế, nhìn nàng từ gần kéo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, mở ra là một hộp thuốc cao trắng nuốt.

Nàng dùng ngón tay nắm lấy cằm hấn, hướng môi hấn bắt đầu bôi thuốc cao lên, ngoài miệng còn bắt đầu oán trách: "Môi đều khô hết rồi, ta không bôi cho chàng, chính bản thân chàng còn không nhớ để tự bôi sao?"

Hấn rũ nửa hàng mi dày đậm, cúi đầu nhìn nàng dưới ánh đèn, môi nàng rất đẹp, hình dạng như cánh hoa, cho dù không thoa son điểm phấn thì màu sắc vẫn hồng nhuận.

Ngón tay đã bôi xong, nàng liền rướn người lên hôn hấn, lại lấy lý do hoa mỹ: "Ta thay chàng xoa đều."

Buông cái hộp nhỏ, đôi tay nàng ôm cổ hấn, ngoan ngoãn mà xin hấn: "Đừng tức giận nữa được không?"

Hấn đã bị nàng làm cho hết giận hoàn toàn, nhưng vẫn có điểm không cam lòng hỏi lại: "Nàng cảm thấy ta vì lý gì mới tức giận?"

Lan Húc chớp chớp con ngươi trong sáng, liếc hấn, nhỏ giọng hỏi: "Bởi vì thiếp khiến bản thân bị thương sao? Lần sau sẽ cẩn thận mà."

Trong lòng hấn dờ khóc dờ cười, xem đi, ngươi còn cùng nàng so đo cái gì chứ? Tức giận nửa ngày nhưng nàng căn bản cũng không rõ, giống như đánh một quyền vào đệm bông vậy.

Tề Trạ xoa xoa đầu tóc mềm mại của nàng, thở dài một hơi: "Nàng thực là cái tiểu ngốc tử."

Lan Húc không phục, chọc chọc eo hấn: "Bệ hạ anh minh thần võ mỗi ngày đều ở cùng ta, quá ỳ khuất người rồi."

Tề Trạ không nói nữa, nắm thật chặt cánh tay, cúi đầu hôn lên bờ môi mềm mịn, phần hồng của nàng.

Ngốc cũng không phải hoàn toàn không có lợi, tiểu ngốc tử này trong mắt chỉ có hấn, nhìn không tới những người khác.

ps Han: mấy nàng ngóng thị thì từ từ nhe, 1 chương nữa nhaaaa:3....cùng hồng nào ^^

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bị đánh

- ED: Han

Tiểu Hoàng Hậu bị thương những mười ngày nửa tháng. Thời gian đó nàng hưởng thụ đủ tư vị đẹp đẽ khi mặc y phục chỉ cần duỗi tay, com tới chỉ cần há mồm, còn chưa kể muốn đi đâu thì có thể sai sử Hoàng đế bệ hạ ôm đi, quan trọng nhất chính là, ban đêm cũng không sợ hấn đem nàng lăn lộn, nằm trong ngực hấn chỉ cần lo ngủ say, ngủ một giấc đến tận hừng đông, thư thái vô cùng. Kỳ thật Tề Trạ ở bên người nàng không có khả năng sẽ thành thật, vẫn luôn nhân lúc xoa bóp mà trộm sờ nắn nàng, nhưng nàng luôn rầm rì kêu đau chân nên hấn cũng chẳng thể làm chuyện gì.

Kiểu thê ở trong ngực, chỉ có thể xem, có thể sờ lại không thể ăn, quả thực chính là muốn khảo nghiệm ý chí người khác mà, Tề Trạ ngoài mặt nhìn không ra cái gì, trên thực tế âm thầm cắn răng chịu đựng đã mấy ngày rồi, tiểu hốn đàn này, có lúc sẽ khiến nàng khóc cho xem.

Cho nên buổi tối hôm nay Lan Húc đi Từ Thần Cung cũng chỉ đơn giản là tắm gội xong dựa vào đầu giường vui vui vẻ vẻ xem thoại bản mà chờ Hoàng thượng, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang tới gần.

Tề Trạ hạ triều trở về rất sớm, nàng ngẩng đầu đối hấn mà cười ngọt ngào, hấn cũng cười, cười đến mức có chút ý vị thâm trường, phảng phất như đang xem một con sơn dương chui vào bẫy.

Hấn tắm rửa rất nhanh liền từ tịnh phòng đi ra, tóc đen lười biếng mà buộc hờ, đuôi tóc ướt át, trên người mang theo hơi nước ẩm áp.

Hấn ngồi xuống giường liền lấy sách trên tay nàng ném tới một bên, khiến nàng có điểm nghi hoặc: "Sớm như vậy mà đã đi ngủ sao?"

Ánh mắt hấn sâu thẳm, duỗi tay xoa mặt nàng, ngón cái nhẹ nhàng roi trên da thịt nơi khóe môi nàng dao động qua lại: "Không phải, còn sớm, chúng ta làm việc khác đã?"

Lan Húc tức khắc dựng lên cảnh giác: "Làm... làm cái gì?"

Hấn cười trầm thấp, cũng không đáp lời, chỉ đột nhiên rút đai lưng to rộng của chính mình ra, không hề phân trần liền trực tiếp đem đôi tay nàng trói lại, sau đó đem nàng kéo cả người qua, nằm úp trên đùi hấn.

Bụng nhỏ của Lan Húc đè nặng trên đùi Tề Trạ, đôi tay bị trói, hoàn toàn trở thành tư thế cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Nàng cự quậy như cá chạch, ý đồ tẩu thoát: "Phu quân muốn làm gì, mau thả ta ra."

"Đương nhiên là làm tiểu bảo bối của ta." Hấn vừa dứt lời, nàng liền phát hiện ra quần mình bị cởi bỏ, ngay sau đó rút xuống trên mắt cá chân, hai cánh móng đầy đặn cùng cặp đùi thon dài trực tiếp bại lộ trước mắt hấn.

Nàng có điểm hoảng, vội cầu xin: "Không cần a, chân ta đau."

"Bang!" Hấn trực tiếp đánh xuống móng nhỏ nàng một cái tát, thịt móng co dãn kia liền run run lên "Nói dối là phải phạt."

"Thiếp bị đau thật mà!" Nàng tiếp tục giả bộ đáng thương.

"Phải không, ta đánh nhiều thêm mấy cái là sẽ tốt hơn thôi" Nói xong mỗi bên tả hữu lại đánh một cái.

"A!A!" Nàng bị đánh đến mức kêu ra tiếng, thân mình liên tục vặn vẹo trên đùi hấn, móng nhỏ trắng bóng lác lư hoảng loạn.

"Ta đã hỏi qua thái y, hấn nói thương thế của nàng đã sớm khỏi." Hấn một bên giữ lấy móng nàng một bên cứng rắn chất vấn: "Lừa gạt ta vui vẻ đến vậy? Hử?"

"Không thu thập nàng thì nàng không biết trời cao đất rộng là gì." Hấn càng nói càng giận, tựa hồ cảm thấy đốt móng nàng vẫn không giải được hận, còn trực tiếp há miệng cắn lên.

"A....Nha...Ha....Không cần a..A!" Lan Húc lớn đến ngần này còn chưa từng bị ai chinh đến mức vậy, đốt móng thì thôi đi, quan trọng là nàng bị cời quần đốt móng, cảm thấy quá mức hồ thẹn.

Nàng bị gặm đến vừa đau lại ngứa, vừa khóc vừa cười, thét chói tai cầu xin tha thứ: "Thiếp sai rồi! Thiếp sai rồi! A!...."

Tề Trạ hoàn toàn không dao động, xúc cảm dưới tay vừa mềm mại lại co dãn, hàm răng cắn lên thịt còn lưu lại dấu răng, nhẹ nhàng mà rung động, lúc trước sao không phát hiện bảo bối có địa phương chơi vui như vậy nha, xem ra còn cần dạy dỗ thật tốt thân thể tiểu bảo bối thật tốt mới được.

"A...Không cần cần!Chàng muốn ta làm cái gì đều được! Làm cái gì cũng được!...đừng cần nữa a....A..." Lan Húc bị tra tấn đến đầu quả tim cũng ngứa, ở trên đùi hấn liều mạng giãy dụa cũng không thoát, liền bắt đầu nói không lựa lời.

Tề Trạ nghe vậy vuron đầu lưỡi chưa đã thêm mà liếm nàng mấy cái, rút cuộc đại phát từ bi mà ngừng lại.

Hắn đem nàng lật lên, cánh tay rắn chắc nâng thân nàng, một tay kia nắm lấy cầm nàng, cúi đầu đối diện với nàng, ánh mắt đầy ái muội: "Húc Nhi vừa mới nói làm cái gì nàng cũng đều nguyện ý có phải không?"

"Đúng đúng đúng!" Đầu nhỏ của nàng như gà con mổ thóc, sợ thành ý của bản thân biểu hiện không rõ sẽ làm đại ma vương nảy sinh ác độc.

"Rất tốt" Hắn gật gật đầu, một bên mày hơi nhếch lên, đối với nàng lộ ra ý cười mê hoặc.

Lúc này Lan Húc rơi vào bẫy mới hậu tri hậu giác mà rõ ràng, đêm nay...sợ là nàng không xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Liếm đến bắn sẽ buông tha nàng

- ED: Han

Lan Húc bị Tề Trạh cỡi đến trần như nhộng ném tới đệm mềm trên giường, nàng sử dụng cả tay chân để bò dậy, phát ngọc mà nhìn nam nhân đứng trước giường....Hắn vừa mới nói cái gì?

"Húc Nhi, nàng đem chính mình chơi ướt để ta cầm vào, ta liền tha thứ cho nàng." Ý cười nơi khóe miệng hắn tà tứ lại bá đạo, mang theo ý vị không thể cãi lại.

Nàng có chút không biết phải làm sao, muốn chính nàng chơi gì đó...thật mắc cỡ a. Sớm biết thế sẽ không gât người, tựa như học sinh lười biếng không làm bài tập, đến cuối cùng lại bị phạt chép sách. Bản thân chính nàng hiện giờ bị trừng phạt còn nghiêm trọng hơn nhiều, nàng một chút cũng không nghi ngờ hắn sẽ đem nàng thao đến không xuống được giường.

Tề Trạh cũng không nói lời nào, vẫn ung dung mà đứng trước mặt nàng, nhìn chăm chăm vào nơi giữa hai chân nàng, còn làm bộ lơ đãng mà lộ ra hàng răng đều đặn, đầu lưỡi hơi vươn ra, nhẹ nhàng liếm môi dưới, phảng phất như nàng dám đổi ý thì hình phạt cần trước đó sẽ dời đến hoa tâm giữa hai chân kia.

Nàng sợ đến mức tiểu huyết run run một trận, ngây ngốc mà dùng bàn tay trắng nhỏ bụng kín chỗ tư mật nơi hạ thân, như là muốn ngăn trở ánh mắt bức người của hắn.

Tề Trạh nhìn bộ dáng lúng túng của nàng liền cảm giác trong lòng phun ra một ngụm ác khí, vật nhỏ này làm hắn dục cầu bất mãn nhiều ngày như vậy, hắn thu lại một chút lợi ích cũng không phải quá đáng.

Vì thế hắn cong cong khóe miệng, nhìn như sẵn sàng mà mở miệng nói: "Húc Nhi không thể tự chơi chính mình? Nếu vậy đổi sang phương pháp khác đi." Sau đó lại đuổi ra một ngón tay, điểm điểm môi chính hắn, ánh mắt sâu kín mà ám chỉ nàng: "Cũng có thể dùng nơi này".

Lan Húc thật cẩn thận mà dịch chuyển, thân thể trần trụi nồn nà ngồi quỳ tại mép giường, ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn nhìn chăm chú vào con người lấp lánh, thanh khiết vô tội của nàng, kéo tay nàng qua ấn vào nơi đã căng cứng giữa háng, về mặt không hề xấu hổ tiếp tục lừa gạt tiểu nhân nhi đơn thuần: "Dem ta liếm đến bắn sẽ buông tha nàng, nàng có chịu không?"

Lan Húc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cái này nghe có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút, ít ra so với bị thao đến hôn mê còn tốt hơn.

Vì thế nàng đỏ mặt kéo quần lót của hắn ra, còn thịt nộ trướng nháy mắt nháy ra, thiếu chút đụng tới mặt nàng. Nàng nhanh chóng dùng tay nhỏ cầm long căn thô to trước mặt, nhẹ nhàng bắt đầu xoa nó.

Vật ở hạ thân hắn thật sự là to lớn đến quá mức, hai tay nàng khó khăn lắm mới có thể bao hết. Rõ ràng thời điểm hắn không mặc long bào chỉ mặc thường phục chính là một bộ dáng công tử đỉnh đặc thon dài,翩翩 giai công tử, mặt mày tuy sắc bén, lại mang theo thâm trầm bất động thanh sắc. Cái chính là một khi hắn cỡi xiêm y, lộ ra cơ bắp rắn chắc cùng long căn dị bẩm, nàng liền lập tức cảm giác được một loại hơi thở hung mãnh khó nén khác, tựa như một thanh huyết kiếm khi đã ra khỏi vỏ, khí thế không thể đỡ.

Lan Húc xoa nắn vài cái, phần đầu còn thịt liền tràn ra chút dịch trong, nàng vươn ngón tay lau lau lỗ nhỏ phun dịch kia, đem dịch trơn sền sệt bôi lên xung quanh quy đầu đỏ tím, hô hấp hắn đang vững vàng liền trở nên trầm thấp gấp gáp. Nghe vào tai khiến tâm nàng có chút nóng lên, nếu nói lúc trước đáp ứng hắn chỉ vì không muốn bị lấn lộn, như vậy hiện tại nàng là thật tình muốn lấy lòng hắn.

Kiểu nhân nhi vươn đầu lưỡi nhỏ ướt át, té nhuyển, nhẹ nhàng mà liếm quy đầu hắn một vòng, mặt lưỡi vừa vịn quét qua phần đầu mất mả, hắn liền dật ra một tiếng ngân khê.

Vì thế nàng liền đem đầu lưỡi đảo cuốn đi lên, tập trung hướng vào lỗ nhỏ liếm láp, tựa như hắn bình thường vẫn hôn mút đối với huyết khẩu nàng.

Quả nhiên, hân thờ dốc càng thêm thô trầm, cơ bắp nơi bụng tựa hồ đều buộc chặt, từng múi bụng căng cứng, rắn chắc như cục đá. Nàng cảm thấy cao hứng, một bên liếm côn thịt, một bên nâng đôi mắt lên lên nhìn về mặt hân.

Tề Trạh khép hồ nửa mắt, cúi đầu nhìn vật nhỏ đang quỳ trước người hân, má ửng đỏ, đôi mắt thanh thuần lúc này lại vô tình mang theo chút mị ý, long căn thô dài ở trước mặt nhỏ của nàng, sắp đem hơn phân nửa biểu tình của nàng đều che khuất.

Hân sinh ra một loại cảm giác đem tiểu tiên từ vốn vô ưu vô lự thuần khiết kéo vào vũng lầy tình dục, thế nhưng loại ác cảm này lại khiến hân càng hưng phấn hơn gấp bội, cự long uy phong lẫm lẫm cũng đột nhiên trưởng đại lên vài phần, xúc cảm nóng bỏng làm gân xanh trên côn thịt như nảy lên thành thịch.

Lúc trước tiểu bảo bối cũng chưa từng khẩu giao lần nào, lại thêm miệng nàng nhỏ bé, hân lại quá thô to, nếu thật sự dùng miệng sẽ làm nàng khó chịu, hân sao có thể làm vậy, bất quá chỉ là để đỡ nghiền mà thôi, căn bản là không thể làm hân bắn được.

Tiểu ngọc tử lại không rõ điểm này, vẫn thực nỗ lực mà muốn làm hân thoải mái

Nàng mở miệng nhỏ ra, đem quy đầu ngâm vào, nhẹ nhàng dùng môi mềm cọ xát hút lấy. Hương vị của hân không tính là quá nặng, mà tràn ngập một loại hương vị nam tính cương dương. Nước tinh tràn ra bị nàng hút đi, quệt với nước bọt trong miệng đều bị nàng nuốt xuống.

Lúc này thân thể nàng dần dần sinh ra một cảm giác hư không khô nóng, loại cảm giác này cùng với thời điểm nàng bị Tề Trạh trêu chọc giống nhau như đúc. Nàng lặng lẽ kẹp chặt hai chân, tránh cho chất lỏng trắng trơn tào bạo kia không thấm ướt mà chảy xuống.

Nàng buông quy đầu ra, bắt đầu dùng lưỡi liếm mút côn thịt hân từ trên xuống dưới. Liếm qua thân côn thịt, gặp được gân xanh nộ trưởng kia càng tính tế mút hôn trần an nó, nó lại thành thịch nảy lên biểu đạt sự hoan nghênh.

Nàng dọc theo côn thịt liếm hôn nóng ướt một hồi, lát sau nhin không được ngừng đầu hỏi hân: "Phu quân thoải mái chứ?"

Bàn tay Tề Trạh nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng, thở hổn hển không chút tiếc rẻ mà tán dương nàng: "Húc Nhi làm rất tốt, ta thực thoải mái."

Nàng đỏ mặt trộm nhấp miệng cười, môi lưỡi lại tiếp tục hoạt động. Nhưng nàng liếm mút qua lại một lần lại một lần, đến cả hai túi trứng bên dưới cũng đều tính tế chiếu cố tới, hân chỉ là biểu tình càng ngày càng căng chặt, hô hấp dồn dập, thỉnh thoảng phun ra một hai tiếng rên rỉ, tay cũng vỗ về chơi đùa thân thể nàng không ngừng, lại hoàn toàn không thấy dấu hiệu muốn kết thúc,

Miệng nàng đã có điểm tê rần, đôi tay nắm côn thịt không khỏi dừng tại kháng nghị: "Thiếp không làm nổi nữa, chàng vì sao còn chưa bắn a."

Hân miễn cưỡng bình phục lại hô hấp, hé mở nửa đôi mắt nhìn nàng, miệng nhỏ kia đã hồng lên toàn bộ, lúc này vì làm nũng mà đầu môi biểu đạt sự bất mãn càng có vẻ như hơi sưng phồng lên, quả thực là chọc người yêu thích. Hân cười khổ một tiếng: "Đúng vậy, bắn không ra, làm sao bây giờ."

"Long căn của ta còn đang cứng đến trưởng đau đây." Hân lại bỏ thêm một đao, trực tiếp chọc đến điểm yếu dễ mềm lòng của nàng. Hân giả bộ về nên một câu chuyện, một chút đều nhìn không ra dấu vết chủ mưu, vì thể tiểu cô nương lạnh sẻo liền quên đau quả nhiên lại rơi vào miệng cọp.

Chỉ thấy nàng quỳ gối trên giường, cắn môi hơi do dự, buông lỏng côn thịt của hân, hai ngón tay đan vào nhau vặn xoắn, đầu nhỏ ngượng ngùng hơi cúi liếc nhìn hân, lại chậm rãi đem cặp đùi thon dài vốn đang gắt gao kẹp chặt, hướng hai bên tách ra.

Lời mời mọc rõ ràng như vậy, chỉ cần là nam nhân thì đều nhìn là hiểu. Cái chính là tiểu ngọc tử nàng vì cái gì lại thẹn thùng đến vậy, nếu như lúc này ngừng đầu lên nhìn hân, nhìn thấy bộ dạng cười tươi giảo hoạt khi thực hiện được mưu đồ có lẽ sẽ có một chút cơ hội tránh được một kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Muốn phu quân cắm vào

ED: Han

Tề Trạh đem kiều nhân nhi đè ở dưới thân, cánh tay phải vòng qua sau lưng Lan Húc dùng tay nâng gáy nàng, một tay còn lại vịn vào dao động trên bộ ngực đầy đặn, bá đạo hôn sâu cuốn lấy lưỡi nàng dây dưa, Lan Húc thở không nổi, kiều uyển không thôi, nước bọt dọc theo khóe miệng tính tế chảy xuống dưới. Thân mình nàng nhỏ xinh mềm mịn, bị lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hân bao trùm chặt chẽ, cả người hoàn toàn bị giam cầm trong lửa nóng tình dục, chỉ có thể mặc hân muốn làm gì thì làm.

Tay hân tìm được hạ thân nàng, rất nhanh liền chạm đến phần bên trong đùi, nơi ấy đã một mảnh ướt át, hân có chút đắc ý mà đem môi mỏng đè bên cạnh lỗ tai nàng, âm thanh vui vẻ mà trầm thấp rót tới: "Húc Nhi ướt đến vậy rồi sao, có phải mới vừa rồi liếm ta liền chảy nước hay không?"

Nàng đỏ mặt hơi nghiêng nghiêng đầu, ý đồ tránh đi hơi thở nóng bức làm người say mê của hân, nhưng hân nào có chịu buông tha nàng, trực tiếp mở miệng ngâm lấy vành tai nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng mà day cấn: "Nguyên lai Húc Nhi thích ăn côn thịt như vậy, tiểu bảo bối của ta biến thành tiểu dâm oa nha."

"...Ừm...Không...Không phải tiểu dân oa." Lỗ tai nàng vô cùng mẫn cảm, bị hán liếm hôn đến thân thể đều hơi run lên, một bên kiều diễm thờ dốc một bên quật cường chống cự lại lời nói mắc cỡ của hán.

Hán cười nhẹ ra tiếng, bàn tay duỗi đến âm hộ no đủ tròn bóng của nàng, vờn một ngón tay vuốt ve qua lại. Âm hộ nàng vừa trắng lại mềm, giống như cái tiểu màn thầu phồng lên, hai mảnh hoa môi rứt rờ khép lại. Ngón tay hán chậm rãi đâm vào huyết khẩu, thịt mềm nóng ướt vô cùng co dãn liền đem tay hán bao lấy, đầu ngón tay cái ấn lên hoa hạch ẩm ướt. Hán nhẹ nhàng niết xoay tiểu hoa hạch mẫn cảm, vòng eo té nhuyển của nàng lập tức cong lên, thờ ra từng tiếng ngày càng hỗn loạn, ân ân tình tề ngâm kêu.

"Tiểu bảo bối, muốn ta hay không?" Hán một bên xoa nắn một bên dụ dỗ nàng.

"Muốn...." Thân mình nàng khó nhịn vận vẹo, tay xiết chặt cánh tay hán.

"Muốn cái gì?" Hán tiếp tục trêu chọc, tốc độ tay ra vào nhanh hơn, ba ngón tay ma sát, đào lõng nơi tư mật mẫn cảm của nàng.

Nàng bị ép đến phải từ bỏ chống cự, mang theo tia khóc lóc nức nở kêu hán: "Muốn phu quân cắm vào."

Hán rút cuộc vừa lòng, đỡ lấy cự vật thô cứng như sắt đá, lập tức đâm vào một nửa.

"Haa....." Trong nháy mắt, hoa lộ hư không bị hán cắm vào liền tiết ra mật dịch, cảm giác tràn đầy khiến nàng vui sướng đến mức kêu ra tiếng.

Hán nhìn biểu tình thỏa mãn của nàng, trong lòng hơi có chút đắc ý, tiểu bảo bối bắt đầu hưởng thụ.

Côn thịt giữa hai chân nhịp nhàng rút ra lại hơi hơi đâm vào, động tác chậm rãi, Lan Húc thích vô cùng loại thời khắc ôn nhu này, con người thanh khiết dần nhuốm ý xuân, ánh mắt ân tình mà nhìn hán gần trong gang tấc.

Hán một bên trước sau thọc vào rút ra, một bên vuốt ve cánh mộng co dãn của nàng, cúi đầu cùng nàng đối diện: "Hôn ta".

Nàng nghe lời mà hôn lên môi hán, còn dùng đầu lưỡi nhỏ tinh tế mà phác họa hình dáng môi mộng của hán. Hán có chút vội vàng mở môi ra, tiểu nhân nhi ngoan ngoan liền đem đầu lưỡi duỗi đi vào, có chút trúc trắc mà cuốn tròn ngâm hút lưỡi hán.

Tề Trạh nhìn bộ dáng ngoan ngoãn ngọt mềm của nàng liền chịu không nổi, càng nhu thuận dịu dàng càng làm cho người ta muốn đem nàng thao chết. Dưới háng, cây gậy không chịu khống chế mà trưởng đại vài phần, máu nóng trong cơ thể như sôi trào, hỏa khí bức nhiệt như khiến hán nóng đến mức sinh đau.

Chung quy là hán cũng không khống chế được tốc độ, côn thịt cắm vào một đoạn thật sâu, lại hung hăng rút ra ngoài huyết khẩu chỉ để lại có cực đại quy đầu đào lõng miệng huyết, sau đó lại hung mãnh thọc vào tận cùng của bí động nóng ướt kia.

Nàng bị đâm thọc hung mãnh làm cho mê man tê dại, thờ dốc càng thêm hỗn loạn, không hiểu tại sao vẫn đang tốt hán lại đột nhiên phát cuồng.

Tay nhỏ té nhuyển ở trên lưng hán vỗ về dao động như muốn hán làm chậm lại, thế nhưng không nghĩ đến lúc đang hoan ái thì mỗi ánh mắt kiều mị, mỗi động tác vô thức của nàng đối với hán đều là kích thích lớn lao.

Hán gầm nhẹ một tiếng, tay trái vốn đang vuốt ve thân thể nàng liền dùng sức đè mộng nàng xuống, hai cánh tay ôm chặt nàng nâng lên, khiến thân thể nàng tách rời đệm giường.

Hán cứ thế ôm nàng rồi bắt đầu như gậy đánh hoa lệ cuồng mãnh thao làm, nàng giống như một con búp bê vải, mất đi hết thấy năng lực phản kháng, lúc đầu còn có thể "A....Aaa...." mà kêu ra tiếng, theo tốc độ hán càng lúc càng nhanh, côn thịt kia đâm thọc như vũ bão, khoái cảm tựa thủy triều che lấp trời đất, bao phủ nhấn chìm nàng.

Nàng đã quên tự hỏi, quên rên rỉ, thậm chí đến hô hấp cũng đều không theo kịp tiết tấu của thân thể, cái miệng nhỏ há ra trong vô thức, lại vô lực kêu to, ánh mắt mê dại không tiêu cự, tựa hồ thiên địa đều trắng xóa chỉ còn lại nam nhân đang thao làm nàng là chúa tể chí cao vô thượng, tùy ý chi phối cảm quan nàng.

Hán đình lộng đến vô cùng tàn nhẫn, như là muốn đem nàng xé rách, nhét vào thân thể chính mình, hán vội vàng muốn cùng nàng hòa làm một thể, tiểu huyết nàng bị hán cắm đến chảy dịch dâm róc rách đầy tiếng nước như kèn cổ vũ, làm hán càng thêm kích cuồng mà đấu tranh anh dũng.

"Huyết nhỏ Húc Nhi cực kỳ xinh đẹp....Ân....Siết thật chặt....Thật sướng." Hán sáng khoái mà gầm ra tiếng, cũng mặc kệ kiều nhân nhi trong ngực rút cuộc có thể đáp lại hán hay không, chỉ lo đắm chìm linh hồn, thâm nhập vào động nhỏ chứa đựng vô số khoái vô biên bên trong.

Bởi vì bị cấm dục nhiều ngày, tinh dịch vừa đặc lại tràn đầy, thời điểm hán bắn nhanh trong cơ thể nàng, nhiệt dịch nóng bỏng va chạm với thành tử cung khiến nàng run rẩy cao trào, chất lỏng trắng đục trong thân thể nàng kia như thủy triều tràn bờ, trực tiếp đem bụng nhỏ mềm mại của nàng căng đến hơi hơi phồng lên.

P.s Han: Chương sau ta sẽ set riêng tư nha, những chương riêng tư này chỉ có nàng nào follow Han thì mới đọc được.

Cách follow để đọc là làm theo thứ tự này: Nhấn follow Han, xóa truyện ra khỏi thư viện, rồi đăng xuất. Sau khi xong thì đăng nhập lại, thêm truyện lại vào thư viện là ok ^^

Chương 18: Linh Đang Nhi mắc cỡ

ED: Han

"Chàng mau rút ra."

Trên người Lan Húc lộ ra những vết ửng đỏ sau khi bị yêu thương, tóc mái ướt át tùy ý dính ở bên mặt, thân mình nhỏ xinh mềm mại nằm trên ngực Tề Trạ, hai chân tách ra rũ ở hai bên sườn eo hắn, bầu môi dùng ngón tay chọc chọc cơ ngực phồng lên của hắn.

Hắn vừa mới bắn xong một lần, lại không có rút côn thịt ra, tuy đã phát tiết nhưng vật kia vẫn còn vô cùng thô cứng, nhét chặt trong tiểu huyết nóng ướt, chặn tinh dịch ở trong tử cung, làm bụng nhỏ nàng cảm thấy căng trướng.

"Thiếp muốn uống nước." Mới vừa rồi nàng chảy rất nhiều mồ hôi, đến giọng nói cũng khàn đi.

"Được." Tề Trạ cầm hai chân nàng quấn lên eo hắn, đem nàng bế lên đi tới bên cạnh bàn.

Nàng bị hắn làm cho muốn khóc, chẳng lẽ không thể rút ra rồi mới đi lấy nước sao, cứ như vậy thì đồ vật hung tàn đang bị nàng hàm chứa kia sẽ thức tỉnh mà tiếp tục tra tấn nàng mất.

Đáng thương cho Hoàng hậu vẫn là vô cùng ngây thơ, không biết rằng, dù nàng không cạo sát thì nó cũng sẽ rất mau tỉnh lại, kỳ thật cũng chẳng khác nhau là bao. Chỉ cần Hoàng thượng không muốn nghỉ ngơi, hắn muốn làm người vài lần là hoàn toàn có thể.

Hắn ôm nàng ngồi xuống trên ghế, rót một ly trà ấm áp, ánh mắt nàng trông mong nhìn hắn, chờ hắn dứt nước cho nàng, ai ngờ hắn lại cầm lấy bát đầu tự uống.

Thấy đôi mắt nhỏ của nàng tràn ngập lên án, hắn xấu xa cong cong khóe môi, ngậm vào một ngụm nước nhỏ, đôi tay nâng khuôn mặt nàng, miệng đối miệng mà đem nước trà mớm cho nàng.

Nàng thật sự rất khát, vội vàng hôn mút môi hắn tựa như trẻ con hút sữa, tuy nhiên vừa rồi hắn chỉ ngậm một ngụm nước nhỏ, mút một chút là không còn, kiều nhân nhi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như chó con đáng thương hề hề.

Vì thế hắn lại cúi đầu uống trà, lại dứt cho nàng, làm đến không biết mệt. Lúc sau còn cố ý chơi xấu, ngậm một ngụm trà cũng không chặt, trực tiếp dọc theo khóe môi nàng tràn ra, nước trà tỷ tách chảy qua cằm nhỏ, chảy xuống cổ dài, lại dọc theo rãnh ngực phập phồng chảy tới trên bụng nhỏ, cuối cùng dừng lại ở chỗ tư mật nơi hai người đang kết hợp chặt chẽ.

Hắn rũ mắt thấy nàng không hề đề phòng mà ngửa đầu, đôi mắt khép hờ, bộ dáng ngoan ngoãn nuốt nước, thật là một vật nhỏ vừa ngây thơ lại gợi cảm, động tác kiều mị sắc tình lại không tự biết.

Chờ nàng thờ hồng học mà uống hết chén trà khôi phục chút khí lực, nam nhân còn chưa thỏa mãn lại tiếp tục đỉnh sâu vào hạ thân nàng.

"A.....Ân.....Ân" Nàng ngồi ở trên đùi hắn, thân thể bị động tác cầm đứt của hắn làm cho nảy lên, ngọc nhũ nồn nà theo động tác của nàng cũng dao động trên dưới, đỉnh hồng anh ở trong tầm mắt hắn lắc lư qua lại như cổ ý câu dẫn người đến hàm hút.

Hắn cũng không cô phụ cảnh xuân tốt đẹp, môi mông ngậm lấy núm vú đỏ hồng, dùng đầu lưỡi chơi đùa làm nó cứng lên, nhẹ nhàng nhay cắn, lại dùng lưỡi mềm liếm hút đảo vòng.

Lan Húc một bên bị thao luyện, một bên bị liếm cắn ướt át, không kiềm chế nổi phát ra tiếng rên rỉ nũng nịu không dứt bên tai, khoái cảm tình dục làm khóe mắt cũng dâng lên hơi nước phiếm tình, hắn còn cảm thấy chưa đủ, lại đem nàng ôm quay lại giường, cầm hai chân nàng gác lên bờ vai rộng, không biết từ học ngâm nào trên long sàng mọc ra một vật đeo vào cổ chân phải nàng, sau đó cúi người đè thấp thân trên, hai tay nắm lấy hai cổ tay nàng tiếp tục mãnh liệt thao luyện hoa huyết.

Tư thế này trực tiếp đem một nửa thân mình nàng nâng lên, đầu gối rất mau liền chạm tới ngực chính mình, hắn lại dùng tư thế cười ngựa đem long căn thô to từ trên xuống dưới thẳng tắp xỏ xuyên vào thân thể nàng, từng cú đâm vừa sâu vừa tàn nhẫn.

Không thể không nói, nàng thật sự là được trời ưu ái có một cơ thể tốt, vừa mềm vừa chặt lại còn nhiều nước, chỉ cần bị trêu chọc đến động tình liền mềm như không có xương cốt mặc hắn đùa nghịch, quả thực làm cho người thực tùy biết vị* không thể không nghiệm.

*thực tùy biết vị: đã nếm qua vị ngon thì sẽ nhớ

Nàng hô hấp có chút khó khăn, liên tục thở dốc mà thừa nhận sự hung mãnh của hắn, tay nhỏ bị chế trụ cuộn thành nắm đấm siết chặt, móng tay đều đâm vào lòng bàn tay.

Khi Lan Húc nhìn đến đồ vật đeo trên cổ chân, mới biết đó là cái lắc bằng vàng được gắn những chiếc chuông nhỏ tinh xảo, theo sự lay động của cổ chân nàng mà vang lên "ding ling ling". Mỗi lần hắn cầm vào một chút, nó liền vang lên những âm thanh nhỏ vụn, vô cùng trung thực mà hòa hợp với tiết tấu giao hợp.

Mặt nàng hồng như nắng rắng chiều, mang theo chút khốc lóc nức nở đứt quãng mà chỉ trích hắn: "Chàng...lưu manh....Da mặt dày..."

Loại đồ vật này khi còn nhỏ nàng đã từng đeo, khi nàng bước bình chạy loạn trong sân, các ma ma trong nhà đều không bắt được nàng, theo tiếng chuông thanh thủy sẽ một đường tìm đến. Thế nhưng nàng năm mơ cũng không ngờ có một ngày loại đồ vật này sẽ sử dụng cho tình huống mắc cỡ đến vậy.

Miệng nàng ô ô nói không ra câu hoàn chỉnh, như đáp lại nàng, hắn còn tà tứ mà cười nghiêng đầu gặm thịt mềm nơi gót chân nàng một ngụm, cắn đến mức khiến ngón chân nhỏ bạch ngọc của nàng đều tê dại đến co chặt lên.

Rất nhanh, thân thể cùng lý trí của nàng đều bị kích thích đưa lên đỉnh khoái cảm cao trào trước nay chưa từng có, một khắc kia khi hắn thuận lợi mà tháo mở miệng tử cung, cánh môi nàng hé mở, toàn thân run rẩy một trận rồi hoàn toàn mềm nhũn dưới thân hắn, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh táo lại cần chần suy nghĩ, nàng cảm thấy người này khẳng định cố ý chinh mình. Vì sao cố tình đem lục lạc đeo ở bên chân đã lừa hắn là bị thương? Nhưng lại không có chứng cứ, đánh cũng đánh không lại, nhiều nhất cũng chỉ có thể khe khẽ mà chửi thầm hắn keo kiệt thôi.

**

(*)Linh Đặng Nhi: thực ra là cái lắc nhỏ, dạng vòng có gắn chuông (cho ai không hiểu)

Han: ta định chuyển sang thuần việt nhưng thấy ko hợp nên lại để nguyên tên chương

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Huỳnh đệ

ED: Han

Tay ôm chiếc điều so với bản thân mình còn lớn hơn, Tề Cẩn bốn tuổi thất tha thất thểu bước đi trên đường, khiến cung nhân hầu hạ bên người đều khiếp vía hãi hùng. Chính y lại cứ kiên trì không cần người hỗ trợ, y cảm thấy mình lớn như vậy còn bắt hạ nhân ôm đi sẽ bị Hoàng huynh cười.

"Tam ca! Tam ca!" Y hưng phấn mà chạy đến Đông Cung, ở cửa thư các bị Đức Tự cười tùm tùm đỡ lấy.

Nghe được bẩm báo Tề Trạm gật gù đầu, buông thư đi ra.

"A Cẩn tìm ta?" Tề Trạm xoa xoa đầu y.

"Điều của đệ không bay lên được! Hoàng huynh mau giúp đệ nhìn xem." Nói đến đây Tề Cẩn lại có chút buồn bực, rõ ràng là điều của y vừa to vừa đẹp, thế nhưng vừa bay lên lại đảo vòng rơi xuống mặt đất, y cùng nhóm tiểu thái giám thử đi thử lại đều không thành công.

Tề Trạm nhận lấy điều, mặt trên điều vẽ một con lão hổ uy phong lẫm lẫm, chỉ là điều có cái đuôi rất dài, không hợp với phần thân. Hắn kiểm tra một chút khung xương, không có vấn đề gì, lại dùng tay ước lượng, lúc này mới mở miệng nói: "Khả năng là cái đuôi quá nặng, bỏ bớt đi một chút rồi thử lại xem sao."

Chỉ chốc lát sau Tề Cẩn liền chạy trở lại, trong mắt tràn ngập ánh sáng sùng bái: "Nó có thể bay được rồi, Tam ca thật là lợi hại." Nói xong còn lắc lắc tay áo Tề Trạm: "Huỳnh cùng đệ đi chơi điều đi."

Tề Trạm nắm tay y giải thích: "Ca ca còn có công sự phải làm, đệ tự chơi đi."

"Huỳnh trước kia cũng có công sự a".Tề Cẩn có chút mất mát, "Trước kia có thể bồi đệ chơi, bây giờ thì đều không thể. Đệ không muốn huỳnh làm Thái tử, làm Thái tử không tốt chút nào."

Tề Trạm nhẹ nhàng mà gõ đầu y mấy cái: "Đệ chớ có nói bậy, cẩn thận Phụ hoàng nghe thấy sẽ phạt đệ."

"Vậy lúc nào huỳnh rảnh thì đi Di Thục Cung tìm đệ được không?" Tề Cẩn ngẩng đầu lên, chờ mong mà nhìn hắn.

Tề Trạm bảy tuổi ánh mắt ám ám, nhấp nhấp môi mông: "Nếu đệ muốn gặp ca ca có thể tới Đông Cung."

"Bệ hạ, Đoan Vương điện hạ tới rồi."

Tề Trạm bị thanh âm này đánh gãy suy nghĩ, cảm cuộn tranh trong tay cuộn lên, thả lại khay, mở miệng nói: "Bảo hần tiến vào."

Sau khi hành lễ, Tề Cẩn lẳng lẳng mà ngồi ở trên ghế, cũng không hỏi chuyện gì, chờ Tề Trạm mở miệng.

Đức Tự đem một cái khay đặt bên cạnh người Tề Cẩn, khom người thối lui sang một bên. Trên khay đựng đầy chính là sáu cuộn tranh.

Tề Trạm bước chân thong thả đi xuống bậc thang, tùy ý ngồi xuống bên người y, chỉ chỉ khay đựng cuộn tranh: "Đây là thẻ bài tú nữ tuyển tú của năm nay."

Tề Cẩn sớm có dự cảm, nghe vậy biểu tình cũng không có gì dao động, gật gật đầu chờ Tề Trạm nói tiếp.

"Sáu cái này đều là Hoàng Hậu chọn ra. Nàng trình lên thân thế, bối cảnh cùng lời bình tuyển tú cho trẫm xem, đều là những tiểu thư gia thế tốt đẹp, phẩm mạo đoan trang khuê tú, Trẫm cảm thấy không tồi đâu."

Nghe Tề Trạm nhắc tới Hoàng hậu, ngón tay dưới ống tay áo Tề Cẩn nắm chặt, rất nhanh sau đó lại buông ra.

"Người năm nay đã mười chín, cũng nên thành thân rồi. Bức họa của mấy vị tú nữ đều ở chỗ này, người thử nhìn xem có thích hợp hay không, Hoàng huynh sẽ thay người làm chủ. Nếu đều không thích, thì sẽ tiếp tục tìm."

Tề Trạm lẳng lẳng mà nhìn Tề Cẩn, ngữ khí ôn hòa. Y khá gầy, người có chút tái nhợt, nhưng tinh thần vẫn tốt: "Nếu là người Hoàng huynh và Hoàng tẩu nhìn chúng, tất nhiên là rất tốt." Tề Cẩn rũ mắt không nhìn hần, ngữ khí kính cẩn: "Hoàng huynh có thể tuyển một người tốt nhất cho đệ, thần đệ sẽ vô cùng cảm kích."

"Lễ Bộ hữu Thị lang Lý Duy gia cô nương. Tăng tổ phụ từng nhậm chức Đại học sĩ, người lớn lên cũng không tồi." Tề Trạm lấy trong khay ra một cuộn tranh, đưa cho y.

Tề Cẩn nâng tay tiếp nhận, cũng không mở ra xem, chấp tay làm lễ: "Đa tạ Hoàng huynh."

"Đây là người sẽ trở thành Vương phi của người, người cũng không nhìn xem?" Tề Trạm nhìn bộ dáng kính cẩn nghe theo của y, trong lòng có chút tức giận, trên mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh.

"Không cần, thần đệ tin tưởng ánh mắt của Hoàng huynh. Đến thời điểm thích hợp, chỉ cần Hoàng huynh hạ chỉ là được."

Lửa đốt trong lòng khiến Tề Trạm có chút cay, không muốn cùng y nhiều lời, đứng dậy: "Trẫm ngày mai sẽ hạ chỉ. Người trở về chuẩn bị hôn sự đi, về sau cùng cô nương kia chung sống cho tốt, phải gánh vác trách nhiệm làm chủ một nhà."

Tề Cẩn cũng đứng lên, nhưng không có lui ra, nắm bức họa cuộn tròn trong tay yên lặng.

"Còn có chuyện muốn nói?" Tề Trạm vốn dĩ phải quay lại ngồi trên ngự tọa, thấy y như vậy cũng dừng lại.

Tề Cẩn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, giống như chiến sĩ đã hạ quyết tâm muốn chịu chết, nhìn về phía hần: "Hoàng huynh đã biết từ khi nào?"

Thấy ánh mắt này của y, bàn tay Tề Trạm đều đã siết thành nắm đấm, cắn răng từng chữ từng chữ hỏi hần: "Biết cái gì?"

Tề Cẩn không nói lời nào, cứ cố chấp nhìn thẳng hần, ánh mắt đau thương lại mang theo chút điên cuồng.

"Loảng xoảng!" Tề Trạm trực tiếp nhấc chân đạp một bên bàn trà, trà cụ trắng sứ tinh xảo vỡ vụn, nước trà tích táp chảy đầy đất.

Đức Tự thấy vậy nhanh chóng đem người hầu trong điện đều đuổi đi, chính mình đóng cửa lại đứng canh bên ngoài. Bệ hạ từ trước đến nay hi vọng đều không thể hiện ra ngoài, hôm nay bộc lộ ra bộ dáng này thật sự rất dọa người, cung nhân đều bị sự căng thẳng làm cho tái mặt, mỗi người đều sợ đến mức đi cũng không dám phát ra tiếng.

Lúc này Tề Cẩn có một loại cảm giác được giải thoát, "người kia" y muốn mà cầu không được, liều mạng dè xuống tâm ý chính mình, đêm khuya nằm mơ chỉ sợ bản thân lâm bẩm nói nhỏ khiến ai đó nghe thấy. Lại chưa từng nghĩ đến, ngày hôm đó ở cạnh núi giả, Hoàng huynh ôm Hoàng hậu từ trên cao nhìn xuống mà liếc y một cái, ánh mắt kia sắc bén che dấu lời phong như là đâm xuyên qua lớp ngực trắng của y, y nháy mắt liếc mình bạch, rằng kỳ thật Hoàng huynh đã sớm biết hết thảy, chỉ là bất động thanh sắc mà nhìn y thống khổ giày giụa.

Bị người nhìn thấu bí mật khiến y cảm thấy thẹn, nhưng hơn hết là thẹn quá mà hóa giận. Kỳ thật, mơ ước thê tử của ca ca đáng ra y phải cảm thấy áy náy, y hần là phải thấy hổ thẹn, thực xin lỗi ca ca. Nhưng là y lại không thích bộ dáng bất động thanh sắc, vững như Thái Sơn mà nhìn y của Tề Trạm.

Tam ca bảy tuổi năm ấy đã rời bỏ y mà đi, dần dần càng trở nên xa cách. Từ đây, hần là Thái tử điện hạ cao cao tại thượng được ký thác kỳ vọng cao, hiện giờ lại càng thêm bề nhẽ hết thảy – Hoàng đế bệ hạ.

Y cho rằng ngày đó qua đi, Tề Trạh sẽ đi tìm y, sẽ chất vấn y, sẽ đánh y một trận, thậm chí sẽ lưu đày y, muốn giết y. Thế nhưng Hoàng huynh cái gì cũng không làm, y đợi nửa tháng, vốn tưởng đầu đã treo ở trên lưỡi đao lại chậm chạp không rơi xuống.

Hôm nay lại triệu y tới, vẫn cứ cái gì cũng không đề cập tới, chỉ dùng một thái độ huynh trưởng từ ái, miệng lưỡi thân thiết ôn hòa nói phải tuyền cho y một vị Chính phi.

Huynh muốn ta tuyền ai? Huynh hỏi ta thích ai? Trừ bỏ "hàng ấy" thì đám người ngoài kia có gì khác nhau? Huynh không phải đều biết hết rồi sao, ta muốn Lan Húc, huynh cho ta sao?

Han: Trong tiếng Trung chỉ có 2 ngôi xưng nên bản convert chương này nói về Tề Trạh, Tề Cấn đều chuyển hết sang "hắn..hắn" loạn xạ. Vì vậy, ta đặt danh xưng "hắn" cho Tề Trạh để thống nhất với phần đầu, và "y" cho Tề Cấn để các nàng dễ phân biệt nha^^.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ngả bài

ED: Han

Khả năng là y bị điên rồi? Tề Cấn nghĩ

Thời gian dài sống trong mâu thuẫn giữa áy náy và cầu mà không được bỏ xuống cũng không xong, làm y mất đi lý trí.

Y nghĩ chọc giận Tề Trạh, muốn làm hắn cùng nhau điên cuồng, chẳng sợ mà cả gan gỡ xuống mặt nạ của Hoàng đế, giống như trở lại làm huynh đệ cùng y đánh một trận. Hoặc dứt khoát giết chết y, y sẽ hoàn toàn không còn đau khổ.

Là khi nào biết đến? Tề Trạh cũng không nói rõ được.

Đại khái một nam nhân yêu sâu đậm thế tử của chính mình đều có thể dễ dàng phát hiện ra ánh mắt tiềm tàng của tình địch, tựa như hùng sư bản năng sẽ bảo hộ lãnh địa của bản thân. Loại nghi ngờ này sẽ dần dần được xác minh, cuối cùng biến thành một sự thật vô cùng chính xác.

Thế nhưng người này vì cái gì có tình lại là đệ đệ của hắn? Cổ tình còn là đệ đệ cùng nhau lớn lên?

Ngày đó thấy Lan Húc ngã vào lòng ngực Tề Cấn làm hắn thật sự tức giận, xưa nay chưa từng có lần tức giận nào khiến hắn không khống chế được chính mình. Chung quy là lần đó hắn vẫn đề nén được. Tề Trạh ở ngôi chỉ tôn, tay cầm quyền lực tối cao đã lâu, việc kiểm soát cảm xúc đã từ một loại năng lực trở thành thói quen của hắn. Tuy không đem cục diện trở thành vô pháp văn hồi, nhưng ngày đó sự buồn bực trong lòng hắn lại không thể nào bình phục.

Đến Lan Húc hắn cũng không muốn nghĩ tới, cho nên lưu lại Ngự thư phòng không định trở về. Nhưng nàng nhất định sẽ chờ hắn, đợi không được liền không ngủ, xưa nay vẫn vậy. Hơn nữa nàng còn bị thương.

Sau hắn lại nghĩ, nàng cũng đâu có làm gì sai, cái gì nàng cũng không biết. Cái sai duy nhất đại khái là quá mức tốt đẹp thôi.

Qua vài ngày, hắn thậm chí đã trăm phương nghìn kế thuyết phục chính bản thân, quyết định tha thứ cho đệ đệ. Tề Cấn cùng nàng rất giống nhau, bị bảo hộ quá chặt chẽ, trước nay chưa từng bị cái gì làm suy sụp, không giống hắn đã trải qua đủ loại từ phong sương đao kiếm đến những lục đục đầu đá nơi triều đình.

Lan Húc bởi vì đơn thuần nên đáng quý, A Cấn cũng giống như thế. Bị tốt đẹp hấp dẫn, chính y cũng rất thống khổ. Để y cưới thế tử thì tốt rồi, tìm một nữ nhân ôn nhu chiều cổ y, từ đây y sẽ trải qua những ngày tháng tươi đẹp ở Vương phủ. Chỉ là từ nay về sau dưới tình huống không có sự có mặt của hắn, tuyệt đối không để Lan Húc nhìn thấy y.

Nhưng đến hôm nay Tề Trạh phát hiện bản thân nghĩ sai rồi, hắn ảm nhẫn không hề đòi lấy Tề Cấn cảm kích, y thậm chí không biết mình sai ở điểm nào, liên tục cố gắng như vậy mà cùng hắn giằng co, sự khổ tâm của hắn đều bị cô phụ.

Tề Trạh duỗi tay tóm lấy cổ áo Tề Cấn, thẳng tay giáng một quyền. Tề Cấn té ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn ra tơ máu.

Trên trán Tề Trạh ảm ảm gân xanh, cắn răng mắng hắn: "Nếu không phải nguoi họ Tề thì hiện tại nguoi đã chết cả nghìn lần rồi có biết không!"

Tề Cấn ngã trên mặt đất không nói lời nào, máu chảy ra cũng không lau.

"Nguoi cảm thấy chính mình thật ủy khuất? Nguoi tuy rằng không xấu, nhưng nếu muốn phát điên thì phải chờ về đến nhà! Trong lòng có ý tưởng gì chỉ cần không không để người khác nhìn thấu, thì đó chính là việc của nguoi, Trăm quan không được nguoi nghĩ thế nào." Tề Trạh thuận thuận khí, nỗ lực

kiềm chế xúc động muốn đánh y thêm một quyền.

"Nhưng làm sao ngươi có thể ở trước mặt nàng mà thể hiện ra lần nữa? Ngươi biết rõ thân phận của nàng là gì sao?" Trong lòng Tề Trạ một trận đau xót, "Cho rằng chính mình không chút vướng bận, nên liền yên tâm thoải mái? Ngươi còn có mặt mũi mà hỏi! Nếu như những lời ngươi nói hôm nay bị người khác nghe được tiếng gió, chỉ cần vài câu chữ thôi, ngươi nghĩ sẽ có hậu quả gì? Ngươi muốn nàng ấy làm sao tồn tại? Đến lúc đó, dù Trầm muốn giữ được nàng chẳng lẽ phải giết ngươi? Sợ là giết ngươi rồi cũng không giải quyết được sự việc!"

Tề Cẩn run rẩy, đúng vậy, y không hề nghĩ đến mức này. Y không suy xét qua hoàn cảnh lưỡng nan của Hoàng huynh, không nghĩ tới hẳn lựa chọn làm phai nhạt sự tình là phải cần ẩn nhẫn đến mức nào. Y cũng không nghĩ đến nếu trong lòng Hoàng huynh có khúc mắc sẽ ảnh hưởng thế nào đến Lan Húc.

Sự chênh lệch của Hoàng huynh với y cũng không phải chỉ có thân phận đích – thứ, Phụ hoàng thiên vị Hoàng huynh cũng chỉ bởi phân vị mẫu thân y không cao, nhưng hẳn vẫn đối xử tốt với y.

Thậm chí Lan Húc, từ trước đến giờ y luôn tiếc nuối vì sao không gặp được nàng trước Hoàng huynh, lần đầu y nhìn thấy nàng thế nhưng lại là ngày Hoàng huynh hướng nàng cầu thân. Vận mệnh này buồn cười đến cỡ nào.

Lúc này ngẫm lại, y có lẽ đã đánh giá cao chính mình, y quen biết nàng trước thì nàng sẽ thích y sao? Hoàng huynh yêu nàng, là dùng lòng dạ một nam nhân đi yêu nàng, vì nàng mà suy xét chu toàn, chiếu cố thỏa đáng. Còn y lại chỉ nghĩ đến bản thân mình, suy cho cùng là ích kỷ.

"Là đệ sai rồi." Đôi mắt Tề Cẩn ẩm ướt.

Tề Trạ nhìn y, cảm thấy không cần nói nữa, kẻ biết nghĩ khẳng định sẽ tự hiểu rõ, còn nếu vẫn không nghĩ ra, hẳn cũng không cần phí lời. "Trở về đi. Chuyện này đừng ở đây thôi."

Tề Cẩn vẫn không rời đi, y chậm rãi từ mặt đất đứng lên, một lát sau mở miệng: "Nghe nói Giang Nam son thủy hữu tình, thần đệ muốn đi xem, thỉnh Hoàng huynh ân chuẩn."

Tề Trạ nhìn y chằm chằm, như là muốn nhìn ra được chút gì đó, hẳn không đồng ý: "Mẫu phi ngươi sẽ không đáp ứng."

"Thần đệ ý đã quyết"

Nói xong y hành lễ, xoay người đi ra ngoài. Ngày mùa thu ánh nắng hơi nhạt, kéo bóng y trải dài, bước đi có vẻ thong thả mà tịch mịch cô liêu.

Cuối cùng, y quay đầu lại lẳng lặng mà nhìn Tề Trạ, ánh mắt trong sáng: "Tam ca, ta đi rồi. Mẫu phi.....phải nhờ huynh chiếu cố nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hẹn hò

ED: Han

Ngày còn chưa tan hết, gió đêm đã bắt đầu thổi tới, khô ráo và hơi se lạnh, ánh nắng chiều hoa mỹ chỉ còn vương lại một vệt sáng đỏ rực của buổi chiều tà. Lúc này trên đường phố, đèn hoa rực rỡ, tiếng người nhộn nhịp. Từ lâu, quán trà, kỹ viện, người ra vào tấp nập, người bán hàng rong cao giọng rao hàng, thật vô cùng náo nhiệt.

Tề Trạ đem Lan Húc từ trên xe ngựa ôm xuống dưới, nắm tay nàng chậm rãi đi trên phố. Nàng tựa như chim nhỏ mới xổ lồng, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, trên người tràn ngập hơi thở vui sướng.

Lan Húc một hồi nhìn ngắm cửa hàng trang sức, một hồi ngửi thấy mùi thơm lại muốn đi tìm sạp bán đồ ăn ngon. Tề Trạ sủng nịnh mà mặc nàng lôi kéo, cẩn thận che chở không cho đám người va phải nàng.

Lan Húc thật sự hưng phấn, chỉ cần nhìn ngắm đủ thứ chứ không mua cũng khiến nàng vô cùng vui vẻ. Thành hôn đã gần hai năm, hai người trên cơ bản chẳng bao giờ ra khỏi hoàng cung, hơn nữa với thân phận hiện giờ của hai bọn họ, muốn tay nắm tay đi dạo trên đường ngắm lại cũng cảm thấy quá xa xỉ.

Thế nhưng gần đây tâm tình Tề Trạ không tốt lắm, nàng liền đề nghị xuất cung giải sầu, hẳn nghĩ ngợi một lúc rồi vẫn đáp ứng, khiến Lan Húc hưng phấn đến độ vài đêm đều lần qua lộn lại ở trên giường không chịu ngủ, kết quả tất nhiên là bị tên người xấu nào đó quần lấy "lấn lộn" cùng.

Nam tử bên người đeo quan bác nam ngọc, một thân áo gấm trắng bạc thêu mây ôm lấy thân hình đỉnh bạt thon dài của hắn, thật là "mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song". Lan Húc càng nhìn càng thấy vừa lòng, nàng muốn hai người đều mặc quần áo tương tự, nên vất vả lắm mới tìm ra hai kiện xiêm y từ màu sắc đến chất liệu đều không khác biệt nhiều lắm, bản thân nàng hôm nay cũng diện váy áo màu trắng bạc.

Lúc ra khỏi cửa hắn còn cười nàng, nói chẳng lẽ không mặc xiêm y giống nhau thì ta liền không phải phu quân của nàng? Lan Húc bĩu cái miệng nhỏ, làm

bộ không muốn nhiều lời với hắn, hắn đâu có hiểu được a.

Tề Trạh phát hiện nàng thỉnh thoảng nhìn chăm chăm vào hắn mà cười si ngốc, liền ôm lấy khuôn mặt nàng, nàng thế nhưng không có né, ngược lại khiến cánh tay hắn ôm chặt hơn một chút: "Phu quân thật đẹp."

Phốc, cái miệng nhỏ đầy mật này....Tề Trạh bóp bóp cái mũi nàng, tiếp tục nắm tay nàng đi về phía trước.

Đi đến trước một sạp bán hồ lô ngào đường, nàng liền dừng lại không chịu đi, nhẹ nhàng đưa tay áo hắn. Tề Trạh thực bất đắc dĩ, hai người ăn xong bữa tối mới xuất cung, cũng bởi không muốn để nàng ăn bậy đồ ăn ở bên ngoài.

Hắn nhẹ giọng dỗ nàng: "Trở về ta sai người làm cho nàng."

"Hiện tại thiếp muốn ăn a, về cung sẽ không muốn nữa." Nàng đáng thương hề hề mà nhìn hắn, dậm chân bất động đứng đó.

Nhìn nhau một lát, Tề Trạh bị nàng đánh bại, thanh toán tiền, từ cột cỏ khô nhỏ ra một cây hồ lô đường. Nhỏ xúng nhưng không lập tức cho nàng, mà đuổi tay vẫy Đức Tự cách đó không xa lại đây.

Đức Tự công công vô cùng thần kỳ lấy ra ngân châm, cắm lên sáu viên son tra ngào đường mỗi châm một trái, Lan Húc tro mắt nhìn hồ lô đường của nàng bị đâm thành một con nhím, không khỏi run rẩy khóe miệng.

Kiểm tra xong rồi, nàng cho rằng rốt cuộc cũng được ăn, Tề Trạh lại vẫn không thuận theo nàng, cẩn thận mà đem từng viên hồ lô đường gỡ xuống đặt ở trên khăn: "Cẩn thận que trúc đâm vào miệng."

Sợ que trúc đâm vào miệng?.....Nàng năm nay mười lăm tuổi, qua năm liền mười sáu, Bệ hạ, ngài không phải là quên đó chứ? Lan Húc rất muốn véo hắn, sau cùng vẫn không dám lỡ mạng, nàng không có tiền, vạn nhất kim chủ mất hứng không cho ăn thì thiệt thòi lớn nha.

Tề Trạh cầm một viên đưa cho nàng, nhìn cái miệng hồng diễm, suy nghĩ có chút bay xa, trái son tra cũng không lớn lắm, ngậm vào miệng nàng thế mà cũng phồng thành một cổ, quai hàm nhai từng chút từng chút như một con sóc, cái miệng này....thật đúng là nhỏ, khó trách lần trước ở trên giường.....

Khụ khụ, không thể nghĩ đến, đây là trên đường, không thích hợp. Vì suy nghĩ không thuần khiết của chính mình, Tề Trạh thu hồi lại ba viên hồ lô đường không cho nàng ăn: "Ném thử là được, món này quá ngọt."

Lan Húc còn chưa kịp kháng nghị, lúc này có mấy tiểu hài tử ở góc tường chạy tới, vây quanh trước sạp. Tề Trạh ôm eo Lan Húc nhanh chóng thối lui hai bước.

Chủ quán nhìn mấy tên tiểu tử quần áo rách rưới tả tơi, tay cầm cái chén bể, mắt trông mong mà nhìn chăm chăm hồ lô đường của mình, sợ ảnh hưởng đến buôn bán, nên liền đuổi tay đuổi người: "Đi đi đi, đừng chắn lối."

Lúc này Tề Trạh mới mở miệng: "Đừng đuổi chúng, cho mỗi đứa một xâu, ta trả tiền."

Đám tiểu hài nhi hoan hô một tiếng, đối với hai người nói mấy lời chúc cát tường, nhận xâu hồ lô xong liền nhanh chóng chạy đi.

Tề Trạh kêu Đức Tự: "Cho người đi xem, nếu nhà bọn chúng khó khăn thì cấp chút bạc." Đức Tự chấp tay, ở khúc ngoặt nơi ngõ nhỏ huýt sáo một tiếng.

Hiện giờ là mùa thu, khí trời ban đêm hơi lạnh, mấy hài tử kia lại vẫn mặc áo đơn rách nát, cũng không biết tới mùa đông có phải sẽ càng khó khăn hơn không. Lan Húc trong lòng có chút buồn bực, ở những nơi bọn họ không nhìn thấy, vẫn tồn tại những người dân sinh sống quá khổ cực."

Tề Trạh nắm tay nàng chậm rãi bước tiếp, lại đột nhiên nói đến sự việc không liên quan: "Mấy ngày trước Trần Thuyền hồi kinh báo cáo công tác."

Lan Húc gật gật đầu, nàng biết người này, khi Tề Trạh còn là Thái tử, vị Trần Thuyền này là phụ tá của hắn, sau lại làm chức Cẩm Châu thứ sử. Tề Trạh sẽ ngẫu nhiên cùng nàng nói chút chuyện trên triều đình, đương nhiên, không phải vì muốn nàng đưa ra chủ kiến gì, chỉ đơn thuần là nói chuyện. Có khi là bởi vì cảm xúc không tốt, có khi là gặp được người khiến hắn thương thức nên cao hứng, Lan Húc đều lắng lắng nghe, chia sẻ hi vọng ái ố với hắn.

"Hắn nói Cẩm Châu có một số phú thương liên kết xây thiện đường, thu lưu không ít hài tử mồ côi lang thang. Chuyện này vốn dĩ không có gì, nhưng đặc biệt là bọn trẻ ở thiện đường sẽ được huấn luyện vào làm chút việc trong sản nghiệp của mấy phú thương." Tề Trạh dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Ta cảm thấy như vậy không tồi, đơn thuần quyên tiền, quyên đồ nghe thanh danh thì có vẻ tốt, nhưng những người này lại muốn đem bọn nhỏ tới làm ở sản nghiệp, tức là sẽ cho bọn chúng một kế mưu sinh về sau, chứ không phải là sau mỗi lần được quyên tặng lại phải tiếp tục chịu đói."

Lan Húc nghe một hồi cũng minh bạch, trong mắt nhiều hơn một tia sáng, nhưng cũng không vội ngắt lời hắn.

"Biện pháp này có thể thử ở các địa phương khác, thậm chí có thể để quan phủ ra mặt duy trì, ví dụ như xây một ít phòng ốc, tập hợp một nhóm tú tài dạy bọn trẻ biết chữ, những ai có công hiến đặc biệt xuất sắc thì sẽ được quan phủ khen thưởng." Giọng điệu tự thuật của Tề Trạh không nhanh không chậm, nhu hòa như gió đêm.

Lan Húc dừng bước chân, ôm lấy eo hắn, ngược đôi mắt lấp lánh lên nhìn hắn.

Hắn rất rõ ý tứ của nàng, xoa nhẹ tóc nàng: "Đương nhiên, biện pháp đó chỉ là một phần. Đây cũng chỉ là trị ngọn không trị được gốc, căn bản muốn dân chúng hết khổ thì phải làm sao cho bá tánh yên tâm an cư lạc nghiệp"

Lời hắn nói nghe thật bình thản, nhưng Lan Húc lại cảm thấy trong đó là trách nhiệm nặng nề mà hắn phải gánh vác: "Không sao, từ từ tiến hành. Sau cùng, qua mỗi năm sẽ tốt hơn thôi." Ánh mắt nàng ôn nhu, thấp giọng nói.

Tề Trạh cười, có nàng bên cạnh thật là tốt, so với trước đây tốt hơn rất nhiều.

Sau cùng, bọn họ lại đi tới bờ sông thả đèn hoa đăng, còn ngồi trên thuyền một lát, Lan Húc ngồi ở đầu thuyền xướng cho hắn nghe bài tình ca Kinh Thi mà bà ngoại nàng dạy: "...Hữu nhất mỹ nhân, thanh dương uyển hê

Giải câu tương ngộ, thích ngã nguyện hê...."

(Có một mỹ nhân, trong sáng dịu dàng

Bất ngờ tương ngộ, hợp vừa ý ta...)

Làn điệu thực uyển chuyển dịu dàng, vốn tiếng nói nàng cũng rất mềm, ngâm nga xướng khúc càng thêm triền triền miên miên.

Ánh trăng phủ lên mạn thuyền, Tề Trạh lẳng lẳng mà nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy lập lòe ngân quang, những tia sáng tựa sao rơi.

Han: Viết đến chương này bất chợt nhận ra là đã 20 chương có lẽ.....thế là đã được nửa truyện rồi!

**Tự chúc mừng*..... *Tự tung bông*....^^*

Cho những nàng vẫn đợi một nỗi thất....hẹn chương sau đây nha:3

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đùng! Bên ngoài xe ngựa có người

ED: Han

".....Đùng mà, trở về lại....." Lan Húc kéo vạt áo ra khỏi miệng người nào đó, bả vai lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, bị nam nhân sau lưng dùng môi áp ám hôn mút đến thanh âm đều không phát ra hoàn chỉnh.

Tề Trạh chẳng hề để ý đến thần sắc xấu hổ của nàng, hai tay vòng quanh eo nàng, răng môi chuyển qua dao động trên gáy ngọc tinh tế, nhẹ nhàng lúc gặm lúc liếm.

"Nha....Nơi này không thể cản!" Nàng ngồi ở trên đùi hắn vận vẹo thân mình.

Làn da nàng mông nộn, vừa gặm liền lưu lại dấu hôn, trên người thường xuyên bị hắn mút ra những dấu ấn hồng hồng tím tím, cái đó cũng liền thôi đi, dù sao người khác cũng không nhìn thấy. Cẩn cố thì không được, thật vất vả mới chuồn ra ngoài chơi một chuyến, mang theo loại dấu vết này trở về thì ai thấy cũng đều biết chuyện xấu mà bọn họ làm, nàng còn có thể hay không gặp người a.

"Húc Nhi là nói cản nơi nào?"

"Ngực nhũ?" Nói lời bàn tay to ở trên mềm mại vú nộn nắn bóp một phen, chọc cho nàng hừ nhẹ ra tiếng.

"Hay vẫn là, tiểu huyết Húc Nhi?" Tiếng nói trầm thấp cố ý kéo dài ngữ điệu, một cái tay khác cách tiết khó ấn lên âm hộ nàng, nhẹ xoa niết vài cái.

Lan Húc bị hắn làm cho thở gấp lên, u cổ giữa hai chân nhanh chóng chảy nước, đem tiết khó mòng manh thấm ướt. Thân thể nàng khát vọng hắn, nhưng lại không bỏ xuống được sự rụt rè của nữ nhi gia, xe ngựa này còn ở trên đường chạy vội đâu.

"Chỉ cần một lần, một lần liền hảo." Hắn thấp thấp giọng dụ dỗ nàng.

"Nó thật sự rất cứng, tiểu tâm can...nàng sờ thử xem." Vừa nói vừa đem tay nàng hướng đến lửa nóng giữa háng.

Nàng dựa lưng, ngồi gọn trong lồng ngực hắn, cự vật nóng bỏng kia đem quần hắn đội cao lên một khối, thẳng tắp chạm đến phía trước hoa huyết nàng, trụ thể cứng rắn ép tới tiểu nộn huyết khiến nàng sinh đau.

"Cái đó....chàng nhẹ chút." Nàng cắn môi hồng mềm mại, vẫn là chấp nhận thỏa hiệp.

Tề Trạh liếm lỗ tai nàng, thuần thực cỡi quần lót cả hai, long căn vừa cứng vừa nóng không hề trở ngại mà áp lên âm hộ nàng.

Hắn trước sau đơng đưa eo hông một chút, dùng côn thịt cợ mở hai mảnh âm thần, cực đại quy đầu hơi dâm nhẹ vào cửa động, bị môi âm hộ mềm mại lại vô cùng co dãn nhẹ nhàng mà kẹp lấy, mặt nước nơi huyết khẩu cợ rửa trên côn thịt, đem nó tằm đến ẩm áp lấy lợi.

Hắn đem tay nhỏ của nàng áp lên chỗ hai người giao hợp, dạy nàng dùng tể bạch ngón tay đem cự vật đằng trước ẩn ở trên hoa hạch miễn cảm, sau đó hẹp môn bắt đầu kích thích trước sau thọc vào rút ra.

"Ấn....ấn....." Ý thức được nàng muốn kêu ra tiếng, hắn đứng lúc mà đem mấy ngón tay thon dài cắm vào cái miệng nhỏ đang mở ra của nàng. Tiếng rên rỉ uyển chuyển như mị bị lấp kín, biến thành hừ nhẹ mơ mơ hồ hồ. Tốc độ đưa đẩy ngày càng nhanh hơn, côn thịt bị nơi vừa mềm như tơ lụa vừa ẩm ướt của nàng mà sát đến cực kỳ sáng khoái, hắn thở dốc càng trở nên gấp gáp, lại vẫn không quên dùng ngữ khí hài hước đùa giỡn lỗ tai nhỏ nàng đều hồng thấu lên: "Bên ngoài còn có người, Húc Nhi nhớ phải nhịn xuống."

Lan Húc xấu hổ muốn chết, vừa nghe đến lời này hoa huyết liền khản trương buộc chặt, thân gầy bị huyết khẩu đột nhiên cắn hút vài cái, kích thích đến trước sau thọc vào rút ra cũng trở nên thô lỗ vài phần, cơ bụng rắn chắc đụng phải môn nhỏ ướt mà của nàng, thân thể va chạm phát ra một chuỗi "bạch bạch bạch".

Cảm giác phảng phất như yêu đương vụng trộm này đem nàng kích thích đến lợi hại, "ư ~" một tiếng, thịt mềm nơi hoa huyết đồng loạt co chặt phun ra một luồng dâm thủy, nhiệt độ nóng ướt tươi ở trên côn thịt hắn, máu nóng càng bốc lên cao, nóng đến mức khiến hạ thân hắn cứng như bàn thạch.

Mồ hôi nàng làm ướt tóc mai, hơi ngẩng cao đầu, cần cổ ngọc bạch tạo thành độ cong ưu nhã, hàm răng cắn chặt ngón tay hắn, nhắm mắt cố gắng bảo trì tỉnh táo trước đợt cao trào này.

Thế nhưng, cho dù đang ở trong dư vị cao trào động tác của hắn cũng không dừng, mà lại còn lấy côn thịt cứng rắn dán chặt ở môi âm hộ kiểu nộn, mạnh mẽ đưa đẩy, mà sát từ cực đại quy đầu đến tận gốc cự vật, liên tục lặp lại động tác, đẩy nhanh tốc độ dâm thọc ở ngoài hoa huyết ướt át đến rồi tỉnh rồi mê, không ngừng dùng vật nam tính nóng bỏng của hắn thiêu đốt nàng, bức bách nàng kéo dài loại khoái cảm ngập đầu này.

Qua một trận tê dại, Lan Húc mới có thể nghiêng đầu hít thở, hòa hoãn khí tức, lúc này mới phát hiện chính mình đem ngón tay hắn cắn thật chặt, nàng có chút vội vàng mà mở miệng, dùng cái lưỡi vươn ra liếm đầu ngón tay hắn.

Hắn đem ngón tay rút ra, lại thấy nàng thở dốc cầm bàn tay hắn, dùng đầu lưỡi mềm mại ôn nhu mà liếm lên mặt trên dấu răng.

Tim Tề Trạh như bị một cái móng vuốt nhỏ lông xù cào đến mềm nhũn, cúi đầu hôn lên môi nàng, đầu lưỡi nóng ướt vòng quanh liếm triển, hút lấy lưỡi nàng. Nước bọt không kịp nuốt tràn ra khóe môi, lị ra một sợi chỉ bạc.

Hắn nghiêng tai nghe thanh âm bánh xe ngựa nghiền qua đá xanh bình thản rắn chắc, đại khái là đã cách phố Ngự ly không xa.

Vì thế lại đem tay nhỏ của nàng phóng tới trên hai khối thịt cầu cổ trường của hắn, thấp giọng cổ vũ nàng: "Húc Nhi, xoa nó, nhẹ nhàng mà xoa."

Đầu nhỏ Lan Húc có điểm mê man, nhưng lời hắn nói nàng vẫn nghe hiểu. Nàng nghe lời mà dùng tay nhẹ nhàng xoa nắn hai túi thịt kia, cảm giác nó nặng trĩu đè ở trong lòng bàn tay. Nàng xòe năm ngón tay ra, như tấm lưới mà bao trùm lấy nó, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve. Ngay từ đầu rất chậm, sau đó tốc độ mà sát dần dần nhanh hơn, thỉnh thoảng còn cực nhẹ mà vuốt ve vài cái trên quả bóng nhỏ.

Trên trán hắn rịn ra một lớp mồ hôi, vài giọt nhỏ lên vạt áo, dồn dập thở dốc như nhịp trống. Rốt cuộc sau mấy chục phát thọc vào rút ra, Lan Húc cảm giác được quả bóng thịt nhỏ trong tay vội vàng nhảy lên vài cái, như có thứ nước gì đó cuộn cuộn mà tới. Hắn cắn chặt răng gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng kéo tay nàng ra, ôm chặt thân mình nhỏ xinh trong lồng ngực, mang theo nàng dựa vào vách xe ngựa, sau đó buông lỏng tinh quan, một đạo chất lỏng màu trắng như mũi tên nhọn từ côn thịt cao ngất thẳng tắp bắn ra, phun lên mảnh che đồ tui phía trước.

Hai chân Lan Húc mềm nhũn, thân thể xụi lơ đè lên trên người nam nhân phía sau, trong xe ngựa tràn ngập hơi thở hoan ái dâm nĩ. Hai người trán chạm trán, mồ hôi nóng ẩm hòa vào một chỗ, tiếng thở dốc đan xen như tơ liễu phiêu đảng trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Nghi hoặc

ED: Han

".....Trong lòng Bộ Hạ có phải còn trách ta hay không?"

Lan Húc vừa mới đi gần đến cửa Ngự thư phòng liền đột ngột nghe được một câu như vậy truyền ra, trong lòng lộ bộ một tiếng.

Mới vừa rồi cung nhân hầu hạ ngoài điện nói cho nàng biết Thực Quý Thái phi vừa mới cầu kiến, trước mắt đang ở bên trong cùng Bệ Hạ bàn chuyện, bản thân nàng liền thấy có chút kỳ quái, Thực Quý Thái phi tự nhiên chủ động xuất hiện ở trước mặt Tề Trạ, điều này cũng thật là hiếm thấy.

Lại nói, nàng tiến cung cũng không lâu, nhưng tổng cảm thấy quan hệ giữa Tề Trạ cùng Thực Quý Thái phi vô cùng kỳ quái. Tề Trạ ngoại trừ Lan Húc thì đối đãi với người bên ngoài phần lớn là nhân nhượng không có biểu tình gì, nhưng Lan Húc cùng hân ngày đêm chung đụng, tất nhiên là có thể ở loại biểu cảm ít biến hóa kia phân rõ được hân hi nộ ái ố. Thực Quý Thái phi, lại là một người khiến Lan Húc nghi hoặc.

Tề Trạ tựa hồ không muốn cùng Thái phi tiếp xúc, có một loại cổ tình xa cách. Nhưng nếu nói Tề Trạ ghét Thái phi, thì cũng không phải, từ việc phong hào phẩm vị là có thể thấy, Tề Trạ cho Thái phi sự tôn vinh khác với những người khác. Thời điểm Tiên đế còn tại vị, ba vị phi tần có địa vị tối cao trong hậu cung là Thực phi, Lệ phi, An phi, thế nhưng đến thời điểm sau khi Tề Trạ đăng cơ thì hai vị kia cũng chỉ dựa theo quy củ cũ mà thăng lên Thái phi chi vị, chỉ riêng có Thực phi là trở thành Thực Quý Thái phi. Lấy tính cách của Tề Trạ, muốn hân ban vinh quang đặc biệt cho một người mà hân ghét, Lan Húc cảm thấy là không có khả năng.

Mâu thuẫn kỳ quái này rốt cuộc là gì? Máy ngày nay cũng không phát sinh sự tình nào đặc biệt, nàng cũng chẳng thể mở miệng ra hỏi, đây hết thấy chỉ là cảm giác của nàng mà thôi.

Đương lúc nàng miên man suy nghĩ, cửa điện "kẽ kẹt" một tiếng mở ra, một phụ nhân mặc cung trang ưu nhã bước ra.

"Gặp qua Hoàng hậu nương nương." Thực Quý Thái phi nhìn thấy Lan Húc đứng ở cửa liền hành lễ.

Lan Húc vội đỡ lấy người bà: "Thực Quý Thái phi không cần đa lễ."

Nàng lại thoáng đánh giá một chút người trước mặt, Thực Quý Thái phi trước nay ăn mặc phi thường tố nhã, không yêu thích màu sắc lòe loẹt, cho người ta cảm giác hiền hòa điệu thấp. Lúc này không biết vì sao khỏe mặt bà có chút ửng đỏ, lúc nói chuyện âm thanh cũng không ổn định. Lan Húc cùng bà hàn huyên vài câu, bà liền hành lễ cáo lui rồi đi.

Áp xuống nghi ngờ trong lòng, Lan Húc đứng đó một lúc lâu, sau mới bước chân nhẹ nhàng, chậm chạp tiến vào cửa.

Thân thể Tề Trạ hơi nghiêng dựa vào tay vịn long ý, ngón tay nhẹ xoa bóp ấn đường. Đây là biểu hiện khi hân phiền lòng. Hân thấy nàng tiến vào, mở rộng cánh tay chờ nàng. Lan Húc bước nhanh đi qua, ngồi ở trên đùi hân. Hân đem đầu cúi tới dựa vào trước ngực mềm mại của nàng, mắt nhắm lại như đang nghỉ ngơi.

Lan Húc không dùng huân hương, nhưng trên người nàng luôn có loại hương vị ngọt ngào ấm áp, Tề Trạ thực thích. Ở trên giường kích tình, ở dưới giường có thể trấn an nhân tâm, mùi thơm cơ thể của nữ nhi hài thật là mê người. Lan Húc cũng không nói lời nào, dùng hai đầu ngón tay nhẹ nhàng mà xoa ấn huyết thái dương cho hân, không khí an tĩnh hài hòa.

"Tìm ta có việc?" Sau một lúc lâu, hân ngẩng đầu lên, sờ sờ tóc nàng. Lan Húc cố ý trầm ngâm một chút, kiều tiểu mà liếc hân: "Quả thật là thiếp đã nghĩ ra cái có tốt nhất rồi mới lại đây, nhưng chủ yếu là vì nhớ chàng thôi."

Tề Trạ cười ha hả, nheo nheo khuôn mặt nhỏ đáng yêu của nàng: "Thật là kẻ dở hơi."

Xem ra tâm tình hân đã tốt lên, Lan Húc vì thế cũng cười theo.(Han)

"Để ta nghe một chút cái có của nàng." Hân hôn lên môi nàng.

Nàng đưa tay ôm cổ hân: "Thiếp muốn ở trong cung làm một yển hội thưởng cúc, thỉnh các mệnh phụ phu nhân tới tụ họp một lần."

Đây cũng là một phương thức để hoàng gia biểu hiện sự thân cận với nhóm đại thần, công tôn, quý tộc, những người có thể được tham dự yển hội đều sẽ thấy vinh quang. Tề Trạ gật đầu: "Chính nàng tự xem rồi làm đi, nếu là lần đầu thấy không quen thì chỉ tỏ chức nhỏ thôi, đừng làm bản thân mệt mỏi."

Lan Húc ngoan ngoãn gật đầu: "Thiếp không sợ nha, nếu phá hỏng không phải còn có chàng sao."

Tề Trạ điểm điểm cái mũi nàng: "Nghịch ngợm". Kỳ thật hân không quá lo lắng về nàng, vật nhỏ này tuy rằng tính tình lười nhác, nhưng bản thân nàng khá thông minh, nếu mọi việc nàng đều dụng tâm đi làm thì sẽ ổn thỏa. Mặc dù khi ấy Phụ hoàng không quá hài lòng việc hân cười tiểu cô nương như vậy, nhưng vẫn không thể không khen nàng một câu "Nhanh nhạy thông thấu". Tuổi còn nhỏ thì đã sao, cười về rồi nuôi cẩn thận là được, còn Lan Húc thì không thể thay thế. Bọn họ như bây giờ đã là vô cùng tốt, hân rất thỏa mãn.

"Mới vừa rồi ở cửa thiếp nhìn thấy Thực Quý Thái phi." Lan Húc làm như tùy ý mà mở miệng.

Ý cười của Tề Trạ hòa hoãn xuống, nhưng thanh âm vẫn thực bình tĩnh: "Lúc đầu tưởng rằng Đoan Vương sẽ thành thân, về sau lại đột nhiên muốn rời đi, bà ấy nhờ ta đi khuyên hân."

Vậy câu nói bà ấy hỏi chàng có phải còn trách bà ấy thì rốt cuộc là ý tứ gì? Lan Húc không dám mở miệng hỏi, vì nàng nghe ra được Tề Trạ lại bắt đầu buồn bực.

"Ai có chí nấy, Đoan Vương điện hạ gửi gắm tình cảm nơi sơn thủy là lựa chọn của hân, thượng kinh tuy phồn hoa nhưng không phải ai ai cũng yêu thích. Kêu hân nói chuyện cùng Thực Quý Thái phi cho tốt, bà ấy tự nhiên sẽ hiểu." Lan Húc nhẹ giọng an ủi hân.

"Ân." Tề Trạm đem nàg ôm chặt, nhắm mắt lại, chỉ đáp một tiếng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: (Phiên ngoại) Mùa xuân sang năm, ta sẽ cưới nàng

ED: Han

Hôm qua trận tuyết đầu mùa của năm nay rơi, nơi nơi đều là một mảnh trắng phau. Lan Húc ngồi trong kiệu ấm vén màn kiệu thật dày lên, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, nhưng cũng không nhìn được cái gì. Nơi này nàng chưa từng tới trước đó, đường đi thế nào đều không biết, vì thế lại buông màn kiệu im. Nàng nghĩ đến sắp được nhìn thấy người kia, trong lòng ngọt ngào, nhẹ nhàng vịn xoắn ngón tay chính mình.

Qua không bao lâu cổ kiệu ngừng lại, thái giám dẫn đường đỡ nàng xuống dưới, nàng khẽ gật đầu: "Làm phiền công công." Trên người nàng khoác kiện áo choàng lụa đỏ thắm thêu hoa, cổ áo gắn một vòng lông chồn tuyết bạch nhưng, xuất hiện tại nơi tuyết trắng ngập trời này, cả người nhìn qua vừa có tinh thần lại hoạt bát.

Mới vừa chạm đất, người bên cạnh liền đưa qua một lò sưởi cầm tay: "Thỉnh Lan tiểu thư giữ ấm." Nàng vừa thấy liền nhấp miệng cười rộ lên, lò sưởi rực rỡ ánh vàng này đại khái chỉ lớn bằng bàn tay nàng, vừa vịn có thể nắm bỏ vào tay áo, trên nóc lò còn được khảm mấy viên hồng ngọc, chỉ có Tề Trạm mới chuyên môn cho người dự bị loại đồ vật với kích cỡ thích hợp cho nàng dùng này. Ngựa thuần Tây Vực tính tình dịu ngoan, ngoan ngoãn,....mọi thứ đều là hần tổn tâm tư đi làm.

Lúc này đại môn đối diện hơi mở ra, Tề Trạm đi nhanh về phía nàng, dắt tay nàng một đường đưa tới noãn các.

"Có lạnh không?" Hần để nàng ngồi ở trên ghế, đưa cho nàng uống một tách trà nóng, lại dùng lòng bàn tay ấm áp vuốt ve tay nàng.

Lan Húc có chút đỏ mặt, vừa rồi nhiều người như vậy hần còn dám lơi kéo nàng, làm người ta thật ngại ngùng: "Không lạnh, xe ngựa và cổ kiệu đều rất ấm, bọn hạ nhân chiếu cố ta thực thỏa đáng."

Hần nhìn khuôn mặt nhỏ oánh bạch của nàng lộ ra một mảng nhỏ đỏ ửng, tựa như quả anh đào chín mọng, làm hần chỉ muốn nhào tới ôm lấy, cắn một ngụm. Hần chỉ lo quá đường đột sẽ làm nàng sợ, nên đành đem ý niệm đang sinh sôi trong đầu ngăn chặn.

Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc lâu, khuôn mặt nhỏ của Lan Húc càng thêm nóng bừng, tùy tiện chuyển đề tài: "Mới vừa rồi vị công công đưa ta tới đây nói nơi này là Tây Uyển, sao chúng ta lại đến nơi này?"

Tề Trạm lại cầm tay nàng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Ta muốn cùng nàng nói chuyện này."

"Ân?" Lan Húc cũng nhìn hần, chờ hần nói.

"Tây Uyển là biệt cung của Phụ hoàng, ông ấy muốn gặp nàng." Tiếng nói trầm thấp nhu hòa của Tề Trạm lúc này lại giống như một đạo tiếng sấm, đem đầu óc Lan Húc đánh đến trống rỗng.

Hần thấy nàng như chim cút bị cầu tuyết đập đến choáng váng, hai mắt mở to ngơ ngác, không hề có phản ứng, vừa buồn cười lại đau lòng: "Không có việc gì đâu, Phụ hoàng nghe ta nhắc tới nàng, muốn cùng nàng tâm sự, không hề có ý tức khác."

"Ta....Ta hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào nha.....Bệ Hạ thích cái gì? Ta có thể làm một chút, người chắc sẽ cao hứng?"

Lan Húc phục hồi tinh thần, vừa hoảng lại gấp, còn có, xiêm y và kiệu trang điểm hôm nay cũng không biết có thích hợp không...mỗi lần đi gặp Tề Trạm nàng đều lựa đồ có chút rực rỡ tươi đẹp, vạn nhất Bệ Hạ lại thích người ăn mặc đoan trang hiền thực thì phải làm sao?

"Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, ngày thường ở trước mặt trưởng bối nói chuyện thế nào thì giờ cùng Phụ hoàng nói thế ấy là được, ta đã cùng người nói chuyện rồi. Ông ấy nhất định sẽ thích nàng." Tề Trạm để lại bả vai nàng trấn an.

Lan Húc thật ra không thực sự hiểu rõ cái gì gọi là "Ta đã cùng người nói tốt", nhưng nàng vẫn hít sâu vài cái, chậm rãi bình tĩnh lại, được tới đâu hay tới đó vậy, coi như là gặp một trưởng bối thôi.

Ừm! Chớ sợ chớ sợ. Lan Húc bị Tề Trạm nắm tay đi ra ngoài, trong lòng yên lặng tự cổ vũ chính mình.

Đi bộ ước chừng nửa nén nhang, bọn họ đi đến trước cửa một chính điện, liền có cung nhân thủ vệ đi vào thông truyền, lát sau trở về cung kính mà đáp lời: "Điện hạ, Bệ hạ bảo nô tài đưa Lan tiểu thư đi vào."

Tề Trạm cúi đầu nhìn nàng, nàng cũng vừa lúc quay đầu bắt gặp tầm mắt hắn, sự ăy của hai người làm lòng nàng có chút ngọt ngào. Nàng thấy được Tề Trạm đang dùng ánh mắt dò hỏi nàng "Có muốn ta đi vào cùng không?", nàng nhìn lại hắn, chớp chớp mắt "tự ta có thể". Xấu tức phụ* chung quy vẫn phải ra mắt cha mẹ chồng không phải sao, ai nha nha, ta đây là đang suy nghĩ vớ vẩn cái gì nha. Lan Húc bị ý nghĩ của chính mình làm cho nóng mặt.

(*xấu tức phụ: con dâu xấu)

Lan Húc đi vào chính điện, cung nhân lại tiếp tục dẫn nàng hướng trác điện đi tới, không bao lâu bọn họ liền dừng ở trước một cánh cửa khác, nàng đánh giá một chút tấm biển treo trước điện, suy đoán nơi này đại khái là thư phòng gì đó. Xem ra xác thực là không phải chính thức yết kiến gì cả, trong lòng nàng cũng cảm thấy kiên định hơn nhiều.

Nàng đi vào, bên trong đốt huân hương, mùi hương có chút thực u tĩnh, đại khái là hương an thần. Hoàng đế một thân thường phục ngồi ở ghế thái sư lẳng lặng nhìn nàng. Lan Húc quỳ xuống làm một cái đại lễ, Hoàng đế liền cho người đem nàng nâng dậy, ban cho ghế ngồi, Lan Húc lại hành lễ tạ ơn.

Hoàng đế từ lúc nàng tiến vào vẫn luôn đánh giá nàng, dáng đi đoan chính, lễ nghĩa chu toàn, biểu tình đúng mực, xác thực là nữ nhi do đại gia tộc giáo dưỡng ra, Hoàng đế trong lòng cũng yên tâm vài phần.

"Thái tử thường xuyên nhắc đến người với Trẫm, hắn nói người là nữ nhi của Thành Quốc công, nhưng Trẫm vẫn chưa biết tên người." Ngự khí Hoàng đế rất ôn hòa, nhưng thanh âm nặng nề, có vẻ khí lực không đủ.

"Hồi bẩm Bệ hạ, thần nữ họ Lan, tự là Húc." Lan Húc ổn định tâm thần, cúi đầu trả lời, cũng không dám nhìn thẳng Hoàng đế.

"Chớ có câu nệ, ngẩng đầu lên nói chuyện. Chúng ta chỉ tùy tiện tâm sự, cũng không cần hồi bẩm nhiều." Hoàng đế tùy ý mà xua xua tay, lại hỏi: "Tên này là ai đặt, có ngụ ý gì?"

Lan Húc nghe vậy ngẩng đầu, hai mắt lướt nhanh qua đánh giá Hoàng đế. Sắc mặt hắn xám trắng, dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt, hình dáng ngũ quan rất giống Tề Trạ, đặc biệt là mặt mày kia, đều thâm thúy như nhau. Chỉ là trên người Hoàng đế mang theo loại bình thần của năm tháng, trên người Tề Trạ lại có nhuệ khí, so với Hoàng đế ở trước mắt càng nhiều hơn.

Cái liếc mắt này làm Lan Húc sinh ra một cảm giác quen thuộc, sự thấp thòm trong lòng nàng cũng chân chính bình ổn xuống.

"Thưa Bệ hạ, tên này là tổ phụ của thần nữ đặt cho, nghe mẫu thân nói rằng, thần sinh ra vào đầu mùa xuân, ngày đó ánh nắng ấm áp chan hòa, cho nên liền lấy một chữ Húc làm tự."

"Ý tứ này rất hay, vừa nghe liền có tinh thần." Hoàng đế gật gật đầu, lời nói lại đình trệ một chút, tay ôm ngực, như là đang chống đỡ từng cơn đau.

Lan Húc có điểm lo lắng, muốn mở miệng hỏi ông xem có muốn gọi người hay không. Hoàng đế nhìn ra ý đồ của nàng, giờ tay ngăn trở, sau một lát lại ngồi ngay ngắn, như là chưa hề phát sinh chuyện gì, chỉ là thanh âm có chút khó nhọc.

"Người và Thái tử quen nhau như thế nào?" Hoàng đế lại tiếp tục hỏi.

"Thần là ở quý phủ của Cảnh Bình công chúa nhìn thấy Thái tử điện hạ, ngày ấy chính là hôm đầy tháng của Chính Phụng tiểu quận chúa, thần được mẫu thân mang theo tham yến." Kỳ thật bọn họ đã sớm gặp qua trước đó, nhưng tình huống khi ấy có chút mất mặt, nói ra thì không tốt lắm. Hơn nữa khi đó bọn họ cũng không biết thân phận của đối phương, nên cũng không thể nói là nhận thức nhau đi. Lan Húc yên lặng ở trong lòng tự giải vây cho chính mình, Bệ hạ hẳn là cũng chỉ tùy tiện hỏi.

"Ừm..." Hoàng đế nghĩ nghĩ lại mở miệng nói: "Người đọc qua những sách gì? Ngày thường lấy cái gì tiêu khiển?"

Lan Húc nghe xong có chút rối rắm, chẳng nhẽ muốn nàng nói đến mấy loại sách như Nữ châm, Nữ giới? Nhưng vấn đề là nàng không nghiêm túc đọc mấy sách đó a, vạn nhất Bệ Hạ muốn kiểm tra không phải là sẽ lộ sao? Cảm giác nói thật có vẻ vẫn tốt hơn. "Sách thần đọc đều lấy từ Thư phòng của phụ thân cùng huynh trưởng, phần nhiều là kinh sử văn chương, cũng có cả sách cổ về thi họa. Ngày thường thần có họa chút tranh, hoặc là cùng phụ thân chơi cờ."

Hoàng đế có chút buồn cười, tiểu cô nương này thật ra có vẻ thú vị, không đi thi Trạng Nguyên nhưng lại đọc cái gì mà kinh sử văn chương? Hoàng đế có chút hài hước mà mở miệng:

"Những thứ người thích thật đặc biệt."

Lan Húc có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "Phụ thân thần nói, nghiên cứu học vấn phải thật kiên định, nếu có thể thông hiểu đạo lý trí tuệ của các bậc thánh hiền, từ đó suy một ra ba thì nhất định sẽ lợi thân, thần tuy ngộ tính thường thường, nhưng có thể từ giữa các đạo lý đó lĩnh hội được chút chút cũng là tốt rồi."

Hoàng đế cảm thấy chính mình bị nàng thuyết phục, một hài tử giản dị như này,..... hẳn là ông nên tin tưởng nhi tử của mình, người mà Thái tử coi trọng nhất định là không lầm, điểm duy nhất khiến ông băn khoăn chính là tuổi nàng còn nhỏ.

Qua một lúc lâu Tề Trạ mới nhìn thấy Lan Húc đi ra, hắn tiến tới cầm tay nàng, thấp giọng hỏi: "Nàng vẫn ổn chứ?"

Lan Húc nhìn hấn cười cười, gật đầu: "Bệ hạ thưởng cho ta cái này." Nàng đem đồ vật từ tay áo lấy ra cho hấn xem, đó là một khối ngọc bội hoa văn long li dương chi bạch ngọc, nằm ở trong lòng bàn tay nàng lẳng lẳng mà lóe ra ánh sáng oánh nhuận.

Tề Trạ̣m vừa thấy liền mỉm cười, nụ cười tươi như gió xuân phất vào mặt, Lan Húc nhìn có chút mê mẩn.

"Nàng về chỗ trước đó chờ ta." Hấn sờ sờ tóc nàng, xoay người bước vào cửa.

Lan Húc ngồi chờ ở ngoài các không bao lâu thì Tề Trạ̣m trở lại. Hấn dùng một loại biểu tình ôn nhu mà trước đây nàng chưa từng gặp nhìn nàng: "Ta đã nói Phụ hoàng nhất định sẽ thích nàng."

Nàng bị hấn nhìn đến có điểm ngượng ngùng, kỳ thật nàng được khích lệ cũng rất cao hứng, nàng nhìn ra được, Tề Trạ̣m thực tôn kính Phụ hoàng hấn. Vừa rồi Bệ hạ muốn nàng bồi ông ấy chơi cờ, nhưng rất nhanh nàng liền nhận ra thân thể người không thể ngồi lâu, liền bất động thanh sắc mà đi sai một nước cờ, khiến chính mình bị thua. Nàng nghĩ dù Hoàng đế không cao hứng cũng không thể để ông ấy mệt nhọc như vậy, khả năng là Tề Trạ̣m cũng sẽ lo lắng. Thế nhưng, Hoàng đế không những không mất hứng, mà ngược lại còn thưởng cho nàng một miếng ngọc bội.

"Thân thể Bệ Hạ....." Lan Húc chần chờ mãi mới mở miệng, lại không biết phải tiếp tục hỏi thế nào.

Sự thật có chút quá mức rõ ràng, Hoàng đế bệnh triền miên trên giường đã lâu, ở tại Tây Uyển tỉnh dưỡng, bằng không cũng sẽ không đem quốc sự đều giao cho Hoàng Thái tử năm ấy mới mười sáu tuổi xử lý. Hiện giờ hấn đã hai mươi tuổi, toàn bộ Kinh thành đều biết, Hoàng Thái tử Tề Trạ̣m mới chân chính là trung tâm quyền lực của Đại Chu.

Trong lòng Tề Trạ̣m dâng lên một cổ đau lòng, thân thể Phụ hoàng như thế nào hấn đều biết rõ, chỉ là hấn không chịu tiếp nhận sự thật mà thôi. Nhưng so với hấn, Phụ hoàng lại càng thông thấu hơn, người nói: "A Trạ̣m, con và ta đều biết, vạn thọ vô cương bất quá cũng chỉ là một câu nói. Thân thể phạm thai chung quy không thể nghịch thiên sửa mệnh, đến thời điểm sẽ phải quay về với cát bụi. Mẫu hậu con đi sớm, hiện giờ Phụ hoàng con cũng sắp..... Con đem cô nương kia đến cho Phụ hoàng nhìn xem, nếu tính tình phù hợp, thì từ nay về sau nàng liền bồi con."

Hấn áp xuống trận chua xót trong lòng, đứng lên ôm lấy Lan Húc.

Lan Húc cảm thấy mình đã hỏi điều không nên hỏi, liền ôm chặt eo hấn, lại không biết phải an ủi ra sao.

Thật lâu sau, Tề Trạ̣m bình tĩnh lại. Đôi tay hấn đem tay Lan Húc nắm chặt, biểu tình xưa nay chưa từng nghiêm túc đến thế: "Lan Húc, ta hỏi nàng một chuyện, nàng suy xét cẩn thận rồi đáp lại ta."

"Được." Lan Húc gật gật đầu, lại không biết hấn rốt cuộc có cái gì muốn nói, biểu tình cũng thoáng nghiêm túc theo.

"Nàng có nguyện ý gả cho ta làm Thái tử phi không?"

Lan Húc không kịp phòng ngừa đột nhiên bị đạo sấm sét thứ hai trong ngày dọa tới rồi, lúc này đây so với lần đầu tiên càng khiến nàng trở tay không kịp.

Hấn nói cái gì? Nguyện ý gả cho hấn sao?

Đây là vấn đề nàng còn chưa kịp suy xét tới, nàng thật vất vả mới thuyết phục được phụ mẫu không ngăn cản nàng và Tề Trạ̣m qua lại, cao hứng còn chưa được mấy ngày đâu. Tuy rằng nữ nhi hài mười ba tuổi là có thể nghị hôn, nhưng nếu đi hỏi phụ mẫu nàng, bọn họ khẳng định là cảm thấy muốn nàng ở nhà lưu lại đến mười bảy, mười tám tuổi đều không ngại nhiều nha.

Tề trạ̣m biết nàng bị kinh hách, hấn cũng biết rõ yêu cầu này thực làm người ta khó khăn, một nhà Thành Quốc Công phủ đem nàng xem như châu bảo, nếu không phải Phụ hoàng.....Chính hấn kỳ thật là nguyện ý chờ.

Hấn ôm lấy mặt nàng: "Nàng cứ nghĩ cho kỹ, ta không bắt nàng phải trả lời luôn lúc này."

Lan Húc từ trạng thái si ngốc phục hồi lại tinh thần, hơi ngơ ngác gật đầu. Tề Trạ̣m cảm thấy chính mình có rất nhiều tình cảm muốn nói hết với nàng, nhưng lại không biết phải biểu đạt thế nào, hấn nghĩ nghĩ rồi mở miệng: "Lan Húc, ta từ nhỏ đã bị bồi dưỡng như trư quân*, ta có rất nhiều việc cần hoàn thành, tình yêu nam nữ căn bản không ở trong phạm vi suy xét của ta, nếu khi đó ở trên núi ta không nhìn thấy nàng, rất có thể, đến thời điểm thích hợp ta sẽ liền dựa theo tiêu chuẩn của mẫu nghi thiên hạ tương lai mà chọn lấy một chính thê. Nhưng cố tình ông trời đã cho ta gặp nàng. Lan Húc, việc một người thật lòng khát vọng thứ gì đó quả thật là tốt đẹp, mặc kệ nàng muốn ta chờ bao lâu ta đều sẽ chờ."

(*trư quân: người được xác định sẵn làm hoàng đế)

Nước mắt Lan Húc "ba" một tiếng liền chảy xuống, nàng đánh một quyền vào bả vai hấn, có chút ghen ngào mà trách hấn: "Chàng đừng làm ta khóc."

"Đừng khóc, là ta không tốt." Hấn đầy yêu thương mà nhẹ lau đi nước mắt nàng, thấp giọng xin lỗi.

Xe ngựa dừng ở sau hẻm Thành Quốc Công phủ, trải qua mấy cuộc đại cải tạo phủ đệ Lan gia rất lớn, mấy ngôi nhà liền nhau ở ngõ nhỏ lần lượt bị mua lại sửa thành vườn, cho nên nơi này cũng chỉ có một nhà bọn họ.

Tuyết lại bắt đầu rơi, Tề Trạh đem Lan Húc đang nhắm mắt dưỡng thần trong lòng ngực đánh thức: "Tối rồi."

Lan Húc nhìn bên ngoài xe ngựa, tinh tế dặn dò hần: "Tuyết rơi đường trơn, bảo bọn họ trên đường đi chậm một chút."

"Được, ta đi rồi, có việc gì thì nhớ viết thư cho ta." Tề Trạh xoa nhẹ tóc nàng.

Tề Trạh xuống xe trước, hần lẳng lẳng mà nhìn nàng một lúc, nói một câu: "Húc Nhi, nếu nàng nguyện ý vào cung cùng ta, ta nhất định sẽ thật cao hứng."

Chỉ một câu như vậy, đôi mắt Lan Húc lại có chút ướt. Nàng đứng ở cạnh cửa nhìn theo hần, hần bung dù, từng bước đạp lên tuyết phủ đường đá đi về phía đầu ngõ.

Tuyết rơi càng nhiều, bóng dáng hần dần dần có chút mờ hồ rồi biến mất nơi hẻm nhỏ uốn lượn, Lan Húc nhìn thân ảnh độc hành của hần, trong lòng nhớ tới nàng từng trộm nghe được lời phụ thân ngầm đánh giá Tề Trạh ".....Bệ Hạ đã sớm muốn thoái vị, nhưng Thái tử điện hạ không đồng ý, người hần phái ra tìm thần y cứ từng đám lại từng đám, ở Tây Uyển cùng Hoàng cung hai đầu bốn ba....Điện hạ có tâm tính như thế, sinh ra ở hoàng gia là cực kỳ khó có được."

Mới năm nào, hần chỉ có một mình, dùng bà vai non nớt bắt đầu gánh vác trọng trách quốc gia, từ một thiếu niên trưởng thành thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa. Thế nhưng, hần là cô nào cô độc, lại không ai có thể hiểu.

Chúng ta đã bỏ lỡ những tháng ngày trước đó, chẳng nhẽ sau này còn muốn tiếp tục bỏ qua sao?

Phụ thân cùng mẫu thân yêu thương nâng đỡ lẫn nhau, bọn họ còn có ca ca chiếu cố, sẽ tốt thôi. Trong lòng Lan Húc bốc lên một trận nhiệt nóng, nàng muốn giữ hần lại, cho hần biết nội tâm nàng có bao tình cảm dành cho hần, hiện tại nhất định phải nói cho hần.....

Tề Trạh nghe được phía sau có âm thanh chạy vội, có chút giật mình, ngay khi hần xoay người, một tiểu thân ảnh màu đỏ liền bổ nhào vào trong lòng hần.

Lan Húc ôm chặt lấy eo Tề Trạh, ở trong lòng hần vội vàng thở dốc: "Ta nguyện ý....Ta nguyện ý gả cho chàng!"

Tề Trạh phảng phất như nghe được thanh âm động lòng người nhất thế gian, hần nhắm mắt lại, đem cảm nhẹ nhàng tựa ở trên đỉnh đầu nàng, có nàng hần liền yên ổn, tiểu cô nương của hần.

"Mùa xuân sang năm, ta liền tới cưới nàng."

"Được."

Tuyết rơi dừng ở bên ngoài dù bọn họ, yên tĩnh không tiếng động, Lan Húc chỉ cảm thấy quanh thân ấm áp hòa hợp.

Han: Chương này dài phát khóc a TT-TT....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiểu Hoàng Hậu phản nghịch

ED: Han.

Trong bồn tắm, nhiệt khí bốc lên, hơi nước lượn lờ, Lan Húc ngồi trong nước ấm áp, thoải mái đến nheo lại đôi mắt. Dục trì mới tu bổ này thật tuyệt, tính toán nếu Tề Trạh muốn chen vào cùng nhau tắm gội cũng không giống như thùng tắm đem nước trào ra hết.

Nàng dựa vào vách dục trì nghĩ như vậy, rất mau liền phát hiện thị nữ hầu hạ bên cạnh mình không có động tĩnh, trợn mắt nhìn thấy, ách, người đều đã chạy hết. Lại nghiêng đầu nhìn lên, chỗ bình phong quả nhiên có cái người ý xấu như hồ rình mồi mà nhìn nàng.

Nàng làm bộ che lại ngực nhũ, hờn dỗi hần: "Phi lễ chó nhìn, Bệ Hạ nhìn lên thiếp tắm gội là sao a." Khi nói chuyện hần đã đem quần áo trên người thoát hết, sai bước dài hướng nàng đi tới: "Ta đây là quang minh chính đại mà nhìn."

Hần tiến đến ao liền túm lấy nàng ôm đặt ở trên đùi. Ao tắm ở tắm cung nàng tự nhiên là sẽ thiết kế riêng để cho nàng dùng, Tề Trạh người cao chân dài, ngồi xuống liền lộ ra một mảng ngực lớn trên mặt nước. Lan Húc nhân cơ hội sờ soạng một phen, làn da săn chắc lại rất co dãn, xúc cảm quả thật không sai, nàng hiện tại cũng sẽ chơi trò lưu manh với hần. Nàng còn đang nghĩ muốn lưu manh thêm một chút: "Có muốn ta giúp chàng kỳ cọ hay không?"

Tề Trạh cười như không cười mà nhìn nàng, một bộ dáng thân thể này mặc người xấu xé, nàng liền cầm lấy khăn bên cạnh ao, ngồi ở phía sau tinh tế lau mình cho hần. Bắt đầu từ cổ thon dài, lại đem khăn từ vai trái hần chuyển qua vai phải, thân trên của hần rộng lớn, Lan Húc ngồi sau lưng ngẩng đầu nhìn

hắn cao lớn như một tòa núi nhỏ. Cho dù là hắn lẳng lặng bất động, cơ bắp trên xương bả vai kia vẫn hiện lên những đường cong rõ ràng, sờ lên thật cứng rắn. Vai hắn đỉnh bật, giữa sống lưng là một rãnh sâu gợi cảm, Lan Húc nhìn không được vươn ngón tay tế bạch nhẹ nhàng mà dao động ở khe rãnh kia.

Tề Trạh bị nàng làm cho cơ bắp trên người đều buột chặt, thanh âm trầm thấp của hắn từ trước mặt truyền đến: "Vật nhỏ, rõ ràng nói là chà lưng, sao lại còn dùng tay sờ soạng lên."

Lan Húc không phục mà chọc chọc người hắn: "Vậy chàng mỗi ngày đều sờ lưng ta thì ta đâu nói gì, đúng là chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn sao?"

Tề Trạh nhìn cười, tỉnh tỉnh tốt mà mở miệng nói: "Được...được, cho nàng sờ, muốn sờ thế nào cũng được."

Hừ, thế này còn tạm. Lan Húc tiếp tục hứng thú bưng bưng mà thăm dò thân thể hắn, xoa chỗ này một ít lại bóp chỗ kia một tẹo, ngẫu nhiên còn mở hàm răng ngọc bạch gặm lên cơ bắp căng phồng kia, đương nhiên là gặm không được, hàm răng cắn vào liền nhả ra, Lan Húc cảm thấy chính mình có điểm ngốc, này quả thực không sai biệt lắm với cắn hạch đào đi.

Chính nàng tìm không ra địa phương để hạ miệng lại không cam lòng, còn nói hắn: "Vì sao cái gì cũng cứng như vậy, đều cắn không được."

Hắn nghiêng đầu qua, ở trên vành tai nàng nhẹ thổi một hơi, ngữ khí ái muội: "Có địa phương còn cứng hơn này, Húc Nhi chẳng lẽ đã quên?"

Mặt nàng liền đỏ bừng, gấu đầu hờ đuôi đem hắn đẩy trở về, không cho hắn lộn xộn. Tề Trạh rất nhẫn nại, khiến cho nàng chơi rất vui vẻ, vật nhỏ ngốc nghếch, không phát hiện ra họa sắp tới.

Nàng vừa kỳ vừa sờ đi xuống, hắn thờ dốc hơi có điểm gấp, nhưng cũng không tính là loạn, Lan Húc thậm chí cảm thấy âm điệu thờ gấp kéo dài kia là hắn cố ý dụ hoặc nàng, quả thực xấu lắm. Thẳng đến khi Lan Húc sờ đến eo hắn, một chỗ phụ cận xương cụt, hắn đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, thân thể run lên, lại cắn răng nhịn xuống.

Lan Húc giống như phát hiện ra đại bí mật, hoan hỉ như có được món đồ chơi, nguyên lai là nơi này ға. (Han)

Vì thế ngón tay nàng càng thêm mềm nhẹ mà ở điểm phụ cận kia xoa nắn, nếu không phải còn ngồi trong nước thì nàng quả thực nghĩ muốn vươn đầu lưỡi ra liếm hắn, ngày thường bị tra đến gọi thiên thiên không kêu, gọi đất đất không thối, quả thực quá thảm, tâm thần loạn đều bùng lên.

Tề Trạh miễn cưỡng ngăn chặn thanh âm hừ nhẹ, nhưng hô hấp hỗn loạn đã bán đứng hắn. Lan Húc một bên sờ một bên nghiêng thân mình vòng ra phía trước nhìn hắn, chớp chớp đôi mắt tò mò như tiểu tinh linh, ngực nhũ mềm mại đè ở trên lưng hắn liên tục cọ xát, không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa.

Hắn khép nửa con mắt, hàng mi dày buông xuống, thỉnh thoảng chớp chớp rung động, bị ánh đèn chiếu rọi lưu lại hai bóng đen nho nhỏ.

Rõ ràng một người cường hãn bá đạo như vậy, giờ phút này lại như rơi vào tri vãng điệp, nhìn qua có một loại mỹ cảm yếu ớt như bị tàn phá.

Lan Húc cảm thấy động tác hơi nhấp nhô mỏng của hắn rất đẹp, nàng rất rõ ràng cảm xúc kia, ấp áp mềm mại lại nóng ướt, mỗi lần hắn hôn nàng nàng đều không chống cự được.

Nàng buông lỏng tay ra, hơi chu môi hôn lên miệng hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc đường cong kia.

Tề Trạh mở mắt, nhanh nhẹn như báo đốm đang vận sức chờ phát động, nhanh chóng đem nàng từ phía sau kéo tới, mặt đối mặt ôm ngồi trên đùi hắn, cúi đầu ngậm lấy đôi môi non mịn của nàng hung hăng liếm mút, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, đè nặng mặt lưỡi nàng, bắt đầu tàn sát bừa bãi mà quét ngang cái miệng nhỏ của nàng, bá đạo đến cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp của Lan Húc.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trò chơi thân mật

ED: Han

"Ngô ngô....." Lan Húc bị hôn đến sắp hít thở không thông, đầu nhỏ vận vẹo trái phải ý đồ tránh khỏi kiểm chế của hắn. Ngay khi Tề Trạh vừa buông nàng ra, nàng liền nhắm mắt ngửa đầu mở to miệng thờ dốc, đôi ngực nhũ đầy đặn phập phồng, lúc lên lúc xuống nhẹ nhàng cọ vào lồng ngực hắn.

Hắn nhẹ nhàng ôm eo nàng, lại cắn cằm nhỏ tinh xảo mà trêu nàng: "Ở bên nhau đã bao lâu, thế nhưng thời điểm hôn môi vẫn không biết thờ thế nào, tiểu ngốc tử."

Lan Húc hồi lại được chút khí lực, cũng học theo mà gặm cằm hắn, dường như còn có chút buồn bực mà dùng hàm răng nhẹ nhàng day cắn môi dưới của hắn: "Phu quân thiên phú dị bẩm, sao thiếp có thể sánh được."

Tề Trạm cười nhẹ, đem người trong lòng ngực ôm lên cao hơn, hai vú trắng nõn lộ trên mặt nước, hai quả hồng anh tươi đẹp ẩm ướt, như hoa hải đường nhiễm sương, kiều diễm lại gợi tình. Hắn vươn đầu lưỡi khẽ liếm một chút liền chọc Lan Húc rên rĩ "ừm a".

"Núm vú Húc Nhi thật là nhỏ." Một bên môi hắn ngậm hút không buông, như là muốn hút ra được thứ chất lỏng ngọt lành nào đó, đầu lưỡi ở trên quãng vú phần hồng liên tục đảo vòng.

"Aa....ừ...." Lan Húc bị trêu chọc đến vô cùng thoải mái, nghe thấy lời hắn nói lại có chút ỳ khướt mà dùng tay nâng lên hai bên ngực nhũ mềm nộn của chính mình, không quá xác định mà nhìn hắn: "Như vậy khó coi sao?"

Nàng quả thật cũng không biết thứ này của người khác sẽ như thế nào, thậm chí bởi vì quá nhỏ nên mẫu thân chưa kịp dạy bảo gì đã liền xuất giá, đối với những thân mật nơi khuê phòng, hết thấy chỉ là những thể nghiệm của nàng với Tề Trạm.

"Rất đẹp, phần phần nộn nộn, chỗ nào của Húc Nhi cũng đều mỹ." Hắn đem nàng vừa ôm lại hôn, lòng bàn tay nâng bộ ngực nàng, ánh mắt sáng quắc. Là đẹp thật sự, thứ thuốc màu tốt nhất thế gian cũng vô pháp miêu tả loại nhan sắc tươi đẹp, nét bút tinh tế nhất cũng khó có thể phác họa ra đường cong hoàn mỹ này. Mà tất cả những thứ đó, lại chỉ thuộc về một người là hắn.

Tề Trạm từ trong nước vớt ra hai cánh hoa màu đỏ, mỗi cánh trái phải dán lên trên núm vú nhỏ, đầu lưỡi khẽ liếm nhũ nương nàng: "Nàng so với hoa còn đẹp hơn."

Nàng cảm thấy cánh hoa diễm lệ dán trên nhũ thịt óng bạch kia hết sức dâm mỹ, mặt đỏ bừng che đôi mắt hắn lại: "Không cho chàng nhìn."

Hắn khẽ liếm hăm răng mình: "Không để ta nhìn, chẳng nhẽ Húc Nhi muốn tự mình động thủ."

Lan Húc cắn cắn môi, bàn tay che ở trên mắt hắn vẫn không buông ra, ngược lại đỏ mặt quý thẳng thân trên, thẹn thùng mà đem ngực nhũ đưa đến bên miệng hắn. Tề Trạm tuy nhắm hai mắt nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, đầu lưỡi thối một hơi khiến cánh hoa rơi xuống, há miệng ngậm nuốt nhũ thịt nàng, đảo vòng liếm hút đến mức phát ra thanh âm, nước bọt làm hai vú hồng ẩm ướt dầm dề.

Lan Húc bị hắn cắn hút đến thân mình đều mềm, hai chân đang quý hơi run lên, trong miệng tràn ra từng trận mị ngâm "ân....aaa...." Đôi tay Tề Trạm xoa bóp hai cánh mông tròn trịa của nàng, lòng bàn tay ở trên mông nhỏ vuốt ve khi nặng khi nhẹ, sau đó lại duỗi ngón tay tới chỗ kẽ mông nàng nhẹ nhàng mà hoạt động.

"A...." Lan Húc bị kích thích đến buộc chặt cái mông, hai mảnh thịt mông té hoạt khép lại chặt chẽ khiến ngón tay hắn không có cách nào cắm vào. Vì thế hắn liền đem hạ thân nàng áp lên bụng nhỏ của hắn, dùng từng khối cơ bụng rắn chắc kia ma sát âm hộ mềm nộn của nàng. Lan Húc thân mình càng thêm run rẩy, vô pháp khống chế mà chảy ra một cổ mật dịch nóng hổi.

"Tiểu bảo bôi ướt thật nhanh." Hắn buông núm vú nàng ra, khoe miệng gọi lên nụ cười tà tử.

"Mới....Mới không phải!" Nàng run run mà phản bác hắn, rõ ràng nhìn không thấy, khẳng định là hắn lừa nàng.

Tề Trạm đánh lên mông nhỏ nàng "bang" một tiếng: "Khi quân là tội lớn." Sau đó đột nhiên từ trong nước đứng lên, đem nàng ôm ngồi lên cạnh ao. Bàn tay nàng vốn che mắt hắn lại bất tri bất giác mà buông lỏng ra, con người ướt đẫm hơi mê man của nàng đối diện với ánh mắt không có hảo ý của hắn, trong lòng liền cảm thấy có điểm hoang mang rối loạn.

Quả nhiên, hắn đem hai chân nàng tách ra thật rộng, dùng đầu ngón tay ở chân tâm nàng quét một chút, đưa ra thứ chất lỏng trong suốt kéo thành ti sáng lấp lánh cho nàng xem, chỉ nhìn còn không tính, hắn thế nhưng làm trò ở trước mặt nàng mà đem ngón tay bỏ vào trong miệng cười xấu xa liếm vài cái.

"Ahhh....." Mặt nàng đỏ bừng như quả mặt đào, xấu hổ đến mức che lại hai mắt của mình.

Tề Trạm cười nhẹ ra tiếng, giữ lấy hai chân nàng, đem côn thịt đã sớm gắng gượng đỉnh lên huyết khẩu. Một tay ấn eo nàng một tay đỡ long căn thô dài, chậm rãi xâm nhập từng tấc từng tấc vào thân thể nàng.

Độ cao của dục trì quá mức thích hợp, hắn đứng trong nước, nàng ngồi trên bờ mở rộng hai chân, hắn chỉ cần thẳng lưng liền có thể đem côn thịt đưa đến tiểu huyết nàng thọc vào rút ra, vô cùng dễ dàng thoải mái.

Mặt nàng mướt mồ hôi, dán ở lồng ngực nóng bỏng của hắn, hai tay ngọc bạch đem hắn ôm lấy rất chặt, Tề Trạm tinh tế liếm hôn vành tai nàng, từng trận rên rĩ kiều kiều nhu nhu, hòa với thanh âm côn thịt rả vào nhanh chóng như là xuân được thời tình kích thích từng dây thần kinh hắn.

Mỗi một chi tiết giao hợp đều phóng đại trong đầu, ngũ cảm đều trở nên nhạy bén dị thường, đan chéo lẫn nhau, hắn nhắm hai mắt lại vuốt ve phần lưng mềm mịn từng cú từng cú thao làm tiểu huyết nàng, xúc xâm tinh trường đến mức như có thể thấy được thịt mềm nơi nội huyết nàng hồng nộn ướt đẫm bao bọc lấy côn thịt hàm nuốt không ngừng, chúng nó sẽ ở lúc hắn hưng mãnh thọc vào mà giãn mở, ngay khi hắn nhanh chóng rút ra thì vội vàng giữ lại, nếp nhăn kang nội bị cự vật thật lớn xâm nhập căng lên hết cỡ, lúc cự vật thôi lui lại tự có ý thức mà trở về nguyên trạng, chờ đợi lần va chạm mãnh liệt tiếp theo tiến đến để um tùm triển bọc lấy côn thịt mát vào.

Lan Húc không thể chống cự bị hắn thọc vào rút ra mang đến khoái cảm mãnh liệt đánh sâu, một bên thờ dốc một bên nghiêm túc thầm đếm nhịp tim mạnh mẽ hữu lực nơi lồng ngực hắn, một cái, hai cái, ba cái....Càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dồn dập, nhịp đập như mưa rền gió dữ, lại giống như nhịp trống hành quân gấp gáp. Tuy nhiên, ý thức nàng không duy trì được quá lâu, bởi côn thịt hắn đột nhiên đâm sâu một cái chạm đến một điểm phi thường mẫn cảm nơi nội huyết, khiến nàng bị đánh đến toi bởi kêu khóc ra tiếng. Nàng cảm thấy cự vật kia như là muốn đem nàng cắm xuyên, cả

người bị hân đâm đến tan chảy, phá đi, huyết nhục đều cho hân. Tiếng tim đập gì đó nặng cũng không thể nhớ nổi nữa, bản thân nặng như rơi vào một trò chơi, tựa như hân đang mang nặng leo lên ngọn núi, một bậc thang, hai bậc thang....sắp tới rồi.....sắp chạm đến đám mây trên đỉnh núi kia.....Phu quân nhanh chút....Lại nhanh hơn chút nữa...

"Ngô ngô....." Lan Húc bị hôn đến sắp hít thở không thông, đầu nhỏ vịn vào trái phải ý đồ tránh khỏi kiềm chế của hân. Ngay khi Tề Trạh vừa buông nàng ra, nàng liền nhắm mắt ngửa đầu mở to miệng thở dốc, đôi ngực nhũ đầy đặn phập phồng, lúc lên lúc xuống nhẹ nhàng cọ vào lồng ngực hân.

Hân nhẹ nhàng ôm eo nàng, lại cắn cắn nhỏ tinh xảo mà trên nàng: "Ồ bên nhau đã bao lâu, thế nhưng thời điểm hôn môi vẫn không biết thở thế nào, tiểu ngốc tử."

Lan Húc hồi lại được chút khí lực, cũng học theo mà gặm cắn hân, dường như còn có chút buồn bực mà dùng hàm răng nhẹ nhàng day cắn môi dưới của hân: "Phu quân thiên phú dị bẩm, sao thiếp có thể sánh được."

Tề Trạh cười nhẹ, đem người trong lồng ngực ôm lên cao hơn, hai vú trắng nõn lộ trên mặt nước, hai quả hồng anh tươi đẹp ẩm ướt, như hoa hải đường nhiễm sương, kiều diễm lại gợi tình. Hân vươn đầu lưỡi khẽ liếm một chút liền chọc Lan Húc rên rỉ "um a".

"Núm vú Húc Nhi thật là nhỏ." Một bên môi hân ngậm hút không buông, như là muốn hút ra được thứ chất lỏng ngọt lành nào đó, đầu lưỡi ở trên quãng vú phần hồng liên tục đảo vòng.

"Aa....ừ..." Lan Húc bị trên chọc đến vô cùng thoải mái, nghe thấy lời hân nói lại có chút ỳ khuất mà dùng tay nâng lên hai bên ngực nhũ mềm mại của chính mình, không quá xác định mà nhìn hân: "Như vậy khó coi sao?" (Hân)

Nàng quả thật cũng không biết thứ này của người khác sẽ như thế nào, thậm chí bởi vì quá nhỏ nên mẫu thân chưa kịp dạy bảo gì đã liền xuất giá, đối với những thân mật nơi khuê phòng, hết thảy chỉ là những thể nghiệm của nàng với Tề Trạh.

"Rất đẹp, phần phần mềm mại, chỗ nào của Húc Nhi cũng đều mỹ." Hân đem nàng vừa ôm lại hôn, lòng bàn tay nâng bộ ngực nàng, ánh mắt sáng quắc. Là đẹp thật sự, thứ thuốc màu tốt nhất thế gian cũng vô pháp miêu tả loại nhan sắc tươi đẹp, nét bút tinh tế nhất cũng khó có thể phác họa ra đường cong hoàn mỹ này. Mà tất cả những thứ đó, lại chỉ thuộc về một người là hân.

Tề Trạh từ trong nước vớt ra hai cánh hoa màu đỏ, mỗi cánh trái phải dán lên trên núm vú nhỏ, đầu lưỡi khẽ liếm nhũ nương nàng: "Nàng so với hoa còn đẹp hơn."

Nàng cảm thấy cánh hoa diễm lệ dán trên nhũ thịt óng bạch kia hết sức dâm mỹ, mặt đỏ bừng che đôi mắt hân lại: "Không cho chàng nhìn."

Hân khẽ liếm hàm răng mình: "Không để ta nhìn, chẳng nhẽ Húc Nhi muốn tự mình động thủ."

Lan Húc cắn cắn môi, bàn tay che ở trên mắt hân vẫn không buông ra, ngược lại đỏ mặt quỳ thẳng thân trên, thẹn thùng mà đem ngực nhũ đưa đến bên miệng hân. Tề Trạh tuy nhắm hai mắt nhưng vẫn rất nhanh nhạy, đầu lưỡi thổi một hơi khiến cánh hoa rơi xuống, há miệng ngậm nuốt nhũ thịt nàng, đảo vòng liếm hút đến mức phát ra thanh âm, nước bọt làm hai vú hồng ẩm ướt dầm dề.

Lan Húc bị hân cắn hút đến thân mình đều mềm, hai chân đang quỳ hơi run lên, trong miệng tràn ra từng trận mị ngâm "ân....aaa...." Đôi tay Tề Trạh xoa bóp hai cánh mộng tròn trịa của nàng, lòng bàn tay ở trên mộng nhỏ vuốt ve khi nặng khi nhẹ, sau đó lại duỗi ngón tay tới chỗ kẽ mộng nàng nhẹ nhàng mà hoạt động.

"A...." Lan Húc bị kích thích đến buộc chặt cái mộng, hai mảnh thịt mộng tế hoạt khép lại chặt chẽ khiến ngón tay hân không có cách nào cắm vào. Vì thế hân liền đem hạ thân nàng áp lên bụng nhỏ của hân, dùng từng khối cơ bụng rắn chắc kia ma sát âm hộ mềm mại của nàng. Lan Húc thân mình càng thêm run rẩy, vô pháp khống chế mà chảy ra một cổ mật dịch nóng hổi.

"Tiểu bảo bôi ướt thật nhanh." Hân buông núm vú nàng ra, khoe miệng gọi lên nụ cười tà tử.

"Mới....Mới không phải!" Nàng run run mà phản bác hân, rõ ràng nhìn không thấy, khẳng định là hân lừa nàng.

Tề Trạh đánh lên mộng nhỏ nàng "bang" một tiếng: "Khi quân là tội lớn." Sau đó đột nhiên từ trong nước đứng lên, đem nàng ôm ngồi lên cạnh ao. Bàn tay nàng vốn che mắt hân lại bất tri bất giác mà buông lỏng ra, con người ướt đẫm hơi mê man của nàng đối diện với ánh mắt không có hảo ý của hân, trong lòng liền cảm thấy có điểm hoang mang rối loạn.

Quả nhiên, hân đem hai chân nàng tách ra thật rộng, dùng đầu ngón tay ở chân tâm nàng quét một chút, đưa ra thứ chất lỏng trong suốt kéo thành ti sáng lấp lánh cho nàng xem, chỉ nhìn còn không tính, hân thế nhưng làm trò ở trước mặt nàng mà đem ngón tay bỏ vào trong miệng cười xấu xa liếm vài cái.

"Ahhh....." Mặt nàng đỏ bừng như quả mận đào, xấu hổ đến mức che lại hai mắt của mình.

Tề Trạh cười nhẹ ra tiếng, giữ lấy hai chân nàng, đem côn thịt đã sớm gắng gượng đỉnh lên huyết khẩu. Một tay ấn eo nàng một tay đỡ long căn thô dài, chậm rãi xâm nhập từng tắc từng tắc vào thân thể nàng.

Độ cao của dục trì quá mức thích hợp, hân đứng trong nước, nàng ngồi trên bờ mở rộng hai chân, hân chỉ cần thẳng lưng liền có thể đem côn thịt đưa đến tiểu huyết nàng thọc vào rút ra, vô cùng dễ dàng thoải mái.

Mặt nàng mướt mồ hôi, dán ở lồng ngực nóng bỏng của hân, hai tay ngọc bạch đem hân ôm lấy rất chặt, Tề Trạh tinh tế liếm hôn vành tai nàng, từng

trận rên rĩ kiều kiều nhu nhu, hòa với thanh âm côn thịt ra vào nhanh chóng như là xuân được thổi tình kích thích từng dây thần kinh hần.

Mỗi một chi tiết giao hợp đều phóng đại trong đầu, ngũ cảm đều trở nên nhạy bén dị thường, đan chéo lẫn nhau, hần nhắm hai mắt lại vuốt ve phần lưng mềm mịn từng cú từng cú thao làm tiểu huyết nàng, xúc xâm tình trường đến mức như có thể thấy được thịt mềm nơi nội huyết nàng hồng nộn ướt đầm bao bọc lấy côn thịt hàm nuốt không ngừng, chúng nó sẽ ở lúc hần hưng mãnh thọc vào mà giãn mở, ngay khi hần nhanh chóng rút ra thì vội vàng giữ lại, nếp nhăn kang nội bị cự vật thật lớn xâm nhập căng lên hết cỡ, lúc cự vật thối lui lại tự có ý thức mà trở về nguyên trạng, chờ đợi lần va chạm mãnh liệt tiếp theo tiến đến để um tùm triển bọc lấy côn thịt mút vào.

Lan Húc không thể chống cự bị hần thọc vào rút ra mang đến khoái cảm mãnh liệt đánh sâu, một bên thờ dốc một bên nghiêm túc thăm đếm nhịp tim mạnh mẽ hữu lực nơi lồng ngực hần, một cái, hai cái, ba cái....Càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dồn dập, nhịp đập như mưa rền gió dữ, lại giống như nhịp trống hành quân gấp gáp. Tuy nhiên, ý thức nàng không duy trì được quá lâu, bởi côn thịt hần đột nhiên đâm sâu một cái chạm đến một điểm phi thường mẫn cảm nơi nội huyết, khiến nàng bị đánh đến toi bời kêu khóc ra tiếng. Nàng cảm thấy cự vật kia như là muốn đem nàng cắm xuyên, cả người bị hần đâm đến tan chảy, phá đi, huyết nhục đều cho hần. Tiếng tim đập gì đó nàng cũng không thể nhớ nổi nữa, bản thân nàng như rơi vào một trò chơi, tựa như hần đang mang nàng leo lên ngọn núi, một bậc thang, hai bậc thang,...Sắp tới rồi.....Sắp chạm đến đám mây trên đỉnh núi kia.....Phu quân nhanh chút...Lại nhanh hơn chút nữa...

*Han: Chương sau ta sẽ set private nha!:*3

Bạn đang đọc truyện *Tình Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thật khó ăn no

ED: Han

Lan Húc ánh mắt mê mang, gương mặt hồng hào ướt át, cái miệng nhỏ vội vàng thở hổn hển từ trong trạng thái cao trào chậm rãi phục hồi lại tinh thần, Tề Trạh nắn bóp mộng nhỏ của nàng một chút, rất là tự đắc mà chế nhạo nói: "Vật nhỏ vẫn mẫn cảm như vậy."

Lúc này nàng mới phát giác ra hần đã thay đổi tư thế, đem nàng từ bên cạnh ao bé ôm lên trên người hần. Long căn thô cứng đâm sâu vào huyết lộ nóng ướt, bá đạo mà nhắc nhở nàng rằng nó còn chưa phóng thích. Lan Húc có chút buồn rầu, nếu như thời điểm nàng cao trào có thể khiến hần cũng bắn ra cùng thì thật tốt, cự vật hưng mãnh to lớn này thật là khó ăn no.

Tề Trạh nếu như biết được ý tưởng trong lòng nàng khẳng định sẽ đen mặt, chính nàng thân mình kiều mềm lại còn không tự biết lấy, mới chạm vào một cái liền ướt, thao quá hai phát liền cao trào đến tiểu ra, nếu muốn hần cùng nàng giống nhau, thì hùng phong của Hoàng đến bệ hạ ở đâu a.

"A.....Aaa....." Hần lại bắt đầu kích thích động tác đâm cắm giữa hai chân nàng, Lan Húc liền yêu kiều kêu ra tiếng, đùi ngọc thon dài ở hai bên hông hần kẹp đến càng ngày càng gấp.

"Đừng cuốn chặt chân như vậy, phu quân không động được." Tề Trạh như trừng phạt mà hung hăng mút lấy môi nàng, đem hai chân nàng đang cuốn chặt ở sau thắt lưng hần tách ra từng chút.

Đôi môi non mềm bị hần hôn đến sưng đỏ, miệng nhỏ dưới hạ thân cũng bị căng rộng ra hàm nuốt lấy côn thịt thật lớn của hần, hoa môi diễm lệ bị căng đến mức vừa mộng lại trắng, một vòng thịt huyết tinh tề dán chặt bám vào trên thân gầy, bị kéo tới bên ngoài theo động tác rút ra rồi lại đảo cắm sâu vào nội huyết, có chút đáng thương như là tùy thời sẽ bị xé rách.

Sau cao trào, hoa huyết vô cùng mềm mại nóng ướt, côn thịt thọc vào bị thịt non ở các góc độ bao vây chặt chẽ lấy mà liếm tròn, không ngừng cắn hút, thậm chí gân xanh cổ trướng trên côn thịt cũng đều bị ôn nhu tinh tế mà giảo lộh. Chất lỏng nội huyết dư thừa, côn thịt như được ngâm trong đầm thủy ấm áp, từng cổ mật dịch tưới lên cự vật nóng bỏng, khiến Tề Trạh sáng khoái đến mức nặng nề thờ dốc không thôi.

Chính hần điên cuồng thao lộng đến hưng phấn, nhưng vật nhỏ không an phận kia bị cầm quá mạnh mẽ nên không chịu nổi, kiều khóc bám vào bờ vai của hần rướn người lên trên, ý định muốn đem côn thịt rút ra một ít.

Đùi nàng dùng đến lực liền khiến huyết nội hưng hăng mà buột chặt, Tề Trạh bị siết đến da đầu tê dại, bàn tay to bám sâu vào thịt mộng nàng, gặm nhẹ ra tiếng.

Mộng nhỏ Lan Húc bị bám có chút đau, hai mắt nàng nhắm lệ mộng lung mà treo trên vai hần, vô cùng đáng thương kêu ra tiếng: "Phu quân, thiếp mệt mỏi."

"Luyện tập nhiều thì lần sau sẽ không dễ dàng mệt mỏi nữa." Hần vuốt tay vuốt nhẹ hai cái ở lòng bàn chân Lan Húc làm nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, thân mình run lên cả người liền trụ xuống, ở dưới tác động của trọng lực nàng trực tiếp ngồi sâu lên côn thịt vẫn đang cứng rắn đứng thẳng của hần, đem nó hàm đi vào đến tận gốc, chỉ còn lại hai khối thịt cầu lộ ra ở ngoài huyết khẩu.

Lần cầm này quá mức độc ác, thô bồng kia nhanh chóng nghiền ép mỗi nếp gấp thịt mềm nơi huyết lộ, những điểm mẫn cảm bên trong bị lực đâm mạnh

mẽ chạm tới không sót chút nào, nàng đến kêu cũng không kêu ra tiếng, trước mắt tràn ngập một mảng bạch quang, trong đầu như có từng chùm pháo hoa màu sắc rực rỡ nổ tung thành vô vàn mảnh nhỏ.

Tề Trạch chịu đựng khoái cảm co rút chặt chẽ mà cảm đến hơn trăm phát nữa, giữa háng bụi cỏ thô cứng màu đen đều dính không ít bọt màu trắng, lúc ấy hân mới buông lỏng tinh quan, đem long tinh nùng bạch hùng hậu bắn vào sâu bên trong tiểu nhân nhi đang mê dại. Ở giữa làn sóng cao trào, hân vẫn nhắm mắt lại ôm lấy mộng nàng nhẹ nhàng đưa đẩy, kéo dài loại khoái cảm mãnh liệt kích động khiến người nhiệt huyết sôi trào kia.

Hân ôm nàng đứng ở trong nước thờ dốc một trận, thẳng đến khi bình phục lại hô hấp, lúc này mới đem tiểu tâm can nhi bị lẫn lộn đến mềm như bông đặt ở bậc thang của dục trì.(Han)

Chân sau hân quỳ đứng ở trong nước, một tay đỡ lấy vai nàng phòng ngừa nàng trượt chân ngã xuống, hai ngón tay cắm vào tiểu huyết căn thận mà đem tinh dịch trắng đục moi ra. Nàng không còn chút sức lực mà giữ lấy cánh tay hân: "Phu quân, không cần vội nữa....thiếp không chịu được." Đến cả thanh âm kháng nghị cũng mềm mềm mại mại, nghe ra như tiếng nũng nịu cầu người.

Hân biết vật nhỏ này xác thực là đã mệt mỏi, ngay cả hân đang giúp nàng rửa sạch hay trâu chọc cũng đều không phân biệt nổi, ngốc từ.

Tề Trạch nắm lấy mu bàn tay tẻ bạch của nàng, nhẹ giọng nói: "Ta không vội, chỉ giúp nàng rửa sạch rồi mang nàng về nghỉ ngơi."

Lan Húc nghe thế liền nhắm mắt lại, gật đầu lung tung mấy cái, tùy ý hân mở rộng chân nàng tinh tẻ rửa sạch.

Cuối cùng hân đem nàng ôm quay lại ao, tắm sạch lớp mồ hôi mỏng trên người cả hai, rồi dùng khăn lau khô khuôn mặt nhỏ ướt đầm của nàng, sau đó dùng khăn vải lau khô thân thể, bế nàng ôm đi về phía phòng ngủ.

Lan Húc gần như sắp ngủ, mơ mơ màng màng có chút cảm giác hạ thân lại bị dị vật thô cứng đi vào, đồ vật kia còn rất lớn, đem nàng căng đến vừa đầy lại trướng. Nàng vận vẹo thân mình, bên tai liền truyền đến tiếng nói trầm thấp mê người của hân: "Buổi tối Húc Nhi hàm chứa phu quân ngủ được không." Con buồn ngủ khiến nàng nghe không rõ, nhưng nàng cảm thấy hân là hân đang hỏi vấn đề gì đó, cũng không mở mắt ra, chỉ ngoan ngoãn mà đáp ứng: "Được"

Vì thế cơn thịnh nộ bỗng kia chậm rãi đâm đến tận hoa tâm, thân mình tẻ bạch của nàng như tiểu miêu ghé vào trên người hân, hoa huyết ngâm long căn thô trướng, hoàn toàn ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Kiềm dưỡng

ED: Han

Thành Quốc công vừa trở lại trong phủ liền nghe nói có người trong cung tới, muốn thỉnh Quốc Công phu nhân vào yết kiến, ông cùng thái giám ở đại sảnh hàn huyên vài câu rồi vội vàng đi vào hậu viện chính phòng.

"Người đang ở tiền sảnh là do Bộ Hạ phái tới, hôm nay cũng chẳng phải ngày lễ tiết, không biết rốt cuộc có chuyện gì?" Thành Quốc công đối với Lan phu nhân đang thay xiêm y bày tỏ nghi hoặc.

Lan phu nhân từ trước đến nay vẫn luôn đoan trang ổn trọng giờ lại có chút lo âu, tùy tiện chỉ điểm tỷ nữ vài câu để các nàng không cài quá nhiều đồ trang sức cho mình, lúc này mới ở trong bình phong một bên thay quần áo một bên đáp lại Thành Quốc công: "Thái giám đó nói thân thể Húc Nhi không khỏe, Bộ Hạ triệu thiếp tới thăm."

"Húc Nhi của chúng ta làm sao? Bệnh có nặng lắm không?" Thành Quốc công thanh âm nóng nảy lên vài phần, ở ngoài bình phong sốt ruột đi qua đi lại.

"Thái giám nói không rõ ràng lắm, nhưng hân không phải bệnh gì nghiêm trọng. Thái y đã khám qua, chỉ nói là phải nghỉ ngơi cho tốt." Vừa nói chuyện Lan phu nhân vừa từ bên trong bình phong đi ra, "Thiếp phải nhanh nhanh tiến cung."

"Nàng thấy con bé thì nhớ cho người truyền lời nhắn về cho ta." Thành Quốc công tinh tế mà dặn dò thê tử.

"Lão gia yên tâm, thiếp biết rồi." Lan phu nhân vội vàng vàng đi tới Tề Phụng Cung, người từ nội thất đi ra tiếp kiến bà lại là Hoàng đế, cũng không thấy nữ nhi bảo bối của bà đâu.

"Quốc Công phu nhân không cần đa lễ, ngồi rồi nói chuyện." Tề Trạch thấy bà chuẩn bị khom người làm đại lễ thì giờ tay đỡ lấy. Cũng không đợi bà đặt câu hỏi, Tề Trạch đã tự mở miệng: "Quốc Công phu nhân không cần quá lo lắng, Thái y đã xem qua rồi, bệnh của Hoàng hậu cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là bữa trưa ăn nhầm đồ vật gì đó, trên người phát nhiệt, còn nổi lên chút mụn sôi, vừa mới uống thuốc liền ngủ rồi."

"Hoàng hậu nương nương ăn phải đồ vật gì không nên?" Nghe được Lan Húc không sao, Lan phu nhân thoáng an tâm, nhưng nói đến nửa câu sau trong

lòng lại hơi lo lắng, chẳng nhẽ bên người nữ nhi của bà có kẻ nào đó không an phận muốn hãm hại? Ở trong cung còn có thể ăn phải đồ vật không sạch sẽ.

"Trẫm thỉnh phu nhân tới chính là vì chuyện này." Tề Trạm giọng nói ôn hòa, "Tất cả đồ ăn của nàng đều được kiểm tra qua, không có vấn đề gì. Nhưng Thái y nói có lẽ thể chất nàng đặc thù, trong đồ ăn có thứ gì đó đối với người khác là thập phần bình thường, còn nàng lại không ăn được, ăn vào liền xuất hiện triệu chứng không khỏe." (Han)

Tề Trạm trước đó vốn đang cùng mấy vị đại thần nghị sự, Đức Tự đột nhiên tiến vào thì thầm vài câu, nói Hoàng hậu sau khi dùng bữa trưa liền cảm thấy váng đầu, phát sốt nên đã thỉnh Thái y. Hắn lúc ấy so với Lan phu nhân phản ứng còn lớn hơn, tâm xoắn thành một đoàn, sắc mặt căng chặt vội vã bước nhanh, thái giám cung nữ phía sau một đường chạy chậm đều không theo kịp hắn. Các đại thần đã quen nhìn Hoàng đế lù lù bất động tựa Thái Sơn, thấy tình cảnh này không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Đây là thực đơn bữa trưa, Trẫm đã xem kỹ vài lần nhưng không nhìn ra điều gì bất thường. Hỏi Hoàng hậu nàng cũng không biết chính mình không thể ăn cái gì." Tề Trạm nghĩ khi có chút bất đắc dĩ, từ ống tay áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Lan phu nhân.

Lan phu nhân nhận lấy giấy nghiền ngẫm một lúc, lát sau chỉ vào "Gạo nếp viên" hỏi Tổng quản Ngự Thiện phòng đang quỳ gối một bên: "Xin hỏi công công, bánh này làm loại nhân gì?"

"Hỏi phu nhân, bên trong là quả dung." Tổng quản nơm nớp lo sợ, sợ nói sai cái gì, nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm một câu: "Là cây xoài dung."

Lan phu nhân cẩn thận nghĩ lại một phen, lúc này mới nói với Hoàng đế: "Bệ hạ, loại xoài này là trái cây ở phía nam, thần phụ nhớ tới trước đây nương nương ở nhà ngoại có ăn qua một lần, khi ấy trên người cũng nổi lên mụn sởi. Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, sợ là không nhớ được."

Tề Trạm còn muốn nói thêm gì đó, bên trong lại truyền đến thanh âm mơ hồ không rõ của Lan Húc: "Phu quân...Phu quân đâu?"

Hai người trước sau đi vào nội thất, chỉ thấy Lan Húc hí hóp mắt dựa vào đầu giường, bộ dáng không thanh tỉnh lắm, tay còn cào loạn trên cổ mình.

Tiểu ngọc tử này! Thế mà lại cào ra mấy vết đỏ, móng tay còn có xu hướng tiếp tục gãi, Lan phu nhân nhìn đến nóng lòng, không nhịn được muốn lên tiếng, lại thấy Tề Trạm nhanh chóng đi vượt qua ngồi xuống cạnh Lan Húc đem nàng ôm lấy, nắm chặt tay nàng không cho nàng động, thấp giọng mắng: "Mới bôi thuốc, nàng ngoan ngoãn chút, không được cào loạn."

Nàng giãy giụa vài cái, chu miệng nhỏ như tiểu miêu, gõ đầu vào lồng ngực hắn: "Nhưng rất ngứa....." Tề Trạm kiên nhẫn mà nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Chỉ cần bôi thuốc vài lần là sẽ đỡ, nàng cố nhịn một chút."

Lan Húc sức nhỏ tránh không được kiểm chế của hắn, lại rầm rì vài tiếng mới nhắm mắt lại không hề lộn xộn. Thuốc nàng uống đại khái trừ bỏ giải nhiệt ra còn có công dụng an thần, nên chả bao lâu nàng liền mơ mơ hồ hồ ngủ mất.

Lan phu nhân thấy bộ dáng hai người thân mật không coi ai ra gì, mặt không khỏi hơi nóng lên, thấy Lan Húc đã ngủ liền lết lút lui ra ngoài.

Sau mỗi chuyến tiến cung bà liền cảm thấy yên tâm hơn với cuộc sống của nữ nhi, bà nhìn ra được là Bệ hạ đối với nàng thật sự rất tốt, bộ dáng ngây thơ của Lan Húc này nếu không phải bị người đem thành đầu quả tim mà dưỡng thì không thể có được.

Bà còn nhớ rõ lần trước tiến cung gặp Lan Húc, nàng có đem thêu thùa của chính mình đưa cho bà xem, hơi có chút đắc ý mà nói: "Bệ hạ cũng nói con học được không tồi. Chờ con học cho giỏi sẽ thêu cho phu quân hai cái túi thơm."

Lan phu nhân nhìn nhìn, cũng không thể nói là xấu đi, nhưng châm pháp của nàng non nớt, đem một đôi uyên ương thêu thành bộ dáng như hai con ngỗng, linh động hay hoạt bát gì đó đều không hề liên quan tới bên trên, so với nữ hồng của các cô nương nhà khác quả thực kém xa. Lan phu nhân tuy rằng là mẹ ruột nàng, nhưng nếu để nói ra loại lời như "Thêu không tồi" thì vẫn có chút ngượng ngùng, cuối cùng chỉ có thể đổi một góc độ khác để khen nàng: "Làm nương tử của người khác xem ra cũng hiền huệ hơn nhiều, hồi trước ở nhà mười ma ma cũng đều không ép nổi con."

Đến nỗi Bệ Hạ, người hoặc là trái với lương tâm để dỗ nàng, hoặc là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nên thêu gì cũng thấy tốt. Lan phu nhân nghĩ đến đây trong lòng không khỏi có chút buồn cười, vẫn là nên báo cho phụ thân nàng cái tin bình an trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không phải lương xứng

ED: Han

Thị nữ bưng tới một chén canh gà thanh đạm đã loại bỏ váng dầu, thuần mà không ngấy, phía trên điểm xuyết màu xanh của hành lá thái nhỏ, Lan Húc vừa nhìn thấy liền rạo rực vui mừng mà cười với Lan phu nhân: "Mẫu thân là tốt nhất."

Đều do Tề Trạh, Thái y nói phải ăn đồ thanh đạm nên món gì ngon cũng không cho nàng ăn, nàng dùng ánh mắt trông mong mà nhìn hần hần cũng không dao động, chỉ bỏ lại một câu "nhịn mấy ngày nữa là tốt rồi".

Lan phu nhân xoa đầu nàng: "Bệ hạ cũng là vì tốt cho con, con phải thông cảm cho người."

Khuôn mặt nhỏ của Lan Húc đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng, Tề Trạh ngày thường đối với nàng có bao nhiêu tốt nàng sao lại không biết, chỉ có điều giờ hần đang thượng triều nên mới muốn làm nũng với mẫu thân một chút, nếu để hần nghe thấy được nói không chừng còn ghen tị muốn thu thập nàng.

Lan phu nhân nhìn mặt nàng hồng nhuận, hơi có chút xuất thần, nàng mấy năm nay hình như đã cao hơn trước, tiểu hài nhi nghịch ngợm cổ quái ở trong trí nhớ giờ đã biến thành thể tử kiều tiểu khả ái của người khác, thời gian trôi qua thật là nhanh a.

Ở trong mộng tưởng của Thành Quốc Công Lan phu nhân, hôn phu tương lai của Lan Húc hẳn phải là người mà nhà bà có thể hiểu rõ đến tận gốc rễ, gia thế cao hay thấp đều không quan trọng, chỉ cần đối xử với Lan Húc thật tốt, làm nàng có thể cả đời vô lo vô nghĩ là được.

Lan phu nhân đối với biểu ca nhà cữu cữu Lan Húc rất vừa ý, ôn văn nho nhã, làm người có chí tiến thủ, hơn nữa đối với Lan Húc rất nhiệt tình chân thành, mầu chốt là còn thực ôn trọng đúng mực, biết Lan Húc thích vẽ tranh, liền đi khắp nơi sưu tập không ít tranh chữ của các danh gia, lại chỉ nói là đưa cho phụ thân nàng thưởng thức.

Trưởng bối hai nhà đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, thấy vậy làm vui mừng, nhưng Lan Húc vẫn luôn là bộ dáng không thông suốt, Lan phu nhân thấy nàng khi nhắc tới biểu ca thần sắc cũng chẳng có gì đặc biệt, có chút chần chờ cùng Thành Quốc công nói chuyện, phải chăng chỉ có mỗi phụ mẫu chúng ta là nghĩ nhiều? Vạn nhất hài tử lại không thích thì sao? Thành Quốc công nghe thể liền cười đến vui tươi hơn hử, Húc Nhi nhà chúng ta năm nay mới bao nhiêu tuổi? Không hiểu mới là tốt, con bé không hiểu thì chúng ta lại giữ con bé thêm mấy năm, Húc Nhi ngoan như vậy, ta cũng không muốn tiện nghi cho nhà người khác đâu.

Lan phu nhân ngẫm lại, lấy thân phận địa vị của Lan gia, có thanh niên tài tuấn nào mà Lan Húc không xứng, chậm rãi chọn lựa là được.

Thế nhưng bọn họ không nghĩ tới, Lan Húc sẽ có một ngày trêu chọc đến một người mà căn bản nhà bọn họ không thể chọn – Thái tử.

Thời điểm Lan phu nhân biết Lan Húc cùng Thái tử điện hạ qua lại với nhau, bà hoàn toàn bất ngờ, đây quả thực là trời nắng tháng tám giáng xuống một trận mưa đá. Bà nắm lấy hai vai Lan Húc, lời nói thâm thía mà khuyên nàng: "Húc Nhi, Thái tử điện hạ là trử quân*, tương lai ngài ấy là thân phận gì chúng ta đều rõ, con cảm thấy lấy tính tình lười nhác của con ở trong thâm cung kia có thể trụ vững sao? Con hãy suy nghĩ lại cho tốt, con thích ai phụ thân mẫu thân đều có thể tận lực giúp con, nhưng Thái tử điện hạ thật sự không phải lương xứng."

**trử quân: là người được định sẵn lên làm Hoàng đế tương lai (Han: Lúc trước trong chương 23 có nhắc đến từ này nhưng ta chú giải sai, rất xin lỗi a, giờ ta xin chú giải lại, chương cũ ta cũng đã sửa lại rồi:3)*

Lan Húc cúi đầu rũ mắt không nói lời nào, thân mình nho nhỏ đứng yên trong căn phòng rộng lớn, nhu nhược đến mức làm lòng người đau xót. Qua hồi lâu nàng mới khe khẽ nói: "Con muốn yên lặng một lát, mẫu thân người trở về đi."

Lan phu nhân cho rằng ý tứ của nàng đây là đã đáp ứng rồi, rốt cuộc vẫn còn là niên thiếu, nhiều sự việc cần có người chỉ điểm mới ngộ ra được, vì thế sờ đầu nàng rồi đi ra ngoài.

Thế mà vài ngày sau Lan Húc liền trốn đi, hỏi nàng đi đâu làm gì nàng cũng không chịu nói, nàng từ trước đến nay đều nhu mì mà không ương bướng, cũng chưa bao giờ cứng đầu làm trái ý cha mẹ đến vậy, Lan phu nhân tức giận liền cấm túc nàng, không cho phép nàng bước chân ra khỏi tiểu viện.

Lan Húc bị cấm túc lúc sau tựa như một bông hoa thiếu nước ủ rũ uể oải, ăn không thấy vị, ngủ cũng rất nhanh tỉnh lại, ngồi ở đầu giường yên lặng mà rơi lệ, Lan Phu nhân nhìn thấy cũng nóng lòng, ôm nàng dùng đủ lời lẽ từ cứng rắn đến ôn nhu khuyên nhủ, tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho nàng, mỗi ngày nhìn chăm chăm nàng ngủ rồi mới đi.

Được như vậy một thời gian, Lan Húc đột nhiên liền tươi tỉnh trở lại, không hề yêu cầu Lan phu nhân bồi mỗi ngày, nàng thậm chí còn ăn nhiều hơn một chút so với trước đây, sắc mặt chậm rãi khôi phục lại vẻ hồng nhuận, khuôn mặt gầy ốm cũng trở nên có chút thịt. Lan phu nhân không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, Lan Húc nhìn thì thấy dịu ngoan, trên thực tế lại rất bướng bỉnh, nàng nếu muốn đồ vật gì đó mà người không cho, nàng liền đổi một biện khác để đạt được, làm người mềm lòng cũng được, tìm người giúp nàng lấy được thứ đó cũng tốt, tóm lại là nàng sẽ tìm mọi cách.

Lan phu nhân lặng lẽ hỏi tỳ nữ La Mặc của Lan Húc: "Hằng ngày tiểu thư làm những gì?" La Mặc nói: "Tiểu thư từ trước đến giờ đều giống nhau, vẽ tranh, đọc sách, luyện chữ, hoặc là cắm hoa."

"Cắm hoa gì? Con bé không được ra sân trước, hoa là các người cắt về?"

"Đúng vậy, phu nhân. Có đôi khi nô tỳ tới hoa viên cắt, có đôi khi là Thanh Thanh hoặc những người khác đi. Tiểu thư nói muốn hoa gì chúng nô tỳ liền cầm hoa đó trở về phòng cho tiểu thư."

Nghe ra thật bình thường, nhưng trong lòng Lan phu nhân vẫn cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì bà cũng không thể nói được. Có lẽ là bà quá hiểu nữ nhi của mình đi. Cho tới một ngày, những dự cảm này đều trở thành sự thật, ở mấy bình hoa Lan Húc cắm bà nhìn thấy mấy đóa hoa trà chủng loại hi hữu, đây là loại mà Thành Quốc công phủ không có.

Nơi nào sẽ có? Hoàng tử mẫu Thái tử sinh thời rất thích sơn trà, trong hoàng cung có thợ thủ công chuyên môn chăm sóc hoa trà.

Mấy loại hoa này đều là Thái tử đưa, vô luận hán đưa tới cái gì nàng đều nghiêm túc ở trong hoa viên chọn lấy mấy loại khác tương xứng, đem chúng cắm thành lọ hoa xinh đẹp đặt ở trên cửa sổ, thỉnh thoảng lại đi xem, sau đó lộ ra nụ cười mỹ mãn.

Lan Húc mỗi ngày họa cái gì? Nàng chính là họa mấy bình hoa kia, sau đó đưa cho Thái tử. Cứ như vậy, nàng ở trong sự kiểm soát mà hoàn thành giao lưu bí ẩn giữa hai người, chống đỡ những tháng ngày nàng và hán không thể gặp mặt.

Lan phu nhân trong lòng kêu khổ không ngừng, Lan Húc bị bà bức đến nóng nảy liền òa khóc: "Mẫu thân, con biết con và Thái tử thân phận khác biệt, nhưng con luyện tiệc chàng..Con tưởng tượng đến về sau không thể cùng chàng tái kiến, trong lòng tựa như bị xèo mất một miếng thịt. Người khác đối tốt với con thì có quan hệ gì chứ? Cười rộ lên đều không mang dáng vẻ của chàng...Chàng nổi chàng chỉ cần một mình con, con liền luyện tiệc chàng."

Lan phu nhân nghĩ đến bà cùng Thành Quốc Công là thanh mai trúc mã, cũng chưa từng nghĩ đến lựa chọn ai khác ngoài ông, nếu như thành thân sinh con với người mà mình không yêu, cả đời này bình đạm không thú vị không hợp ý, thì còn ý nghĩa gì nữa. Nữ nhi bà phải trải qua những ngày tháng đó, thì thật quá tàn nhẫn.

Bà vốn còn tưởng, Lan Húc còn nhỏ, Thái tử lại đã thành niên, trước mắt chính là muốn lập chính phi, nếu Húc Nhi cùng ngài ấy bất hòa, khi gặp mặt cũng sẽ phai nhạt dần rồi quên đi, nhưng xem thái độ thời gian qua của ngài, Thái tử có vẻ không tính toán đến chuyện buông tay.

Thái tử còn tính là có tu dưỡng, chưa đến mức chạy đến quý phù mệnh bạo muốn gặp Lan Húc, nhưng ngài rảnh rồi nếu không phải là cùng phụ thân Lan Húc đi phẩm trà thì cùng chính là bồi ca ca nàng cười ngửa luyện cung, đi dạo hoa viên Lan gia, đây là ý tứ gì bọn họ không có khả năng minh bạch nên liền giả bộ hồ đồ.

Sau cùng Thành Quốc Công nhin không nổi đi thăm dò Thái tử, ngài liền nói một câu: "Lan Húc nói sẽ ăn uống thật tốt, không biết nàng có làm được không? Nếu là làm được, chuyện mà ta đã đáp ứng cũng vẫn luôn giữ lời."

Bọn họ cũng không biết Thái tử đã đáp ứng Lan Húc cái gì, nhưng khi Lan Húc nghe xong liền cười như hoa xuân mới nở, mang thần sắc tiểu nữ nhi chớm tình đầu sơ khai.

Thành Quốc Công cùng Lan phu nhân bất đắc dĩ mà nghĩ, thôi, tuy nói vô tình nhất là nhà đế vương, nhưng Thái tử nhìn thì thanh lãnh, nhưng đối đãi với phụ thân huynh đệ lại có tình có nghĩa, Lan Húc cũng không phải ngốc tử, nàng là người biết phân rõ thật tâm giả ý, nếu cứ khăng khăng một mực như vậy, người làm phụ mẫu như bọn họ cũng đành phải nhẫn nhịn mà nhường một bước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Không chỗ nào không miễn cảm

ED: Han

Ngoài cửa sổ, dương quang sung túc, ánh sáng chói mắt xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp màn che, chỉ chừa lại một mảnh ám quang mơ hồ, đôi mắt Lan Húc lấp lánh, lóe lên như những vụn đá quý nhỏ nhỏ động lòng người.

Cánh tay Tề Trạm quán trên vòng eo té nhuỷ của nàng, sợ làm hán bùng tình nên Lan Húc không dám động đậy, chỉ nhẹ nhàng hô hấp mà tinh tế ngấm nhìn khuôn mặt hán. Tề Trạm khi ngủ mang theo bộ dáng ôn hòa không chút phòng vệ, đỉnh mày giãn ra tựa bức tranh sơn thủy nồng đậm rực rỡ, sóng mũi cao thẳng tự nhiên mang theo lực hấp dẫn mãnh mẽ.

Lan Húc nhin không được vươn tay ra khẽ vuốt đuôi mi đen đậm của hán, thấy Tề Trạm không có động tĩnh, lại mừng thầm đi xuống vuốt ở trên môi mềm, ngón tay ở trên mặt hán ôn nhu mà hoạt động.

Lúc này Tề Trạm bỗng nhiên mở to mắt, ngậm lấy tay nàng khẽ cắn một ngụm.

Lan Húc "nha" một tiếng kêu lên, nhin không được hờn dỗi nói: "Chàng lại giả bộ ngủ gạt ta."

Tề Trạm lười biếng nằm yên, giang hai cánh tay ôm nàng kéo lên trên người mình, híp nửa mắt nhìn nàng: "Ta đợi đã lâu, cho rằng nàng sẽ hôn ta, kết quả cái gì cũng không làm, chỉ nhin trộm một chút, xem ra nàng chẳng có chút tiền đồ nào."

Nàng ghé vào trên ngực hán mà cười rộ lên khanh khách: "Nếu chàng kiên nhẫn một chút có lẽ có thể chờ được rồi đó."

Tề Trạm làm ra bộ dáng thập phần tiếc hận, ngay sau đó đem đôi mắt nhắm lại: "Hiện tại tiếp tục chờ thì có được không?"

Lan Húc nhấp cái miệng nhỏ cười cười, cúi đầu, cố ý hôn lên gương mặt hán.

Tề Trạm giữ lấy eo nàng, một cái xoay người liền đem nàng đè ở dưới thân, ánh mắt sáng quắc mà nhìn nàng: "Hoàng hậu làm cho có lệ như vậy Trẫm rất không vừa lòng." Trong lòng Lan Húc biết hẳn muốn làm gì, ngược lại kiều tiểu mà đón ý hòa hân: "Vậy Bệ Hạ phạt thiếp là được a."

Tề Trạm cong khỏe môi, rất vừa lòng tiểu bảo bối ngoan ngoãn, môi mỏng dán lên miệng nhỏ của nàng, nhiệt tình ngâm hút. Hắn một bên hôn nàng một bên đem bàn tay luồn vào vạt áo lót của nàng, đại chương nóng bỏng ở trên da thịt non mịn của nàng khắp nơi du tẩu, sờ đến mức khiến thân mình nàng đều run rẩy.

"Bảo bối thân mình đã khỏi hẳn? Chịu để ta nhìn rồi?" Hân như là muốn xác nhận, cách yếm vuốt ve ngực nhũ nàng, hàm răng cắn môi dưới của nàng khẽ day một chút.

Tật xấu bá đạo của người này lại tái phát, muốn cùng nàng lôi chuyện cũ ra. Mấy ngày hôm trước trên thân thể nàng đều là chấm mụn đỏ, chính bản thân nàng đều không muốn xem, làm sao có thể không biết xấu hổ mà coi xiêm y cho hắn nhìn. (Hân)

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Lan Húc sau nhiều lần bị "bất nạt" đã hoàn toàn thấu triệt đạo lý này, nàng duỗi cánh tay ôm sát cổ hắn, vờn đầu lưỡi nhỏ khẽ liếm hàm răng hắn, sau đó ngoan ngoãn gật đầu: "Được"

Tề Trạm hừ nhẹ một tiếng, giống như không muốn cùng nàng so đo tính toán, lần này nàng không nói dối xem ra là có tâm nhãn rồi.

Hàm răng cắn áo lót mềm của nàng, đem nó kéo ra, vật liệu may mặc mỏng manh tuột xuống hai bên sườn, lộ ra yếm thấm bọc nhũ phong kiều đỉnh. Hân cách yếm ngâm lên đỉnh nhũ phong, dùng sức mà hàm hút, làm vải dệt kia rất mau thấm ướt một mảnh nhỏ, đầu vú lập tức cứng rắn lên, Lan Húc nhẹ nhàng mà rên rỉ, hẳn vẫn dùng cách cũ "tra tấn" nốt bên còn lại, thẳng đến khi cả hai bên đều bị liếm đến ngạnh. Hân dùng ngón tay đem nó kẹp lấy, trái phải xoay tròn xoa vè, Lan Húc bị ma sát đến kiều mị mà hừ kêu: "Àn....aa...."

Giữa hai chân nàng nhanh chóng ướt át, Lan Húc không tự chủ được mà kẹp chặt đùi ngọc nhẹ nhàng ở trên giường vận vẹo, đôi mắt ướt đầm dề giống như hai dòng suối nhỏ trong vắt. Tề Trạm ở trên xương quai xanh của nàng nhẹ nhàng liếm hai cái, vè mặt Lan Húc nhiệt tình mà nghiêng đầu nhìn hắn, hẳn thuận thể ngâm lấy môi nàng, lại một trận nùng tình mật ý mà ở trong khoang miệng nàng đoạt lấy dây dưa môi lưỡi, liếm hôn nàng đến kiều suyễn thờ dốt.

Hắn cởi hết quần áo trên người nàng, những nụ hôn nóng ướt một đường kéo dài từ cổ đến trên ngực, đem hai nộn vú hút đến vang lên thanh âm "tư lưu tư lưu", nhũ hương ấm áp tràn ngập khoang mũi, Lan Húc thanh âm run run mà kêu hắn: "Phu quân....um. Phu quân...thật thoải mái...ân..."

Hắn tà tà mà cười, tiếp tục hôn lên bụng nhỏ của nàng, đầu lưỡi ở rốn xinh đào vòng, thân thể Lan Húc tê dại một trận, bụng dưới bằng phẳng trắng nõn vội vàng phập phồng lên xuống, bàn tay hắn đưa lên cảm thụ vòng eo mảnh mai khẽ run, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve, một bên liếm triển một bên tọc ghẹo nàng: "Không có chỗ nào không nắn cảm, thân thể Húc Nhi thật là dâm dăng."

Lan Húc cắn ngón tay chính mình, ngăn cản thanh âm mắc cỡ thoát khỏi miệng, lại vẫn là nhịn không được thỉnh thoảng tràn ra tiếng rên rỉ yêu kiều mị người, hẳn cười trầm thấp, bàn tay sờ đến quần lót nàng, dâm dịch ướt át kia nhảy mất liền trào ra, thấm đẫm bàn tay hắn. Tề Trạm nhanh chóng đem quần áo còn thừa của cả hai tiêu diệt, tách hai chân nàng ra, mảnh thú đang vận sức chờ phát động chống trên huyết khẩu kiều nộn của nàng, cự vật chuẩn bị xâm nhập tăn ra nhiệt khí nóng bỏng làm nàng hơi sợ hãi lại ả ả mà hưng phấn. Tề Trạm nhìn chăm chú vào con người vừa nhiệt tình lại thẹn thùng của nàng, đôi mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng kiều ngạo, vật nhỏ kiều tiểu khả ái này đại khái là thật sự bị hắn dạy dỗ thành một tiểu dâm oa rồi, chỉ cần hắn muốn, nàng sẽ luôn vô điều kiện mà mở ra thân thể dung nạp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Giao hòa

Cự vật thô dài tìm được huyết khẩu non mềm, ý đồ động thân xâm nhập, lại bị dâm dịch trơn trượt ngăn cản, "oạch" một cái trượt khỏi, phần đầu côn thịt nộ trưởng vừa khéo trượt qua cọ vào hoa hạnh nàng, Lan Húc "a" một tiếng khẽ gọi, vòng eo hơi cong lên, chớp mắt cả người đã mềm nhũn thành một vũng nước.

Tề Trạm đem tay nàng ấn lên trên cự long cứng nóng, nhẹ nhàng dụ dỗ nàng: "Giữ lấy nó." Lòng bàn tay non mịn áp lên thân gây nhiệt hóa liền khiến hân sáng khoái mà hừ nhẹ một tiếng, côn thịt cũng trưởng lớn lên vài phần, chỉ nghĩ muốn mau chóng xâm nhập vào nơi làm người ta sung sướng kia.

Lan Húc đỏ mặt đỡ lấy côn thịt đang trước, hẳn dùng tay đem huyết khẩu nàng banh ra càng rộng, một ngón tay chọc vào nới căng bí động mơ hồ không thấy đáy kia, lộ ra thịt mềm hồng nộn. Nó giống như một cái miệng trẻ nhỏ nhẹ nhàng thư giãn, tinh tế mà chảy ra mật dịch trong suốt, dụ dỗ người ta cùng nhau trầm luân vào sung sướng.

"Húc Nhi cảm nhận được ngón tay ta sao? Đem côn thịt đưa vào nơi đó đi" Hân dùng giọng điệu trầm thấp nói ra lời nói đầy mê hoặc, Lan Húc xấu hổ đến mức mặt như có lửa đốt, lại vẫn là ngoan ngoãn mà đỡ lấy côn thịt đưa đến bên cạnh ngón tay hắn đang cắm trong huyết khẩu.

Hắn đem ngón tay rút ra, nhưng vẫn ở bên hai mép thịt môi banh cửa huyết ra, thẳng lưng đem quy đầu đâm vào lỗ nhỏ tinh tế một chút, sau đó dùng sức

hướng đến bên trong xâm nhập.

Lan Húc khẽ khàng thở gấp, khiến thân thể pháp phòng hết co lại giãn, chờ đợi hân từ từ đâm sâu vào cơ thể nàng, sau cùng hân bóp chặt eo nàng, đem non nửa cây gậy thọc nhập hoàn toàn vào hoa lộ.

"Ồ...." Lan Húc cắn răng thấp thấp nức nở một tiếng, ngay sau đó môi nhỏ liền bị hân mút một ngụm, dùng sức mà liếm triển hấp dẫn. Tề Trạ nhẹ nhàng trườn động côn thịt no trướng lấp đầy hoa huyết nàng, ma sát chậm chạp như vậy đủ để cho thịt huyết non mịn bên trong hưng phấn lên, các nếp uốn bị căng ra ý đồ muốn co rút lại bị côn thịt thô cứng ngăn cản đóng trụ, vì vậy rất bất mãn mà đem nó găt gao hàm cắn. Hân bị loại dây dưa chặt chẽ này kích thích đến chảy mồ hôi, thỉnh thoảng còn thấp giọng hừ nhẹ, mồ hôi trong suốt treo ở sống mũi cao thẳng của hân giống như lá đọng sương sớm.

Thịt mềm nơi huyết nội như có thể cảm giác được côn thịt cô trướng, gân xanh nhảy lên, từng chút từng chút hòa cùng với từng tiếng tim đập hữu lực của nàng, Lan Húc trong lòng tràn đầy mật ngọt, chỉ nghĩ muốn mãi giao triển như vậy đến thiên trường địa cửu. (Hân

Dùng tốc độ ma sát đưa đẩy chậm rãi trong chốc lát, hân cảm thấy hân là nàng đã thích ứng đủ, liền bắt đầu đẩy nhanh tốc độ thọc vào rút ra, đâm đến mức ánh mắt nàng đều trở nên mê mang.

"Ân....Quá nhanh...." Lan Húc miệng xinh hơi mở, vội vàng mà hô hấp, nhũ ngực như hai quả bóng nhỏ bị đình đều đem đưa lay động làm hân hoa mắt.

Hân duỗi tay đem nhũ thịt oánh bạch tể nhuyễn cầm lấy, trong khoái cảm tình dục mãnh liệt khó khống chế nổi lực đạo của chính mình, trực tiếp vuốt ve ra mấy vệt đỏ. Động tác đâm thọc dưới háng không ngừng, hân ngâm lấy vành tai tinh tế của nàng nhẹ cắn, thỉnh thoảng còn dùng tiếng nói dễ nghe nói ra lời mắc cỡ.

"Mới mấy ngày không cảm, miệng nhỏ bên dưới của Húc Nhi đã trở nên chặt như vậy....."

".....Húc Nhi hút thật giỏi, về sau mỗi ngày đều cho huyết nhỏ ngâm lấy cây gậy, ngủ rồi cũng đều tưởng thao nàng."

Lan Húc mặt đỏ bừng, anh anh mà yêu kiều rên rỉ, trên người nổi lên một tầng phấn hồng kiều sắc, không biết là do bị hân cắn hay do bị hân làm cho xấu hổ. Dưới thân tiếng nước ướt át không dứt bên tai, mật dịch từ giữa hai chân chảy ra lại bị va chạm kịch liệt đánh áp lên trên xương mu hai người, nhìn qua tất cả đều là một mảnh dâm nĩ. Mật nước trơn trượt rất nhanh bị đảo thành bọt trắng, theo kịch liệt thọc vào rút ra mà vẩy lên trên cơ bụng rắn chắc của hân, đệm giường cũng bị ướt một mảng lớn, dưới móng nhỏ của nàng chỉ thấy một trận thủy dịch nóng ẩm.

Nàng mềm yếu vô lực leo lên vai hân, đùi ngọc thon dài kẹp chặt sau thắt lưng hân, bị hân thao luyện đến mức nói không thành câu, chỉ có từng tiếng "ồ...ồ.." cùng kiều suyễn thờ dốc đón ý hòa cùng tiết tấu hưng mãnh của hân.

Tề Trạ thọc vào rút ra đến thật sự sáng khoái, đại chương một lần lại một lần vuốt ve toàn thân nàng, lửa nóng lưu luyến hôn ở sau cổ tai nàng, thổi ra từng luồng nhiệt khí đánh vào trong màng nhĩ của nàng, thổi gấp thổi nặng làm nàng nếm được một loại cảm giác sung sướng kỳ diệu, không đơn giản chỉ là ở trên thân thể, mà còn là ở trong tâm hồn. Bọn họ quyến luyến thân thể của đôi phương, ở sâu trong linh hồn giao hòa lẫn nhau, cấp cho nhau hết thảy cực hạn vui thích, hân dùng kích cuồng đoạt lấy để biểu đạt sự ca ngợi, nàng dùng ôn nhu hòa nhã hàm bọc để biểu đạt tình yêu.

Giao hoan làm lòng người say mê đến quên mình, từng chút từng chút muốn xâm nhập thêm càng sâu, muốn nuốt vào thêm nhiều chút, chỉ nguyện hai người hòa làm một, trong người có ta trong ta có người.

Cung nhân hầu hạ hai người rửa mặt ở ngoài cửa đã lâu, nghe bên trong tấm điện truyền ra tiếng rên rỉ kiều kiều đứt quãng, tuy là bọn họ đã trải qua vô số lần như vậy vào sáng sớm nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy nóng mặt. Bọn thái giám thì bình tĩnh hơn một chút, đã bỏ đi mầm tai hoa kia, cũng coi như là thanh tịnh, chỉ có các cung nữ là một đám xấu hổ hồng cả mặt như đánh nhầm phấn má. Rất nhiều lần bọn họ nghe được tiểu Hoàng hậu thật vất vả mới an tĩnh một chút, cho rằng cuối cùng Bệ Hạ cũng đã thỏa mãn, chỉ chờ Người gọi nước tới dùng. Ai biết không quá được bao lâu lại loáng thoáng truyền đến thanh âm Hoàng hậu khóc lóc ní non: "Phu quân thiếp từ bỏ....A...Nha....A..a...."

Không biết Bệ Hạ đáp lại thế nào, tóm lại là trường hợp khiến người ta mặt đỏ tim đập kia lại bắt đầu trình diễn. Nếu không phải đã sớm được huấn luyện nghiêm cẩn thì e rằng khay đựng đồ trong tay các cung nhân đã sớm không ổn định được. Hoàng hậu bị làm đến mức kiều kiều nhược nhược như vậy rất có thể sẽ không xuống được giường, nhưng điều đó không phải điều bọn họ cần nhọc lòng, tiểu Hoàng hậu da mặt mỏng, loại thời điểm này cũng không cần người hầu hạ, dù sao Bệ Hạ cũng sẽ tự mình giúp Hoàng hậu dọn dẹp ổn thỏa, đám cung nhân như bọn họ chỉ cần làm bộ như chưa từng nghe thấy đông cung sống này là được.

Nghe nói khi Bệ Hạ còn là Thái tử cũng không gần nữ sắc, một lòng lo lắng chuyện chính sự, người hầu bên cạnh ăn mặc sa hoa hân cũng làm như không thấy, xem cung nữ mỹ lệ cũng chỉ giống như mấy chung trà chén đĩa không có gì khác biệt, lúc không cần tuyệt đối se không gọi người, nếu là chén đĩa ở trước mặt hân mà rêu rao, ân, đại khái là sẽ gặp phải phiền toái

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trở thành bảo* a ...

ED: Han

(*Bảo: chỉ thứ gì đó rất quý giá)

Không thể không nói, cung nhân nào được làm việc tại Tê Phượng Cung cũng đều có một phần thể diện, Hoàng hậu một mình một người nhận được trăm nghìn sủng ái, nhóm Thái phi cũng là hoa đã tàn, không đáng nhắc tới, vì vậy mọi người lúc nhìn đến Hoàng hậu cũng chỉ dám kính cẩn hành lễ.

Với địa vị và sự sủng ái đó, vốn là có thể tại hậu cung hoành hành ngang dọc, tuy nhiên Hoàng hậu lại một chút cũng không bày ra điệu bộ được nuông chiều, nàng thường phạt rất phân minh, làm người cũng hào phóng, cũng sẽ không cố tình làm khó xử đám người dưới, đa số thời điểm đều mang ý cười nhẹ nhàng, đến nỗi ai mà nhìn thấy Hoàng hậu với ánh mắt đầu tiên thì đều sẽ xem nhẹ nhan sắc mắt ngọc mày ngài của nàng.

Thế nhưng, Hoàng hậu luôn yêu kiều nhu hòa cũng có thời điểm không cười.

Bệ Hạ là một nam tử phong hoa tuyệt đại, chỉ có điều hơi lạnh nhạt, nhưng sau đại hôn thái độ liền thay đổi khác thường, đem Hoàng hậu sủng trong lòng bàn tay, chỉ hận không thể mỗi ngày bưng trà đút com, vì thế không thiếu được những kẻ có tâm tư dao động, nghĩ rằng nói không chừng Bệ Hạ chỉ là trước đó chưa biết đến tư vị nhuần ngọc ôn hương nên mới thế? Hiện giờ đã trải nghiệm qua, có lẽ đối với trước sẽ có điểm bất đồng? Nếu có thể có được một đoạn tình ái với đế vương thì coi như là gà rừng bay cao biến thành phượng hoàng, cũng không uổng một đời. Vì thế có cái cung nữ bắt đầu làm bộ lơ đãng mà ở trước mặt Bệ Hạ lắc lư, trên tóc mai mỗi ngày đều đội một đóa hoa khác nhau, thậm chí cẩn thận quan sát sở thích của Bệ Hạ, ở trên xiêm y tinh tế xông hương, dùng loại hương liệu thập phần thanh nhã, chỉ khi đến gần mới ngửi thấy như có như không, nam nhân ấy mà, đại khái đều yêu thích kiểu như ân như hiện này.

Hoàng hậu ngay từ đầu cũng không cảm thấy gì, nàng thích đồ vật xinh đẹp tinh xảo, cũng cảm thấy cung nữ tiểu lệ khả nhân như vậy là cảnh đẹp ý vui, có đôi khi cao hứng còn sẽ thưởng thêm cây trà, vòng tay, và mấy đồ vật linh tinh mang theo bên người. Nhưng sau này nàng lại phát giác cung nữ này mỗi lần dâng trà cho Bệ Hạ động tác đều chậm nửa bước, vòng eo kia vận như liễu đâm chồi xuân. Hoàng hậu vì thế mà không cao hứng, nàng không chấp nhận được người khác mơ ước Bệ Hạ, loại tâm tư độc chiếm này ngay từ đầu nàng cũng không hề che giấu.

Ngày nọ, vào lúc nàng đang trang điểm đột nhiên không biết nhớ tới cái gì, cho người đem cung nữ kia gọi tới, gọi đến rồi cũng không phân phó chuyện gì, chỉ để cho cung nữ kia ở bên chờ, chính nàng thì ngồi chậm rãi uống một chén trà nhỏ. Cung nữ càng ngày càng bất an, nhin không được lạng lẽ ngẩng đầu, phát hiện ra Hoàng hậu nhẹ nhàng đẩy nắp chén trà, vừa lúc cười như không cười mà nhìn nàng ta. Cung nữ kia nhất thời sợ tới mức chân run lên, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất. (Han)

Hoàng hậu khôi phục lại biểu tình ngày xưa, cho nàng ta ngồi lên trên ghế, cười trầm ngâm hỏi cung nữ: "Ta nhớ rõ ngươi tên là Hải Đường có phải không?"

"Dạ, nương nương, nô tỳ là Hải Đường." Cung nữ cố gắng trấn định mà trả lời.

"Thượng Cung Cục có tặng ta một ít son phấn mới chế tạo, Hải Đường ngươi tới giúp ta thử một lần."

"Cái này.....Nô tỳ tuân mệnh." Đồ vật được đưa tới cho Hoàng hậu khẳng định là đã trải qua thử nghiệm và khám nghiệm nhiều lần, giờ lại đưa cho nàng ta thử là có ý tứ gì? Hải Đường không rõ, trong lòng nàng ta có điểm nhút nhát.

"Ngươi ngồi vào trước mặt ta, ta tự họa trang cho ngươi." Thanh âm Hoàng hậu thực ôn nhu, Hải Đường lại là phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất: "Không dám phiền nương nương, nô tỳ...nô tỳ tự mình họa được."

Hoàng hậu không chút để ý mà đem trâm cài phượng cưỡi vĩ trên bàn trang điểm hoa lê cầm lấy, tùy ý mà dùng ngón tay mân mê đuôi trâm, liếc người quỳ trên đất một cái: "Ta bảo ngươi ngồi thì cứ ngồi, vì sao còn không nghe lời?"

Thân mình Hải Đường run nhẹ một chút, yên phận ngồi trước mặt nàng.

Hoàng hậu ở giữa một đồng hộp nhỏ chạm trổ hoa văn tinh xảo chọn tới chọn lui, rốt cuộc chọn được một hộp mở ra, cười tủm tỉm nói: "Ngươi tới thử phấn ngọc dung này xem."

Nàng dùng bông dậm phấn ấn ấn một chút, rồi cẩn thận trang điểm trên mặt Hải Đường, động tác mềm nhẹ tinh tế, Hải Đường lại cảm thấy trên mặt tê tê ngứa ngứa như là có con rắn nhỏ ở trên da thịt kiểu nộn của nàng ta thè ra cái lưỡi đỏ ngầu, chỉ chực chờ mà phun ra một ngụm nọc độc, tim nàng ta đập càng ngày càng gấp.

Hoàng hậu thoa xong phấn rồi, nắm lấy cằm Hải Đường cẩn thận quan sát một chút, tán thưởng một câu: "Hải Đường, da của ngươi thật đẹp, vừa mềm vừa mịn." Hải Đường cả người run run, không biết phải đáp lời Hoàng hậu thế nào.

Bỗng nhiên, Hoàng hậu đem mặt để sát vào một chút, ngón tay trắng xóa xoa xoa khóe mắt Hải Đường, ở đuôi mắt nàng ta nhẹ nhàng vuốt ve, dùng loại thanh âm thấp thấp thờ dãi: "Đôi mắt này của ngươi cũng rất đẹp". Biểu tình cùng ngữ khí kia phảng phất như đang tán thưởng một đồ vật đẹp để tinh xảo. Hải Đường trừng lớn đôi mắt đối mặt với ánh mắt thuần khiết ngây thơ của vị Hoàng hậu hãy còn niên thiếu này, sống lưng dâng lên từng đợt lạnh lẽo, nàng ta tự nhiên nghĩ đến những hải đồng độc hữu tàn nhẫn không hiểu tình người ở nông thôn, bọn chúng sẽ xé nát cánh của những con còn trùng còn sống, nghiền thân mình con giun thành nhiều đoạn, làm xong những việc đó mà còn có thể ở một bên hi hi ha ha cười đến ngây thơ, vô tội. Nàng ta thậm chí còn cảm thấy câu tiếp theo của Hoàng hậu sẽ là "Dem nó cho ta được không?".

Hải Đường rốt cuộc ngồi cũng không được nữa, người liền tuột từ trên ghế xuống mặt đất, yểu hầu khăn trương đến không nói nên lời, chỉ biết thùng thùng mà dập đầu. Hoàng hậu lại cầm lấy một cái hộp nhỏ khác, ngữ khí vô tội: "Phấn má còn chưa có đánh dấu."

"Nô tỳ biết sai rồi, là nô tỳ nhất thời đầu óc u mê.....Nương nương tha mạng...Nương nương tha mạng..." Hải Đường nước mắt nước mũi đầy mặt, trong miệng nói năng lộn xộn xin tha.

"Người thật là người kỳ quái, họa trang thôi mà, khăn trang cái gì?" Hoàng hậu chậm rãi lộ ra ý cười, dùng tay đem phần má đỏ tươi nhẹ nắn vuốt, rồi lại dùng khăn lau khô đi, phát phát tay: "Đi xuống đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa."

Nghe nói sau đó Hải Đường trở về đem mặt tẩy đi tẩy lại rất nhiều lần, làn da cơ hồ bị cọ đến sắp rách ra cũng đều không ngừng tay, trực tiếp bị bệnh nửa tháng, sau đó Hoàng hậu ban cho nàng ta chút vàng bạc, ân chuẩn nàng ta hồi hương.

Tề Trạ sau lại biết được việc này, nhìn không được giấu cợt nàng: "Ai chọc nàng không cao hứng thì đánh một trăm bản tử rồi đuổi đi là được, hà tất phải phí tâm vì chuyện này." Lúc này Lan Húc đang nghiêm túc xé những gân trắng trên thân quả quyết, đây là đam mê kỳ quái của nàng, thị nữ chỉ lột vỏ ngoài quả quyết, lưu lại gân quyết cho nàng xé, nàng sẽ bóc quả quyết thành sạch sẽ trắng trẻo rồi mới cười tùm tùm mà ăn.

Nàng nghe vậy quệt quệt cái miệng nhỏ: "Thiếp thể nhưng không có làm chuyện xấu nha, chẳng qua người có điều chột dạ sẽ tự mình dọa mình, làm việc xấu đều sẽ nghi ngờ lưu lại dấu vết." Nói xong nàng tiện tay hướng đến bên miệng Tề Trạ nuốt một mũi quyết: "Ngọt không?"

"Ngọt." Tề Trạ còn thuận tiện trộm hôn một cái.

"Nói đến mới thấy, trong cung này không hiểu còn có bao nhiêu người nhìn chằm chằm Bệ hạ ngọc thụ lâm phong nhà thiếp đâu, không sợ trộm, chỉ sợ cướp nhớ thương, thiếp đây là đang giết gà dọa khỉ."

Tề Trạ thấy nàng nói lời kỳ cục liền nhéo nhéo cái mũi nàng: "Cái gì mà trộm cướp nhớ thương, nàng đem ta trở thành cái gì."

"Trở thành bảo a, bị người xem một cái thiếp đều cảm thấy mệt." Lan Húc bò lên trên người hắn ôm lấy eo hắn, chớp chớp con ngươi long lanh, mỉm cười nhìn hắn.

Chắc chắn, triều Đại Chu nếu muốn bàn về độ ngọt chết người thì tiểu Hoàng hậu có thể ném các khuê tú khác xa đến mười con phố.

Bạn đang đọc truyện *Tình Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đẩy xích đu

ED: Han

"Đã đỡ hơn chút nào chưa?" Tề Trạ một tay nắm tay Lan Húc chậm rãi tản bộ ở đường lát sỏi, một tay kia nhẹ nhàng mà vỗ về bụng nhỏ của nàng.

"Ừm, khá hơn nhiều rồi, đi thêm một chút chúng ta liền trở về." Lan Húc có chút buồn bực, bữa tối tựa hồ cũng không ăn quá nhiều, thế mà lại bị trường bụng. Buổi tối nàng ngủ không yên, Tề Trạ đành phải đem nàng mang đi dạo ở trong cung.

Đi tới đi lui hai người đi ngang qua rừng đào Ngự Hoa Viên, Lan Húc đột nhiên hưng phấn kêu lên "nha" một tiếng, kéo Tề Trạ hướng đến mặt sau cánh rừng đi tới.

"Nơi này có cái xích đu, thiếu chút nữa thiếp đã quên mất nó." Lan Húc ngồi lên trên xích đu, lôi kéo tay Tề Trạ đứng đưa làm nũng: "Chàng chơi với ta trong chốn lát có được không."

Tề Trạ nhẹ nhàng búng cái trán của nàng một chút: "Tiểu hài nhi mãi không lớn. Ngồi cho vững" Hắn đứng chếch trước mặt nàng, dùng tay hơi đẩy dây xích đu, theo quán tính nàng liền đứng đưa về phía sau.

"Nha! Đẩy cao chút! Lại cao chút! Ha ha ha...." Lan Húc đón gió ở trên xích đu bay tới bay lui, tiếng cười khả ái giòn tan, cao hứng đến mi mắt đều cong cong lên như vầng trăng non.

Gió đêm hơi vén lên tà váy nàng, giày thêu nhỏ của nàng khẽ lay động, Tề Trạ nhìn mà thấy tâm viên ý mãn. Hắn chợt nhớ tới đêm qua đem hai chân ngọc trắng nõn nắm ở trong tay xoa về, cự long thô to ở độ cung hợp thành của hai chân ưu nhã dâm loạn không ngừng, thịt mềm ở gan bàn chân kia cũng là địa phương tuyệt hảo, xoa làm cho hắn sáng khoái không thôi, đem long tinh đều bắn ra ngoài. Vừa mới nghĩ thế, hạ thân hắn liền bốc nhiệt nóng tướng lên.

Lúc này Lan Húc phát hiện ra lực đẩy của hắn càng ngày càng chậm, có chút bất mãn mà thúc giục hắn: "Phu quân không được lười biếng, xích đu sắp ngừng mất rồi." Hắn dùng sức đẩy một chút, chờ đến thời điểm xích đu đưa nàng bay đến trước mặt hắn, bỗng nhiên hai tay quần lấy eo nhỏ chỉ cần một vòng tay là ôm hết của nàng, trực tiếp đem nàng từ trên xích đu bế ôm đến trên người. (Han)

Lan Húc theo bản năng nhanh chóng ôm sát cổ hắn, hai chân quần lấy eo hắn, tâm tính nàng ham chơi, cho rằng hắn ôm lấy nàng chỉ là vui đùa, sau khi

kinh hách qua đi chợt khách khách cười duyên.

Âm thanh kiều mềm nhẹ truyền vào trong tai Tề Trạ, phảng phất như tà khí qua thổi một hơi, dục vọng liền bị đốt thành minh hỏa, nóng bức cấp thiết có nhu cầu cần một nơi để giải tỏa. Hắn cúi đầu lấp kín môi nàng, đầu lưỡi chui vào trong cái miệng nhỏ đầy dứa nghịch ngợm lưỡi mềm của nàng, đem đầu lưỡi mút vợi vàng mà đảo vòng liếm hôn.

Nàng đối với cái hôn ướt át nhiệt tình của hắn không hề có lực chống cự, chỉ có thể ngoan ngoãn mà giương cái miệng nhỏ tùy ý hắn đoạt lấy. Hai người tận nhu giao hòa hôn đến vong tình, không biết hắn đã ngồi xuống trên xích đu khi nào, đem nàng mặt đối mặt ôm vào trong ngực đầy dứa. Lan Húc đầu óc mê mang, thẳng đến lúc dưới thân nàng chợt thấy lạnh, phát giác bàn tay hắn đã với tới quần lót dưới váy nàng, tay to ấn ở chỗ tư mật tron mềm giấy vò.

"Không...Không được nha...." Lan Húc vợi vàng mà đẩy hắn, mặc dù có cánh rừng che đầy nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài a.

"Bảo bối, ta cứng đến đâu rồi." Tựa hồ như đang chứng thực lời hắn nói không phải là giả, cự vật thô cứng kia hung hăng mà đỉnh chân tâm* nàng một chút. (*chân tâm: hoa huyết)

"...Thật mắc cỡ....Trở về ta cho chàng....A!" Tiểu hoa bạch non nớt nơi hạ thân nàng bị hai ngón tay hắn nắm lấy, không chút nào lưu tình mà vê lỏng. Lan Húc khóc không ra nước mắt, vì sao đây xích đu thôi mà hắn cũng sẽ "cứng đến đâu" a?? Căn bản là nàng cũng không trêu chọc gì hắn mà.

Tề Trạ cầm một ngón tay thon dài vào hoa huyết nàng, ở trên vách hoa huyết bao quát xoa ấn khiến vòng eo Lan Húc bần rần, run run rẩy rẩy mềm mại ngã xuống trong lồng ngực hắn, phát ra âm thanh hừ kêu tình tẻ.

"Húc Nhi cũng muốn ta có phải không? Hừ? Không phân phó sẽ không ai dám tiến vào." Tề Trạ ở trên cổ nàng ấn lên những nụ hôn nóng ướt, da thịt trắng mềm liền nổi lên nhiều vết đỏ như đóa hoa mai.

Lan Húc cắn chặt môi, rốt cuộc cũng không nói nên lời, hắn biết rõ thân mình của nàng đến vậy, dâm thủy tron ướt đã thấm vào lòng bàn tay hắn.

Côn thịt móng hôi hôi nặng nề mà xô đẩy đi vào, cánh hoa đáng thương bị khuếch trương đến cực đại, gian nan mà hàm hút dị vật xâm nhập, mị thịt nơi huyết nội giống như đang hô hấp vừa nuốt vừa phun, mềm mại nóng bỏng mà hầu hạ cự long bá đạo.

Thân mình nhỏ xinh của nàng ngồi ở trên đùi hắn nên không với được tới đất, chỉ có thể thừa nhận côn thịt thô dài ở giữa háng hắn đem nàng xỏ xuyên, nhu nhược lại đáng thương mà bị nam nhân giam cầm ở trong ngực.

Tề Trạ thoải mái đến than nhẹ một tiếng, cánh tay hữu lực nâng mông nàng, đem nàng nâng một chút rồi lại buông ra, để cho khung nội chặt chẽ ướt át của nàng vuốt ve côn thịt. Mỗi khi nàng rơi xuống eo hông hắn liền hung hăng đỉnh lên, xương mu hai người chạm vào nhau, côn thịt nhiều lần đi vào đến tận gốc, trong rừng vọng ra âm thanh thân thể va chạm "bạch bạch bạch".

Xích đu bị mông hữu lực của hắn áp lên trước sau đưa đẩy, thân thể Lan Húc hoàn toàn mất đi khống chế, huyết nội bị côn thịt mãnh liệt cuồng đỉnh tìm không ra tiết tấu sờ không rõ quy luật, xích đu thỉnh thoảng lay động càng làm nàng tình loạn ý mê, thời khắc bị ngang ngược mà dâm sâu, cực đại quy đầu dùng các góc độ bất đồng mà đỉnh chọc khối thịt mềm nhũ lên nơi vách động kiều nộn, nàng liền bị nghiền ma đến kiều khóc không thôi.

"A....A.....A.....Bị thao hỏng rồi..." Khóe mắt rung rung lệ, dưới ánh trăng Lan Húc bị va chạm đến tê dại, cả người mềm nhũn.

Hai chân hắn ổn định đặt trên mặt đất làm điểm tựa, eo hông kích thích, động tác truru cắm phảng phát như mưa tên dày đặc dừng mãnh, nhưng lúc hôn môi nàng lại là một mảnh ôn nhu, cùng hạ thân tàn sát bừa bãi lãnh khốc tạo thành sự đối lập to lớn.

"Sẽ không lỏng hư nàng, ta còn muốn giữ lại mỗi ngày đều thao....Hừ...Thật chặt...Húc Nhi ngoan...Lại kẹp chặt chút nữa."

"Từ bỏ...Thật sâu....Ô ô....Đỉnh đến tận hoa tâm rồi...Côn thịt thật trưởng...." Lan Húc liều mạng lắc lắc đầu nhỏ, tóc đen mềm mại bị ném ra phía sau một nửa, một nửa còn lại nghiêng treo trên vai Tề Trạ, giống như một mảnh lụa đen mềm bóng loáng.

"Đó là tiểu tử cung của bảo bối, nó bị côn thịt thọc đi vào." Con người hắn trở nên sâu thẳm, ánh mắt nặng nề, ở trên mặt nàng mút một ngụm, đem thịt mềm non mịn hút lấy, lại "ba" một tiếng buông ra, lưu lại một dấu ấn ướt át ái muội.

Nàng bị lời nói thô tục của hắn kích thích đến dâm thủy chảy càng nhiều, chất lỏng tron trượt bị côn thịt thô dài lôi ra, dọc theo chỗ giao hợp chảy xuống tích ở trên xích đu bị làn váy to rộng che lấp, tẩm đến mông hắn cũng một mảnh ướt lạnh.

"Húc Nhi thích cùng phu quân làm có phải hay không? Cắm vào liền chảy nước." Hắn đắc ý mà liếm hôn lỗ tai nhỏ của nàng, tiếng nói trầm trầm ngọt ngào xen lẫn tiếng thờ đóc quanh quẩn bên tai nàng. Nàng mềm nhũn dựa vào vai hắn "ô ô" nuốt nuốt nước miếng mà nức nở khe khẽ, cũng không nói nổi ra câu hoàn chỉnh, chỉ có mỗi anh đào hơi hé mở, con người long lanh như những nước phản chiếu ánh ngược của ngân hà trên bầu trời đêm. (Hàn)

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Canh thâm lộ trọng *

ED: Han

(*Canh thâm lộ trọng: Đêm khuya sương lạnh)

Tề Trạh thật vất vả mới "lấn lộn" xong, Lan Húc mướt mồ hôi biếng nhác vô lực ngồi ở trên xích đu còn cần hấn đỡ lấy mới có thể ổn định chính mình. Hấn dùng khăn tay thoáng sửa sang lại cho nàng một chút, liền muốn bế nàng trở về. Kiều nhân nhi vẫn còn đang bức hấn, vốn không muốn cho hấn ôm, ai biết mới vừa đứng lên đi được mấy bước, giữa hai chân trào ra một trận nhiệt lưu dính dính nhớp nháp chảy dọc xuống theo đùi ngọc thon dài. Nàng lập tức không biết phải làm sao đành phải đứng im tại chỗ kẹp chặt hai chân lại, không dám tiếp tục cất bước đi về phía trước. Đáng ghét, hấn bắn vào quá nhiều, mới vừa rồi có lau qua nhưng căn bản không thể sạch hết, ô ô...

Tề Trạh thấy thần sắc nàng co quắp, trong lòng liền cười thầm, chặn ngang đem nàng bế lên, toàn bộ thân mình nhỏ xinh đều bị ôm vào trong ngực hấn. Lan Húc nhận mệnh mà đem đầu vùi vào lồng ngực hấn, oán hận dùng đầu cụng hấn hai cái.

"Phu thê ân ái là lẽ thường tình, không xấu hổ không xấu hổ." Hấn một bên vừa đi một bên vừa cúi đầu hôn trộm nàng hai ngậm, tâm tình cực tốt cùng nàng trêu đùa.

Người xấu này ngang nhiên đổi khái niệm, người ta là bởi vì cái này mới xấu hổ sao, rõ ràng là bởi không nghĩ tới muốn làm chuyện đó ở bên ngoài... Thôi, nàng mới không muốn so đo cùng hấn. Lan Húc thâm nẵh hấn một chút, dứt khoát nhắm mắt lại chộp mắt.

Tề Trạh nện những bức vững vàng, ôm nàng đi vô cùng nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn cúi đầu hai mắt nhìn nàng, cảm thấy thiếu nữ đẹp để càng xem càng thấy ngon miệng, trong mắt không tự giác tràn đầy ý cười thỏa mãn.

"Ân?" Lan Húc thấy hấn ngừng bước liền mở mắt, phát giác bọn họ đã đi ra ngoài cánh rừng, vượt qua một bồn hoa to, bên cạnh bồn hoa có một cây đại thụ, lúc này dưới tàng cây đang đứng hai người.

Loại thời gian đêm khuya ở Ngự Hoa Viên không hện mà gặp này khiến hai bên nhất thời đều có chút im lặng. Vẫn là Thục Quý Thái phi cùng ma ma bên cạnh người bà phản ứng trước, vội vàng nhún người hành lễ: "Thiếp thân gặp qua Bệ Hạ, Nương nương vạn phúc kim an."

"Bình thân." Thanh âm Tề Trạh xuất khẩu không nhanh không chậm, lúc này Lan Húc mới nhận ra chính nàng còn đang bị hấn dính đặc mà ôm vào trong ngực, Quý Thái phi dù sao cũng là bề trên, thật là xấu hổ chết người.

Nàng lén lút giật giật vạt áo hấn ý bảo hấn đem chính mình buông xuống, Tề Trạh thế nhưng không dao động, giữ nguyên một bộ dáng nếu để nàng xuống thì căn bản nàng không đứng được, Lan Húc lúc này chỉ có một ý tưởng duy nhất, muốn cắn người.

"Bệ Hạ cùng Nương nương cảm tình thật tốt." Thục Quý Thái phi thấy nàng có chút xấu hổ buồn bức liền hiền hòa mở miệng trấn an nói.

Lan Húc đành phải làm bộ trấn định: "Đêm nay ánh trăng không tồi, Quý Thái phi cũng là nhân tài di đạo sao?"

"Đúng vậy, không nghĩ tới lại quấy nhiễu Bệ Hạ và Nương nương, mong Bệ Hạ cùng Nương nương thứ tội." Thục Quý Thái phi đáp đến kính cẩn nhu thuận.

Tề Trạh không muốn nói chuyện nhiều, Lan Húc mới vừa rồi bị hấn làm cho một thân ra đầy mồ hôi, tuy rằng có dùng khăn lau qua, nhưng hấn vẫn lo lắng làm nàng cảm lạnh. Hấn nâng bước muốn đi, lúc xoay người lại nói một câu: "Canh thâm lộ trọng (đêm khuya sương lạnh), bên ngoài không nên ở lâu, Thục Quý Thái phi vẫn nên sớm hồi tẩm cung cho thỏa đáng."

Thần sắc hấn nhàn nhạt, ngữ khí cũng vẫn như thường không nhanh không chậm, Lan Húc có thể nghe ra được, đây là một câu nói quan tâm. Nhưng mà Thục Quý Thái phi hiển nhiên đã hiểu lầm, bà ấy có chút như cáo tội, bất an nói: "Là thiếp thân lỗ mắh, sẽ sớm trở về."

Lan Húc lặng lẽ hít một hơi, lại không dám tùy ý mà thở mạnh ra, nàng rõ ràng cảm giác được, thân thể Tề Trạh có điểm căng chặt, nàng không biết hình dung loại cảm giác này thế nào, như là...mất mát?

Hấn cũng không nói thêm lời dư thừa, xoay người nhanh chóng theo hướng tẩm cung của bọn họ rời đi. Tầm mắt Lan Húc lướt qua bờ vai hấn nhìn ra sau, Thục Quý Thái phi vẫn còn duy trì tư thế cung tiễn, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trên khuôn mặt dịu dàng của bà, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo.

Trong lòng Lan Húc nghi hoặc càng nhiều, giữa Tề Trạh và bà ấy khẳng định cũng đã từng có ràng buộc nào đó, sau đó lại bởi vì nguyên nhân không thể biết mà làm mất đi loại liên hệ này, sau cùng lại càng lúc càng xa, nàng rốt cuộc cũng không nghe rõ được sự quan tâm của hấn.

Hai người trở lại Từ Thần Cung, thị nữ mang nước đến, Tề Trạh chậm rãi cởi quần áo hai người, đem nàng cùng ôm tới thùng tắm, dùng khăn mềm tinh tế rửa sạch thân mình cho nàng.

"Nàng vẫn nên dọn tới nơi đây ở đi, cũng còn là thời điểm mới đại hôn, không nhất thiết hai người phải ở hai cung thất." Tề Trạh múc chút nước đổ lên trên vai nàng, tùy ý mà mở miệng nói.

Lan Húc cũng không thấy có điểm gì khác biệt, ban ngày hấn bận việc triều chính, buổi tối không phải hấn đi tìm nàng thì cũng là nàng tới Từ Thần Cung

chờ hắn, dù sao hai người bọn họ đều là ôm quần lấy ngẫu mà ngủ, một ngày cũng chưa từng thay đổi.

"Vậy liền theo lời phu quân đi." Nàng ngoan ngoãn đáp lời hắn, đồ vật linh tinh vụn vặt của nàng tuy nhiều, nhưng chậm rãi dọn một chút là được.

Nhưng nàng cảm thấy Tề Trạh lúc này chỉ là đang tùy tiện tìm một cái đề tài để nói, sau khi trở về lòng hắn có chút buồn phiền không tập trung, bằng không tấm gọi cùng nhau hẳn nào có tốt đến mức dễ yên cho nàng như vậy. Ánh mắt nàng ôn nhu, tiến tới hôn khẽ lên khóe môi hắn, lại nhẹ nhàng chơi đùa vồ về hàng mi dày đậm đen nhánh của hắn. Tề Trạh lặng lẽ cùng nàng đối diện một lát, nhu tình trong mắt nàng như là ở trong tâm hồ hắn tích lại một giọt nước, nhẹ nhàng mà tạo ra gợn sóng.

Hắn làm như bất đắc dĩ mà cười cười, ngón tay vuốt ve da mặt non mịn của nàng: "Có phải có gì muốn hỏi ta hay không?"

Nàng lại hôn hắn một chút: "Chàng có muốn nói gì cùng ta không? Vô luận là chuyện tốt hay không tốt, ta đều sẽ luôn lắng nghe."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chuyện cũ (1)

ED: Han

"Nước sắp lạnh rồi, ra ngoài trước đã." Tề Trạh đem nàng ôm ra khỏi thùng tắm, dùng khăn vải lau khô cả hai người, mặc từng cái xiêm y vào cho nàng, sau đó bế nàng đến trên giường.

Lan Húc nghiêng người nằm đối diện hắn, kéo tay hắn, mái tóc đen bóng phiêu tán ở trên gối, an tĩnh mà nhìn hắn.

"Nàng muốn hỏi chuyện của Thục Quý Thái phi?" Tề Trạh cầm một nhúm tóc mượt mà của nàng tùy ý mà thưởng thức, nhìn chúng nó nghịch ngợm ở giữa kẽ tay trượt tới trượt lui.

"Ừm." Lan Húc gật gật đầu.

Tề Trạh im lặng trong chốc lát rồi mở miệng: "Nàng hẳn là nghe nói qua, mẫu hậu ta đã qua đời vì bệnh từ khi ta còn rất nhỏ." Lan Húc nắm chặt tay hắn, ở trên mu bàn tay khẽ vuốt tựa như trấn an: "Thiếp biết."

"Kỳ thật cũng không có gì, thời gian trôi qua đã lâu, hiện tại bộ dáng của bà ấy như thế nào ta đều phải dựa vào bức họa mới có thể nhớ tới." Thanh âm Tề Trạh trầm tĩnh, lại tiếp tục: "Sau khi mẫu hậu ta qua đời, Phụ hoàng để ta ở lại Di Thực Cung của Thục Quý Thái phi một đoạn thời gian."

Lan Húc nghe đến đây có điểm giật mình, yên lặng nhìn hắn.

"Khi đó ta rất ít nói, luôn thích ở một mình không cho người khác lại gần, những cung nhân hầu hạ rất khó xử, Phụ hoàng cũng không có biện pháp nào." Tề Trạh làm như cười khổ một chút, "Lúc ấy đúng là không hiểu chuyện cho lắm."

Lan Húc trong lòng đau xót, một cái hài tử mới bốn năm tuổi, đột nhiên không còn mẹ, muốn hiểu chuyện thế nào được?

Tề Trạh khi đó còn quá nhỏ để có thể rõ ràng "chết" là chuyện như thế nào, ở trong lễ táng nghi mẫu hậu, cờ trắng tung bay, vạn người ai khóc, chỉ có riêng mình hắn là lặng lẽ mà quỳ. Hắn cảm thấy bầu không khí này làm cho người ta cực kỳ khó chịu, nhưng Phụ hoàng vẫn luôn dạy dỗ hắn, nam nhi có nước mắt nhưng không thể dễ dàng rơi, cho nên hắn liền nhịn xuống. Thế nhưng, cung thất của mẫu hậu từ ngày đó về sau liền trống không, hắn luôn là nhân lúc mấy người không chú ý đến liền chạy tới phòng ngủ của bà đem chính mình nhốt lại, nhìn đồ vật thường dùng của bà mà phát ngốc. Qua một đoạn thời gian, hắn rốt cuộc rõ ràng một sự thật, mẫu hậu đã vĩnh biệt hắn, sẽ không bao giờ quay trở lại.

Thục phi bắt đầu làm những việc mà mẫu hậu hắn khi còn sống đã làm, làm điểm tâm cho hắn, mua cho hắn một ít đồ chơi nho nhỏ, ban đêm trộm tới xem hắn có ngủ hay không. (Han)

Có một ngày Tề Trạh lại mơ thấy mẫu hậu, bà ngồi trên ghế cầm đọc sách, hắn ở bên cạnh chơi đếm viên châu, chỉ thỉnh thoảng bà mới lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn hắn. Tề Trạh tâm vừa động, đột nhiên lại bừng tỉnh dậy, ngồi ở trên giường mở mắt nhìn xung quanh. Lúc này Thục phi đi vào, dùng khăn tinh tế mà lau mồ hôi chảy ra trên trán hắn, tay nhẹ nhàng vồ về lưng hắn: "Có phải nằm mơ không? Không cần sợ."

Hắn hồi lâu không nói lời nào, chỉ cúi đầu trầm mặc. Thục phi cùng hắn ngồi tương đối gần, hắn nghe được bà dùng thanh âm trầm thấp nói: "Nếu khó chịu có thể khóc ra, không sao đâu."

Đây là người đầu tiên nói với hắn, rằng hắn có thể khóc. Người khác, bao gồm cả Phụ hoàng, đều chỉ muốn hắn trở nên cứng cỏi kiên cường mà đối mặt với những ngày không có mẫu hậu.

Nước mắt hắn từng giọt từng giọt không tiếng động mà thấm vào chăn, hắn vẫn như cũ cúi đầu, lại nhịn không được mà nghẹn ngào ra tiếng: "Ta nhớ"

mẫu hậu."

"Ta biết, ta biết." Thục phi ôm hân, một lần lại một lần mà ở bên tai hân trấn an. Về sau hân lại cùng Tề Cẩn quen biết, mỗi ngày Tề Cẩn đều quấy rầy muốn hân chơi cùng, những tháng ngày mây đen tối tăm cũng chậm rãi tan đi.

Lan Húc nghe ngữ điệu tự thuật bình tĩnh của hân, lại phảng phất như thấy được hân tuổi nhỏ bàng hoàng bất lực, trong lòng đau xót thành. Nàng chui vào ngực hân ôm ấp một trận, mới cẩn thận mà mở miệng: "Sau lại vì lý gì mà không còn ở nơi đó nữa?"

Lần này hân trầm mặc thật lâu mới mở miệng: "Là Thái phi muốn Phụ hoàng mang ta đi."

Ngày đó Tề Trạng ngủ trưa tỉnh lại, đi đến cạnh cửa đại sảnh, liền nghe được bên trong tựa hồ có tiếng tranh chấp, hân định chạy vào lại nghe thấy một câu khiến hân đóng đinh tại chỗ.

"Thiếp thân tài đức mỏng, tấm lòng có dư mà lực lại không đủ, thật không dám tiếp tục coi chừng Tam hoàng tử, còn thỉnh Bệ Hạ phải bận tâm."

A Cẩn mới là do bà thân sinh, ta chỉ là khách nhân tạm cư ngụ, chính bản thân ta lại quên mất điểm này, nhưng người khác lại không quên. Đầu Tề Trạng giống như bị hất một chậu nước lạnh, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, nguyên lai ta lại là một sự trôi buớc.

Phụ hoàng xanh mặt đứng trong chốc lát, mới vút ra một câu: "Là Trẫm suy nghĩ không chu toàn." Rồi ông xoay người phát áo muốn đi, lúc này mới chú ý đến Tề Trạng đang đứng cạnh cửa. Ông nhẹ nhàng thở một hơi, giảm bớt chút ngữ khí cứng rắn kia, nói với Tề Trạng: "Con theo Trẫm."

"Dạ, Phụ hoàng." Tề Trạng cũng xoay người đi theo phía sau ông, không hề quay đầu lại liếc Thục phi lấy một cái.

Hoàng đế nện những bước rất dài, Tề Trạng bé nhỏ quả thật đã cố hết sức đi theo nhưng khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng lớn, ngay khi Tề Trạng nghĩ ông muốn bỏ lại mình thì Hoàng đế lại dừng ở bên hồ Ngọc Lan, chấp tay sau lưng chờ hân.

"A Trạng, con đã trưởng thành, từ nay về sau liền dọn ra ở một mình đi." Hai người đứng nhìn mặt hồ đã lâu, sau cùng hân cũng mở miệng: "Được."

Ngày hôm sau Hoàng đế liền hạ chỉ, đem Tam hoàng tử Tề Trạng sắc phong làm Thái tử, từ đó hân liền dọn tới Đông Cung, đem tất cả đồ vật Thục phi đưa hân đều phong ấn ở trong rương, không bao giờ mở ra.

Mặc kệ Tề Trạng được Tiên hoàng dạy dỗ đã sớm thông tuệ như thế nào, khi đó hân rốt cuộc cũng mới chỉ có bảy tuổi, đầu tiên là cùng mẹ đẻ từ biệt, sau sinh ra cảm tình với thứ mẫu cũng lại bị từ bỏ, những điều này đã khắc vào thời niên ấu nấn cảm của hân một đao. Về sau hân dưỡng thành loại tính cách thanh lãnh này, không chịu dễ dàng mở ra nội tâm, có lẽ đối với một Đế vương thì chuyện này cũng không phải chuyện xấu, nhưng Lan Húc khi nghĩ đến tình trạng hân lúc đó khoảng mười vẫn không tránh khỏi có chút chua xót.

"Đều là chuyện xưa rồi, nói lại cũng không có ý tứ gì." Tề Trạng đạm nhiên mà cười cười, trái lại an ủi nàng: "Không phải ta đã có nàng rồi sao, hiện giờ ta cảm thấy rất thỏa mãn."

Lan Húc đem hân ôm chặt lấy, nhẹ nhàng hôn lên cảm hân. Kỳ thật trong lòng nàng vẫn có nghi hoặc, vì cái gì mà lúc ấy Thục phi lại nói một câu như vậy? Trước đó có vài lần bà ấy đưa qua Tề Phụng Cung một chút điểm tâm tinh xảo, hơn phân nửa không phải là đồ ngọt. Lan Húc đam mê tất cả đồ ngọt, mà Tề Trạng lại tương phản với nàng. Vì vậy chỉ có một cách lý giải, mấy thứ này kỳ thật là được đưa đến cho Tề Trạng, nhưng bà ấy chung quy là không muốn trực tiếp đưa cho hân đi.

Quan tâm lại không dám tới gần, liền tưởng đến câu nói nghe được trước cửa Ngự Thư phòng kia, Lan Húc cho rằng đây là biểu hiện áy náy.

Nàng nhìn không được đem nghi vấn này hỏi ra, Tề Trạng nghĩ nghĩ lại nói: "Đem con vợ cả giao cho phi tử nuôi dưỡng, là chuyện dễ dàng làm người khác sinh ra liên tưởng. Nhưng lúc đó Phụ hoàng vốn không tính toán đến việc lập hậu một lần nữa, khả năng là sau đó Thục phi cũng minh bạch, nản lòng thoái chí nhất thời giận dữ cũng không chừng."

Chờ đến khi rốt cuộc có thể buông xuống ngao khí thiếu niên để nghĩ kỹ những sự tình trước kia, hân thậm chí còn có một suy đoán ngầm rằng, Phụ hoàng không lập hậu không chỉ là không quên được người vợ cả đã qua đời, có lẽ bản thân ông còn có lý do khác – Phụ hoàng không hề vọng lại xuất hiện thêm một đứa con vợ cả khác cùng hân tranh vị trí.

Sau tất cả những dạy dỗ khắc nghiệt, còn lại chỉ là tấm lòng của một người làm cha. Ông lập tức tín nhiệm Thục phi, lại không để loại tín nhiệm này kéo dài, bởi vì thiên vị nên ông lựa chọn an bài chu toàn cho hài tử mất mẹ là hân.

Lan Húc im lặng lại chớp mắt một cái, ngữ khí mềm nhẹ hỏi: "Kỳ thật chàng đã không còn trách Thái phi đúng không?"

"Bà ấy không có lỗi với ta, trong hai năm đó bà đối xử với ta quả thật rất tốt, ta hiện giờ có thể làm được gì cho bà thì đều tận lực làm. Chỉ là, chuyện cảm tình....." Tề Trạng nhắm mắt lại, không có nói tiếp: "Húc Nhi, chắc điều này nàng có thể hiểu."

Đúng vậy, nàng hiểu, tình cảm của con người nếu bền chắc có thể so với sắt đá, nhưng nếu đã mỏng manh thì khi gặp phải khó khăn dù chỉ là chuyện nhỏ cũng lưu lại sẹo.

"Nàng hãy đáp ứng ta, đừng bao giờ rời bỏ ta, được không?" Hân gia tăng sức lực, đem nàng ôm đến có chút không thở nổi.

"Được. Ta sẽ không bao giờ rời bỏ chàng." Nàng ở bên tai hần thấp giọng đầy kiên định đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35-2: Chuyện cũ 2

ED: Han

"Chủ tử, nên nghỉ ngơi thôi." Ma ma bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở. Thục Quý Thái phi tựa hồ như không nghe thấy, vẫn nhẹ nhàng mà vuốt ve một chút bảng chữ mẫu trên tay, mặt trên lưu lại chữ viết non nớt lại tinh tế, có thể thấy rõ ràng là chữ của một hài tử nghiêm túc viết ra.

"Hần hiện giờ đã vỡ lòng, đừng để cho hắn suốt ngày ở bên ngoài vui chơi. Thái phó nói hắn đi học cũng không chuyên tâm, hỏi vấn đề gì cũng không trả lời tốt." Hoàng đế có lẽ bởi vì hôm nay trong triều có chuyện gì đó nên tâm tình cực kỳ kém, vừa mới đến đây liền ném cho bà một quyển bảng chữ mẫu.

"Tam hoàng tử tuổi còn nhỏ, thần thiếp cũng không thể nào quá ép buộc hắn được. Thật ra ngày thường hắn làm bài tập vẫn cực kỳ cẩn thận." Thục phi bị mắng đến mức trong lòng có chút ủy khuất, nhưng vẫn không nhận được vì Tề Trâm mà biện giải.

"Cái gì mà còn nhỏ? Hắn nếu như mỗi ngày đều nghe người nói như vậy thì sao có thể tiến bộ được?" Hoàng đế có vẻ rất bức bối nên nói có chút không lựa lời: "Nếu như Thanh Nhi còn sống, cũng không đến mức để hắn trở thành cái dạng này."

Thục phi bị những lời này làm cho trong lòng trào lên một trận đau xót. Thanh Nhi là nữ danh của Tiên Hoàng hậu, Hoàng đế vẫn luôn gọi như vậy, bà từ Tấn Vương phủ được gả vào hoàng gia cho đến nay vẫn luôn nghe thấy. Bà luôn kém Thanh Nhi trong lòng ông, điểm này bà rất minh bạch, cho đến nay bà đối với ông đều là ngoan ngoãn phục tùng, chỉ cầu ông lưu lại ánh mắt ở trên người bà nhiều hơn một chút. Đối với Hoàng hậu, bà cũng không dám có chút gì gọi là đồ kỵ chi tâm (tâm tư đồ kỵ), bà thậm chí còn tưởng rằng, nếu như bà cùng Hoàng hậu có thể ở chung với nhau tốt một chút, Hoàng đế có lẽ sẽ thấy bà thiện lương, không tranh cao thấp mà coi trọng bà hơn.

Đến cả hài tử mà Hoàng hậu lưu lại bà cũng dùng thật tâm để đối đãi, bà nhiệt tình hào hào chiếu cố đứa nhỏ này, bởi vì đây là huyết mạch của ông, là sinh mệnh mà nữ nhân ông yêu đã sinh ra.

Chỉ là hiện giờ người đầu đã đi rồi, vì sao ông vẫn còn muốn đem ra so sánh như vậy?

Bà bị oan khổ bức đến đầu óc đều u mê, cũng không lưu ý đến hài tử đang đứng ở cạnh cửa, nói ra câu nói kia đã khiến bà hối hận từ đó đến nay. Hoàng đế về sau đối với bà càng ôn hòa hơn so với lúc trước, đem sự vụ hậu cung đều giao cho bà cùng Lệ phi xử lý, thế nhưng Tề Trâm rốt cuộc lại không bước vào Di Thục Cung một bước.

Tề Trâm thật ra một hài tử tốt, tuy rằng không nói nhiều lắm, nhưng ngẫu nhiên cười một cái cũng có thể làm lòng bà tan chảy, đối với đệ đệ cũng thực chiếu cố, A Căn mỗi ngày đều quấn lấy hắn hắn cũng không thấy phiền.

Hắn quật cường như vậy, đại khái sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho bà. Thục Quý Thái phi khép lại bảng chữ mẫu, chậm rãi đem nó thả lại vào trong hộp, cài kỹ chốt khóa.

"Chủ tử, nên nghỉ ngơi thôi." Ma ma bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở. Thục Quý Thái phi tựa hồ như không nghe thấy, vẫn nhẹ nhàng mà vuốt ve một chút bảng chữ mẫu trên tay, mặt trên lưu lại chữ viết non nớt lại tinh tế, có thể thấy rõ ràng là chữ của một hài tử nghiêm túc viết ra.

"Hần hiện giờ đã vỡ lòng, đừng để cho hắn suốt ngày ở bên ngoài vui chơi. Thái phó nói hắn đi học cũng không chuyên tâm, hỏi vấn đề gì cũng không trả lời tốt." Hoàng đế có lẽ bởi vì hôm nay trong triều có chuyện gì đó nên tâm tình cực kỳ kém, vừa mới đến đây liền ném cho bà một quyển bảng chữ mẫu.

"Tam hoàng tử tuổi còn nhỏ, thần thiếp cũng không thể nào quá ép buộc hắn được. Thật ra ngày thường hắn làm bài tập vẫn cực kỳ cẩn thận." Thục phi bị mắng đến mức trong lòng có chút ủy khuất, nhưng vẫn không nhận được vì Tề Trâm mà biện giải.

"Cái gì mà còn nhỏ? Hắn nếu như mỗi ngày đều nghe người nói như vậy thì sao có thể tiến bộ được?" Hoàng đế có vẻ rất bức bối nên nói có chút không lựa lời: "Nếu như Thanh Nhi còn sống, cũng không đến mức để hắn trở thành cái dạng này."

Thục phi bị những lời này làm cho trong lòng trào lên một trận đau xót. Thanh Nhi là nữ danh của Tiên Hoàng hậu, Hoàng đế vẫn luôn gọi như vậy, bà từ Tấn Vương phủ được gả vào hoàng gia cho đến nay vẫn luôn nghe thấy. Bà luôn kém Thanh Nhi trong lòng ông, điểm này bà rất minh bạch, cho đến nay bà đối với ông đều là ngoan ngoãn phục tùng, chỉ cầu ông lưu lại ánh mắt ở trên người bà nhiều hơn một chút. Đối với Hoàng hậu, bà cũng không dám có chút gì gọi là đồ kỵ chi tâm (tâm tư đồ kỵ), bà thậm chí còn tưởng rằng, nếu như bà cùng Hoàng hậu có thể ở chung với nhau tốt một chút, Hoàng đế có lẽ sẽ thấy bà thiện lương, không tranh cao thấp mà coi trọng bà hơn.

Đến cả hài tử mà Hoàng hậu lưu lại bà cũng dùng thật tâm để đối đãi, bà nhiệt tình hào hào chiếu cố đứa nhỏ này, bởi vì đây là huyết mạch của ông, là sinh mệnh mà nữ nhân ông yêu đã sinh ra.

Chỉ là hiện giờ người đầu đã đi rồi, vì sao ông vẫn còn muốn đem ra so sánh như vậy?

Bà bị oan khổ bức đến đầu óc đều u mê, cũng không lưu ý đến hài tử đang đứng ở cạnh cửa, nói ra câu nói kia đã khiến bà hối hận từ đó đến nay. Hoàng đế về sau đối với bà càng ôn hòa hơn so với lúc trước, đem sự vụ hậu cung đều giao cho bà cùng Lệ phi xử lý, thế nhưng Tề Trạng rất cuộc lại không bước vào Di Thực Cung một bước.

Tề Trạng thật ra một hài tử tốt, tuy rằng không nói nhiều lắm, nhưng ngẫu nhiên cười một cái cũng có thể làm lòng bà tan chảy, đối với đệ đệ cũng thực chiều cố, A Cần mỗi ngày đều quần lấy hần hần cũng không thấy phiền.

Hần quật cường như vậy, đại khái sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho bà. Thực Quý Thái phi khép lại bảng chữ mẫu, chậm rãi đem nó thả lại vào trong hộp, cài kỹ chốt khóa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Yên hội ngắm hoa

ED: Han

Ngày mùa thu, các loại danh phẩm hoa cúc đều ở trong tiết trời thanh trong, mát mẻ đua nhau khoe sắc, cảnh tượng khiến cho tâm tình mọi người đều thoải mái không thôi.

"Cây hoa cúc tím này được chăm sóc thật tốt, làm cho những chậu hoa bên cạnh đều trở nên thất sắc, cũng may nhờ Nương nương cất công chăm dưỡng, những kẻ dưới như chúng ta mới có dịp được thưởng thức thế này." Lan Húc bị người vây quanh, các quý phụ phu nhân bên người nói nói cười cười.

"An Dương Hầu phu nhân nói như vậy, xem ra ta mà không thưởng lớn cho thợ hoa trong cung là không được rồi." Lan Húc khẽ mỉm cười đối ứng, không khí vô cùng hòa hợp.

Yên hội ngắm hoa mời các phu nhân đem theo hoa cỏ của chính mình đến để thêm náo nhiệt, Lan Húc lúc này đang cầm một đôi cây san hô cao đến nửa thước ra nụ màu đỏ rực rỡ bắt mắt, tính toán sẽ chọn một bồn hoa đẹp nhất để làm phần thưởng.

"Các phu nhân cứ tùy ý đi dạo trong vườn, không cần câu thúc, xem xem hoa nhà ai đẹp rồi tâm sự cách chăm sóc cũng rất tốt." Lan Húc kỳ thật không quá thích một đám người đi theo nịnh hót nằng, vẫn là muốn tự tại ngắm hoa tốt hơn. Đây là người có mắt nhìn, vì thế các phu nhân nhanh chóng hành lễ rồi cười nói tản đi, tốp năm tốp ba nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Thực Quý Thái phi lúc này đang đứng ở bên người Lan Húc, có một cô nương trẻ tuổi bị cung nữ dẫn tới trước mặt Lan Húc, tự nhiên hào phóng hướng về phía nàng hành lễ: "Thần nữ gặp qua Hoàng hậu nương nương, gặp qua Thực Quý Thái phi nương nương."

Lan Húc liếc mắt đánh giá nàng ta một cái, chỉ thấy nàng ta ăn mặc tổ nhả hào phóng, khuôn mặt tú mỹ trầm tính, cùng với lúc mới gặp ở lần tuyển tú giống nhau như đúc, cũng không vì ở đây có nhiều quý nhân mà trở nên câu nệ.

"Lý gia tiểu thư không cần đa lễ." Lan Húc mỉm cười liếc nhìn Thực Quý Thái phi một cái, "Thực Quý Thái phi nhìn thấy quý phủ của người mang đến một cây cúc tần xanh tốt nên muốn hỏi người xem cách chăm sóc thế nào."

Thực Quý Thái phi trên mặt hơi lộ ra cảm kích, bà biết Hoàng hậu là cố ý hạ thiệp mời cho Lý gia, yên hội như này vốn dĩ không cần mời cô nương trẻ tuổi tiến cung.

Hàn huyền vài câu, Lan Húc để hai người lại, tự mình hướng một bên tách ra xem hoa. Không biết Đoan Vương cùng Thực Quý Thái phi nói chuyện ra sao, chung quy lại là Tề Trạng đã hạ thánh chỉ, đem phía nam đều ban cho Tề Cần làm đất phong, sau khi thành hôn liền dời tới Nam hạ nhậm chức. Thời gian cùng nhĩ tử ở chung còn lại không quá mấy ngày, lại thêm Lý gia tiểu thư này cũng không phải là người mà Thái phi tự mình tuyển chọn nên căn bản không mấy quen thuộc, Lan Húc chỉ nghĩ có thể để bà được một lần gặp con dâu tương lai, tỉ mỉ dặn dò Lý gia tiểu thư một chút xem về sau nên chiều cố Đoan Vương thế nào, cũng coi như là thành toàn chút tâm nguyện nhỏ bé của một người làm mẹ.

Đã biết được chuyện tiếc nuối của Thái phi với Tề Trạng trước kia, Lan Húc nguyện ý tận lực đối đãi với bà tốt hơn một chút, chuyện quá khứ bàn luận đúng sai gì cũng chẳng còn ý nghĩa, buông bỏ khúc mắc hào hào sống tốt mới là cách làm đúng đắn. (Han)

Lan Húc đứng xa xa nhìn hai người nói chuyện với nhau, cảm thấy Lý gia tiểu thư này thật là một tiểu thư khuê các trầm ổn đến không thể bắt bẻ, đi không tung vẩy, cười không lộ răng, từ từ thái độ biểu tình đều rất đúng mực. Lan Húc cảm giác chính mình so với cô nương nhà người ta thật là thua kém, nhớ tới trước đây, sau khi tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn, nàng ở nhà chờ gả quả thực là nghe không nổi người khác ở trước mặt nàng nhắc tới Tề Trạng, cho dù là chuyện lông gà vò tỏi gì đó đều có thể khiến nàng đỏ bừng mặt. Không biết vị Vương Phi tương lai này sẽ đối đãi với Đoan Vương như thế nào đâu?

Lan Húc đang xuất thần, bỗng nhiên bị một thanh âm trẻ con non nớt đánh gãy suy nghĩ.

"Muốn cài hoa, muốn cài hoa cơ." Một tiểu nữ oa hơn hai tuổi phấn điều ngọc trác đang ở trong lòng Cảnh Bình Trường công chúa vui đùa ầm ĩ, Trường công chúa về mặt mang biểu tình thập phần đau đầu: "Sớm biết thế này ta đã không mang con theo rồi."

"Hoa phải sống ở trong chậu mới đẹp, cho người kẻo đường này, không cần ngắt hoa." Lan Húc nhu hòa mà cười, đem kẻo đường trong tay đưa cho tiểu Quận chúa. Trường công chúa nhanh nhẹn đem nữ nhi buông xuống, nhẹ giọng quát: "Mau tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

"Tạ ơn nương." Tiểu hài tử thấy kẻo đường nên vô cùng cao hứng, nhanh chóng bỏ vào trong miệng, ngay cả lời nói của mẫu thân cũng đều chỉ nghe được một nửa.

Lan Húc thấy bộ dáng đáng yêu của tiểu hài tử liền bật cười ra tiếng, Trường công chúa hướng nàng cáo tội nàng chỉ nói không sao, hài tử còn nhỏ. "Tình Di ân kẻo đường của ta, phải cho ta ôm một cái." Lan Húc nhìn không được dụ dỗ.

Có lẽ là bởi vì bộ dáng Lan Húc thập phần hòa ái, lại thêm đứa nhỏ này cũng không sợ người lạ, chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng, liền mở ra cánh tay nhỏ để nàng ôm lên.

"Đứa nhỏ này có vẻ rất thích Hoàng hậu nương nương, ngày thường ở nhà cũng không ngoan ngoãn thế này, đều rất náo loạn." Trường công chúa nhìn như là oán giận, nhưng trong đó lại lộ ra vẻ từ ái tươi cười. "Nương nương cùng Bệ Hạ tình cảm tốt như vậy, có lẽ cũng sẽ sớm có tiểu hoàng tử thôi, khẳng định sẽ lanh lợi ngoan ngoãn hơn so với hầu nhi cứng đầu nhà ta."

Lan Húc nghe Trường công chúa trêu ghẹo như vậy không khỏi hơi nóng mặt, nhấp miệng cười cười, nhẹ nhàng sờ tay nhỏ té nhuyển của tiểu hài tử.

Vượt vượt một hồi, nàng đột nhiên có chút giật mình, đúng vậy, lúc trước tại sao lại không nghĩ đến vấn đề này? Nàng cùng Tề Trạh sống chung tốt như vậy, hai người mỗi ngày đều quấn lấy nhau, chỉ hận không thể cùng hòa thành một khối, đã lâu như vậy, thế nhưng nàng chưa từng có thai?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Suy nghĩ miên man

ED: Han

"Tê....." Đột nhiên trên tay truyền đến một trận nóng bỏng, Lan Húc cả kinh phục hồi lại tinh thần, hóa ra là nàng đem trà nghiêng đổ ra.

"Nương nương có nặng lắm không? Có cần nô tỳ đi thỉnh Thái y tỳ?" Thị nữ nhìn đến trên tay nàng ứng đỏ một mảng, vội vàng hỏi.

Lan Húc nhìn một chút, chỉ là một mảng màu đỏ rất nhỏ, ước chừng một lát sau sẽ tan, liền lắc lắc đầu: "Không sao."

Bản thân mình đây là bị làm sao vậy, từ yến hội ngắm hoa trở về trong lòng liền nảy sinh chút lo sợ bất an, không tự chủ được mà thất thần. Nàng nhìn cung nhân hầu hạ xung quanh, đột nhiên cảm thấy có chút cô độc, không biết phải miêu tả loại cảm giác này với ai, nếu như có mẫu thân ở đây thì tốt rồi, có tình hôm nay bà lại đi xa nhà, cũng không thể tới thăm nàng. Nàng hơi hé miệng, định nói hay vẫn là kêu Thái y đến đây đi, ngừng một chút chớp mắt rồi lại nhìn xuống.

Gọi Thái y tới để hỏi cái gì? Bọn họ mỗi tháng đều sẽ đúng hạn tới khám bắt mạch vài lần, mỗi lần đều là nói thân mình nàng khỏe mạnh khí sắc rất tốt, chỉ cần ăn uống bình thường là được. Nhưng sau khi nàng cập kê liền cùng Tề Trạh viên phòng a, đã hơn nửa năm rồi, không có thai chẳng nhẽ không kỳ quái? Đối với việc sinh hài tử này nàng tuy rằng ngây thơ mờ mịt, nhưng nghĩ chung rồi làm chuyện phu thê sẽ hoài thai nàng vẫn biết.

Chẳng lẽ thân thể chính mình có vấn đề gì đó nhưng Tề Trạh lại gạt nàng? Nàng thật sự cảm thấy hấn có thể làm ra loại chuyện này, cho rằng nàng nhỏ nhắn mỏng manh liền đem nàng trở thành tiểu hài tử để nuôi dưỡng.

Càng nghĩ càng thấp thòm, vạn nhất chính mình không sinh được thì làm sao bây giờ? Hấn luôn muốn có một hoàng tử a, chẳng nhẽ tìm người khác đến sinh cho hấn? Lan Húc cảm thấy như vậy không bằng để nàng chết đi còn hơn, việc đó nàng hoàn toàn không chấp nhận được.

"Hôm nay yến hội thế nào?" Tề Trạh ôm hôn nàng trong chốc lát, vuốt tóc nàng hỏi.

"Rất tốt nha, hoa thực đẹp, rượu và thức ăn cũng rất ngon, thiếp đều thưởng cho người trong cung một phen." Lan Húc cười đáp lại hấn. Hấn nhìn nàng một lúc luôn cảm thấy không thích hợp, nàng ngày thường không phải như thế này, cười rộ lên có thể làm người khác không tự chủ được cười theo, biểu tình lúc này lại không hề có loại cảm giác vui sướng đó.

"Nhưng ta cảm thấy nàng không cao hứng cho lắm đâu, là ta nhìn nhầm rồi sao?" Ở bên nhau lâu rồi, hai người càng ngày càng ăn ý, Tề Trạh lại là người thấp phần nhay bên, nếu có chuyện nàng luôn khó giấu hẩn.

Thế nhưng Lan Húc nhất thời cũng không biết phải nói với hẩn thế nào, cảm thấy chính mình cứ suy nghĩ miên man như vậy thật ngu ngốc, rồi lại sợ thật sự biết được gì đó, trong lòng vô cùng rối rắm.

"Chỉ là đã vui chơi một ngày nên có chút mệt thôi. Nước đều chuẩn bị tốt rồi, phu quân đi tắm gội trước đi." Lan Húc lại bày ra khuôn mặt tươi cười, ôn nhu mà nhìn hẩn.

Một môi cũng không phải là bộ dạng này, khi nàng thật sự mệt mỏi sẽ chỉ biết ôm hẩn cọt cọt lui mà làm nũng. Tề Trạh thấy nàng nói như vậy, đành phải gật gật đầu, hướng đến dục phòng đi tới.

Một lát sau đi ra, Lan Húc thấy đuôi tóc hẩn dính nước bị ướt, liền cầm lấy khăn vải cẩn thận giúp hẩn lau khô.

"Tới đây, cho nàng xem thứ này." Tề Trạh dặt tay nàng, đưa nàng tới Thư phòng.

Lan Húc cầm một cái hộp có chút cổ xưa, cũng không biết bên trong là cái gì, đoán tới đoán lui hẩn đều nói không đúng.

"Được rồi, ta nhận thua." Lan Húc nhấn lại cái mũi nhỏ, hướng hẩn hờn dỗi nói.

Nàng cẩn thận mở nắp hộp, bên trong đáy hộp lót vải nhung đỏ sậm, một con dấu bằng núi đá thạch lạng nằm bên trong, mặt trên có khắc tên nàng bằng kiểu chữ tiểu Triện phóng khoáng, bút pháp mạnh mẽ, nhưng kỹ thuật gọt đũa có chút thiếu sót, hiển nhiên là không phải do các bậc đại sư làm ra.

"Đây là chàng khắc?" Lan Húc có điểm kích động.

Tề Trạh gật đầu: "Cái này để thời điểm nàng về tranh có thể dùng. Nàng thích không?"

Sao có thể không thích cơ chứ, nghĩ đến hẩn hàng ngày đều bận trăm công nghìn việc, thậm chí khó có được lúc nhàn hạ, lại nghiêm túc từng đao từng đao tạo điều khắc tên nàng, nước mắt Lan Húc như sắp chảy ra, chỉ có thể cắn môi liều mạng gật đầu.

"Chàng dùng thời gian bao lâu?"

"Ba tháng. Chính là lúc nào có chút rảnh liền khắc mấy đao, ta muốn làm cẩn thận một chút, lúc nào khắc xong thì lúc đấy sẽ đưa cho nàng, dù sao tương lai cũng còn dài." Tề Trạh mỉm cười nhìn nàng.

Tương lai còn dài, Lan Húc thích cụm từ này, thời gian như dòng chảy của nước, mãi mãi không dứt, bên nhau nắm tay đến đầu bạc.

Nàng bỏ nhào vào trong ngực hẩn, găt gao ôm lấy eo hẩn, nước mắt không ngừng chảy ra: "Cảm ơn chàng, ta rất thích."

"Thật là làm từ nước mà, sao lại khóc rồi, nước mắt cũng thực nhiều." Tề Trạh sủng nịnh mà hôn lên nước mắt nàng, nhẹ nhàng véo véo mặt nàng.

Ôm trong chốc lát, thấy nàng không còn kích động như vậy nữa, Tề Trạh nắm lấy hai vai nàng, cúi đầu dùng biểu tình nghiêm túc cùng nàng đối diện: "Húc Nhi, có thể nói cho ta hay không, hôm nay gặp chuyện gì?"

Lan Húc bình phục tâm tình, lấy hết can đảm nhìn chăm chú vào con người thâm trầm của hẩn: "Chúng ta sinh bảo bảo được không?"

Một câu ngoài dự kiến của hẩn, Tề Trạh biểu tình trở nên trầm tĩnh, thậm chí ần ần mang theo điểm sát khí: "Có người nói gì với nàng sao? Nàng yên tâm, ta sẽ làm cho bọn họ đều câm miệng."

Lan Húc ngạc nhiên, có chút ngờ ngạc mà nói: "Không có ai nói với ta cái gì cả, sao chàng lại hỏi như vậy?"

Hẩn nhìn chăm chăm nàng một lúc, tựa hồ là đang suy tư cái gì đó, lúc sau liền thay đổi thành biểu tình cà phơ cà phát trên đầu: "Chúng ta không phải vẫn luôn làm chuyện để sinh bảo bảo đó sao? Húc Nhi cảm thấy không đủ?"

Sắc mặt nàng đỏ bừng, suy nghĩ lập tức bị hẩn phá hủy, ấp úng nói không ra lời. Xấu hổ một trận, thờ gáp mà đánh hẩn một quyền: "Chàng lại chơi lưu manh."

Hẩn nhướn mày: "Rõ ràng là nàng nhắc tới trước."

"Thế nhưng... Thế nhưng vì sao chúng ta đều lâu như vậy rồi, mà ta vẫn luôn không có hoài thai?" Nàng có chút ngập ngừng, chung quy là vẫn đem nghi hoặc trong lòng nói ra, cảm thấy nếu không nói thì nàng sẽ ghen đến chết mất, "Chẳng lẽ ta cùng người khác có điểm gì bất đồng?"

Nguyên lai là nàng lo lắng điều này nên mới không vui, Tề Trạh lập tức tỉnh ngộ. "Nàng và người khác không có gì bất đồng, thân thể nàng vẫn tốt, chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, không dễ dàng có thai như vậy." Tề Trạh sờ sờ đầu nàng trấn an.

Lời này xác thực là do Thái y nói, hẩn đã tìm đến Viện phán Thái Y Viện râu bạc một đồng để hỏi cái chuyện có chút làm người ta xấu hổ này, thế nhưng tiểu cô nương của hẩn hơi ngậy ngốc, cái gì cũng đều không hiểu được nên thôi, vẫn là để hẩn giúp nàng tính toán vậy. Thái y ngay từ đầu cho rằng Hoàng đế là sốt ruột muốn hoàng tử, liền đưa ra mấy phương thuốc trợ giúp, Tề Trạh không cần nghĩ đã cự tuyệt, hẩn không cần nàng ép buộc bản

thân, chờ nàng chuẩn bị tốt tự nhiên sẽ có thôi.

"Thật sao? Là như vậy?" Lan Húc cẩn thận nhìn biểu tình của hắn, sợ hắn lừa nàng.

"Cũng không hẳn là thế, ngoài ra còn một nguyên do khác." Thanh âm hắn lười biếng, cố ý làm nàng sốt ruột.

"A?" Lan Húc mở to hai mắt nhìn hắn. Tề Trạh cúi đầu, môi tiến đến gần bên tai nàng: "Húc Nhi cảm thấy như thế nào mới có thể mang thai?"

"Liền.....Chính là ngày thường làm chuyện như vậy....." Nàng sắc mặt đỏ bừng, lại nhin không được đẩy hắn: "Chàng không cần khi dễ ta không hiểu."

Tề Trạh mỉm môi ngăn chặn ý cười, xấu xa mà xoa bụng nhỏ của nàng: "Vậy Húc Nhi có nhớ sau khi chúng ta làm xong đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Sau khi làm xong? Sau khi làm xong nàng cơ bản là ngất xỉu đi, chính là cùng nhau ngủ a. Cảm giác vẫn không thích hợp, nàng lại cẩn thận hồi ức lại đoạn trí nhớ ít ỏi đã trải qua khi không ngất xỉu, là...tắm gội?? Nàng có chút không quá xác định mà đem đáp án nói ra, Tề Trạh lại nhếch nhếch khóe miệng: "Thời điểm tắm gội thì làm cái gì?"

A? Thì rửa sạch thân mình a, hoặc là tiếp tục làm. Ông trời ơi! Đây là chuyện gì, vì sao lại muốn thảo vấn đề mắc cỡ như vậy, người này quả thực quá hư hỏng rồi.

"Ta không muốn suy nghĩ, chàng mau nói nhanh lên." Lan Húc vừa tức lại bức, dứt khoát không chơi với hắn.

"Vậy để phu quân nhắc nhở nàng một chút." Phản ứng của nàng quá thú vị, Tề Trạh chơi lưu manh đến nghiện, đem bàn tay to ấn lên chỗ tư mật nơi hạ thân nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Như là có một đạo tia chớp lóe qua, Lan Húc trong chớp nhoáng nghĩ tới cảnh tượng lặp đi lặp lại sau mỗi lần làm chuyện kia: Nàng mê mẩn mà mở rộng hai chân, âm hộ kiều nộn dính đầy bọt trắng, nơi chân tâm (*hoa huyết*) không thể khống chế chảy ra từng dòng long tinh nùng bạch không ngừng, lúc ấy hắn sẽ duỗi ngón tay thon dài đến huyết khẩu, đem một bụng nhỏ bắn đầy tinh dịch sền sệt đào ra....

Nàng khiếp sợ mà mở to đôi mắt tròn xoe nhìn hắn, cho nên mỗi lần nàng đều nói quá trưởng, quá đầy, không thoải mái, muốn hắn đem những thứ đó bài trừ ra...vì thế mà nàng không thể có bảo bảo sao?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Muốn một hài tử giống chàng

ED: Han

"Cái kia...Cái kia chẳng lẽ không thể....Không thể đào ra sao?" Nàng lấp bắp mà đem suy đoán của chính mình nói ra.

Ánh mắt Tề Trạh ái muội, vươn ngón tay vuốt ve cánh môi kiều mềm của nàng: "Húc Nhi đã lãng phí rất nhiều long tinh đó, bên trong toàn là hạt giống để sinh bảo bảo thôi."

Lan Húc cúi đầu vịn ngón tay ngập ngừng nói không nên lời, qua một hồi lâu mới bất chấp tất cả véo cánh tay rắn chắc của hắn: "Thiếp căn bản là không biết nha, chàng cũng không có nói."

Tề Trạh cười thâm một trận, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng thật sự đỏ bừng đến đáng thương, rốt cuộc không dám đem tiểu cô nương chọc đến nóng nảy, liền vươn cánh tay ra đem kiều nhân nhi mềm mại ôm tới trong lồng ngực trấn an.

"Vốn là muốn chờ tới sang năm mới nói với nàng chuyện này, kỳ thật ta không vội." Tề Trạh hôn nhẹ lên trán Lan Húc, biểu tình khôi phục lại sự nghiêm túc: "Nàng cũng không cần lo lắng."

Thật ra hắn còn có một việc chưa nói, khi hai người thân mật hắn đều tận lực tránh làm vào những ngày dễ thụ thai, chính là vì không hi vọng nàng tuổi nhỏ ngây thơ mờ mịt, hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý đã bị bức phải làm mẫu thân. Mỗi khi nghĩ đến nàng vốn là nên ở dưới sự yêu thương cưng chiều của cha mẹ lại ương bướng phản cố mà gả cho hắn, trong lòng hắn liền mềm như nước, chỉ muốn đem nàng sủng nịch trân quý, luôn sợ làm nàng phải chịu ủy khuất.

"Không cần chờ tới sang năm được không, thiếp thật sự muốn nhanh chóng có một hài tử lớn lên giống chàng." Con người Lan Húc trong trẻo có thần, tràn đầy mong đợi mà nhìn hắn: "Nhất định bảo bảo sẽ thực đáng yêu."

Tề Trạh yên lặng nhìn chăm chú vào nàng thật lâu, cuối cùng gật đầu: "Được."

Nàng cao hứng mà nhón mũi chân hôn lên môi hắn, Tề Trạh thuận thế đem môi nàng mút trụ, môi lưỡi hai người dây dưa giao hòa, trong tâm điện dần

dàn vang lên những âm thanh ái muội, hơi thở nóng bỏng tình dục tràn ngập bốn phía.

Xiêm y rơi xuống từng kiện, hần rút trâm cài của nàng ra, mái tóc mềm mại liền tung xuống đáp ở trên ngực nhũ trắng nõn, cảnh trí phong lưu nửa khép nửa lộ, giữa sự mỉa mai hoặc lại mang theo vài phần xinh xắn thiên chân, thanh âm của hần cũng trở nên trầm khàn: "Húc Nhi thật đẹp."

Nàng mặt mũi hồng thắm để mặc hần vẽ lộ liễu mút nhũ phong no đủ, cúi đầu ngượng ngùng nhìn hai bàn tay to của hần xoa nắn hai bầu ngực, từng cái từng cái hướng trung gian xô đẩy vuốt ve, nhũ nương trắng mềm câu nhân áp thành một đường rãnh hẹp, hần vươn đầu lưỡi ướt nóng hoạt động qua lại ở khe hở đó, đem nàng liếm hút đến tình té yêu kiều rên rĩ ra tiếng: "Àn.....aa....."

Tề Trạh giữ chặt eo nàng, dùng một chút lực liền đem nàng ôm ngồi lên trên bàn, ngón tay áp lên quả hồng anh nhỏ trên nhũ phong, ấn nó lún vào bên trong nhũ thịt trắng mềm, trái phải xoay vòng, nhẹ nhàng ma sát, hai luồng thịt nhũ đẩy dả như từng con sóng lắc lư lay động.

Nàng bị xoa đến hừ nhẹ ra tiếng: "Ngứa.....Không cần....." Vòng eo té nhuyễn vặn xoắn muốn tránh khỏi loại tra tấn này. Hần sao có thể chịu bỏ ra, chỉ hơi buông lỏng ngón tay nhưng ngay sau đó lại ở trên đầu vú phàn nộn thử nhẹ một hơi: "Núm vú nhỏ cứng lên rồi."

Thân thể mềm mại bị xấu hổ đến run rẩy, đùi ngọc thon dài kẹp chặt, khó nhìn mà ma sát cho nhau, Lan Húc cắn môi dùng ánh mắt cầu xin nhìn hần, hần liền cười nhẹ một tiếng, mở rộng chân nhỏ không an phận của nàng ra, đầu lưỡi tức tốc liếm lên hoa huyết kiều nộn.

"A!" Nàng nhẹn không được hét lên chói tai, đôi tay để ra sau chống ở trên mặt bàn, ngón tay gắt gao niết bàn duyên, hai đùi căng thẳng.

Đầu lưỡi linh hoạt của hần đầu tiên là đem toàn bộ huyết khẩu trắng nõn no đủ trên dưới liếm láp một phen, chân tâm chảy ra mật dịch bị đầu lưỡi cuốn lộ khiến toàn bộ nơi tư mật đều phủ lên ánh nước trong suốt. Sau đó hần đẩy ra hai cánh hoa rụt rè, đôi môi áp lên tiểu trâm châu mẫn cảm nhất, dùng mặt lưỡi thô ráp hung hăng mà nghiền ma.

"A....Đủ rồi...Úm....Không cần liếm nơi đó....." Nàng bị kích thích đến rên rĩ không ngừng, mông nhỏ đóng đưa muốn lùi ra sau, đáng tiếc bấp đuôi lại bị hai tay hần giữ chặt, chạy không thoát được. Tra tấn tiểu châu nhi đủ rồi hần lại dùng hàm răng khê cắn lấy hai cánh hoa hồng nộn, đem nó kéo ra ngoài. Hai cánh hoa môi mềm mịn nào có thể chịu được đối đãi như vậy, nước mắt nàng đều mau chóng bị ép ra tới, chỉ có thể dùng hàm răng cắn môi cố gắng nín lại.

Môi lưỡi nóng bỏng vẫn không ngừng ngâm lấy huyết khẩu của nàng triền lộ, mật dịch cuộn cuộn róc rách chảy ra không ngừng lại bị hần liếm đi, cái này giống như là đang dùng tiểu huyết kia cùng hần hôn môi, từng tiếng "tư lưu tư lưu" vang đến tai nàng như được phóng đại lên nhiều lần khiến nàng cảm thấy thẹn thùng không thôi.

Tề Trạh dùng đầu lưỡi từng chút từng chút áp lên mí thịt nơi huyết nội, tiểu huyết không biết đủ mà cấp tốc co rút lại, cơ hồ muốn đem đầu lưỡi kẹp lấy. Nàng rốt cuộc chịu không nổi mà kêu khóc lên: "Không cần như vậy.....Cho thiếp.....Khó chịu..."

Hần cuối cùng cũng ngừng đầu lên, môi mọng một mảnh ướt át, mặt nàng hồng đến không dám nhìn nhiều, lại bị hần nâng lên khuôn mặt nhỏ, hung hăng hôn lên môi nàng: "Nước của bảo bối nhi thực ngọt."

Nàng nếm được một mảnh trơn trượt ướt át, bị đầu lưỡi của hần xô đẩy nuốt xuống, nghĩ đến là hương vị của chính mình, Lan Húc liền xấu hổ đến mức thân mình càng thêm khô nóng.

Nàng bị nóng ngứa hừ không trên người tra tấn thiêu đốt đến quả tim cũng run run, đầu óc mê muội mà đem tay nhỏ bé bạch đuối đến cự long đã sớm cao thẳng nơi hạ thân hần, dường như là cầu xin mà qua lại vuốt ve.

Hần găm nhẹ lên một câu mơ hồ không rõ: "Tiểu yêu tinh tra tấn người." Nói lời liền nhanh chóng banh ra huyết khẩu của nàng, dùng sức đem côn thịt to cứng đưa vào trong cơ thể nàng.

Nàng hô nhỏ một tiếng, cuối cùng cũng được như ước nguyện, cự vật cứng rắn lấp đầy hoa huyết hư không, no trướng đến mức không lưu lại một khe hở. Mí thịt kiều nộn nhiệt tình mà mút lấy côn thịt đang xâm lấn, tiết ra dâm thủy ẩm ướt dẫn nó rong ruổi.

Hần hẹp mông đưa đẩy ra vào, dùng tốc độ nàng yêu thích tới cùng nàng giao hoan, môi lưỡi cũng không ngừng dây dưa nóng bỏng với nàng. Lan Húc thấp giọng rên rĩ, trong mắt phủ lên ánh nước ướt dầm mờ mịt, đôi tay vô thức ở sau lưng hần khê vuốt. Đầu ngón tay mềm nhỏ xẹt qua cơ bắp cứng rắn của hần, khiến cho hần run rẩy một trận, eo hông không khỏi càng thêm dùng sức.

Nàng bỗng nhiên bị cắn sâu liền rên rĩ ra tiếng, tiếng kêu kia ngữ khí mềm mại kéo dài kiều diễm mười phần câu hần trong lòng nổi lên nhiệt huyết nóng bỏng không thôi, cái này giống như là đổ dầu vào lửa, động tác thao động của hần không hề dự liệu được mà kích cuồng lên, trên côn thịt thô trướng phồng lên mấy đạo gân xanh hung ác cọ vào thịt huyết kiều mị khiến vách động mềm mại co dẫn liền co rút lại. Tề Trạh thoải mái đến găm nhẹ, tiếng nói trầm thấp sung sướng phảng phất như hùng sư săn thú được thỏa mãn: "Húc Nhi, tiểu huyết nàng lại cắn ta, cắn thật giỏi, lại chặt hơn chút nữa."

Vừa nói đôi tay lại vừa vuốt ve mông nhỏ non mịn co dẫn của nàng, hung ác cuồng mãnh dâm cảm một trận, nàng "um" ra tiếng, đột nhiên căng thẳng thân mình, bị hần thao động đến đỉnh sóng cao trào. Lan Húc bị khoái cảm tê dại làm cho mất hồn, thật vất vả mới ở giữa trận thao làm không ngừng nghỉ của hần tự trở về, ánh mắt mê mang mà liếm triền môi lưỡi hần, bộ dáng ngoan ngoãn đáng thương này chung quy đã chọc hần mềm lòng, đôi thành tiểu tấu chín nòng một sâu, đỉnh lộ đến mức nàng sung sướng kêu lên "hừ hừ".

Động tác cầm nòng chỉ từ từ mà ở huyết nội rong ruổi, rồi đến một phát cầm sâu kia liền đem côn thịt thô dài rút ra ngoài đến khi chỉ chừa quy đầu còn ở tại huyết khẩu lại mảnh liệt mà thọc cầm nguyên cây trở về, mỗi lúc như vậy nàng đều không tự chủ được mà đem huyết khẩu chặt hẹp càng thêm co rút, lại dùng thịt huyết ướt mềm liếm láp ngâm hút cự long hung mãnh.

Cứ như thế thọc vào rút ra đến mấy trăm cái, nàng đã trải qua không đếm được bao nhiêu đỉnh núi khoái cảm, thân mình kiều nộn chung quy vĩnh viễn cũng không chịu nổi nhu cầu của hắn, mềm nhũn thành nước bị hắn chặt chẽ ôm ở trong ngực tùy ý nhấm nháp. Bỗng nhiên một trận nhiệt lưu nóng bỏng bắn nhanh vào sâu trong cơ thể, cả người nàng bị bắn đến run run một trận, tể bạch bụng nhỏ kia dùng mất thường cũng có thể thấy được đã hơi hơi phồng lên.

Phóng thích qua đi cơn thịnh nộ trắng vẫn cứ kỹ càng mà lấp đầy tiểu huyết nàng, Tề Trạh ngâm lấy vành tai nhỏ của nàng, ở trong dư vị tình dục mãnh liệt dùng tiếng nói khàn khàn trầm thấp mà quanh quẩn ở bên tai nàng: "Phu quân bắn cho nàng, phải giữ cho tốt nha, tiểu tâm can."

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Câu dẫn

ED: Han

Tề Trạh mặc áo gấm mềm nhẹ nghiêng người dựa vào gối dựa, chân dài tùy ý gác lên đặt ở trên giường, trong tay cầm một quyển sách đọc đến nhập thần.

Lan Húc ngồi ở cách hắn không xa ôm Mộ Bạch (*con thỏ của Lan Húc đã được nhắc đến ở mấy chương đầu*), hai mắt thỉnh thoảng lại trộm nhìn hắn. Từ góc độ của nàng nhìn qua, tư thế nửa dựa người làm thân thể hắn giãn ra tự nhiên, hai chân thon dài thẳng tắp, dáng vẻ lười biếng cân xứng với khuôn mặt đoan nghiêm tuấn tú của hắn đến lạ lùng, vô tình sinh ra một loại tư thái phong lưu khiến người ta mơ màng, làm nàng không tự giác được mà trầm mê trong đó.

Tề Trạh đã sớm phát giác ra ánh mắt của vật nhỏ không an phận, từ sau khi nàng nói muốn sinh hài tử liền trở nên nhiệt tình vạn phần, đối với sự thân mật của hắn thì dùng mọi cách đón ý nói hòa uyển chuyển thừa hoan, ban đêm bị thao làm đến thân thể kiều nhuyễn thần hồn điên đảo, tiểu huyết bị bắn đầy tinh dịch lại được cơn thịnh nộ lấp đầy ngủ qua đêm, buổi sáng ngủ đến mơ mơ màng màng lại bị cự long thô cứng căng trướng tiếp tục thao lộng làm cho tỉnh dậy, hôn dỗi kêu hắn chậm một chút nhưng không thể nhẫn tâm cự tuyệt, tựa như một tiểu hoa tinh không biết thỏa mãn hút lấy tinh khí nam nhân mà sống.

Hắn thấy bộ dáng này của nàng ngược lại không nóng nảy, chỉ bất động thanh sắc mà lật trang sách, muốn nhìn xem vật nhỏ dễ ngượng ngùng này có thể vì hắn mà làm ra chuyện gì.

Lan Húc hết đợi lại chờ, bóng đêm ngày càng thêm sâu, người đối diện lại hoàn toàn không có ý muốn buông tha quyển sách. Quyển sách này rốt cuộc có gì đặc biệt chứ, chẳng nhẽ còn có thể đẹp hơn nàng sao? Kiều nhân nhi có chút bực mình nhưng không biết làm gì, chỉ có thể tự mắng thầm, con thỏ vô tâm kia chơi với nàng một lúc thấy không có gì thú vị liền nhảy về trong ổ đi ngủ.

Bỗng nhiên Tề Trạh nhẹ nhàng giật giật thân thể thay đổi sang tư thế khác, còn hơi xoay bả vai bên phải một chút.

Nha! Lan Húc có chút vui mừng nho nhỏ, khả năng là phu quân đã mệt mỏi rồi, ta phải đi quan tâm hắn một chút.

Vì thế gót sen của nàng nhẹ nhàng hướng về phía hắn mà đi tới, ngồi trên mép giường cạnh bờ vai của hắn: "Đã khuya rồi, phu quân ngồi lâu như vậy có mệt hay không?" Hắn quay đầu đối diện với con người long lanh nước của nàng, thấy trong mắt nàng tất cả đều là sắc thái chờ mong, trong lòng liền cười thầm nhưng trên mặt một chút cũng không hiện ra: "Ta vẫn tốt, nếu nàng mệt mỏi thì đi ngủ trước đi."

"Chàng đang đọc sách gì thế, ta cũng muốn xem." Nàng có chút tự sa ngã mà chui vào trong lòng hắn, tựa lên ngực hắn, đôi mắt nhìn chằm chằm sách trên tay hắn.

Tề Trạh thấy bộ dáng nàng chu cái miệng nhỏ đáng yêu muốn chết, thiếu chút nữa nhịn không được muốn hôn nàng, bất quá rốt cuộc vẫn là nhịn xuống, làm bộ như căn bản không hiểu ý đồ của nàng, chỉ sờ sờ tóc nàng, sau đó lại đem lực chú ý đặt ở trên sách.

Lan Húc âm thầm cắn cắn cánh môi, quá đáng ghét, buổi tối người ta còn bôi son, cố ý chọn loại hương vị mà hắn thích, thế mà hắn nhìn cũng không nhìn.

Ta liền không cho chàng đọc!

Tay nàng đặt ở trên ngực hắn, ngón tay bắt đầu cố ý vô tình mà ở mặt trên nhẹ nhàng đánh vòng. Đôi mắt Tề Trạh không nhìn nàng, chỉ duỗi tay đem tay nàng nắm lấy: "Đừng nháo, ngứa."

Chỉ là ngứa thôi sao? Không còn gì khác? Lan Húc không cam lòng, lặng lẽ dựng thẳng bộ ngực đầy đặn, dùng mặt bên ngực nhũ tròn tựa mềm mại như có như không cọ vào cánh tay hắn. Tề Trạh bị bộ ngực sữa mềm nộn co giãn mà sát, trong lòng nổi lên một trận khí nóng, nhưng vì đại kế nên chỉ dám âm thầm nhẫn nại.

Lan Húc thấy hấn không phản ứng gì, cho rằng chính mình làm chưa đủ, cân nhắc một phen lại nhẹ nâng chân ngọc nhỏ hấn ánh nhuận, làm như vô tình mà hơi duỗi chân, vừa lúc trên cẳng chân hấn chạm rầy cọ qua. Hấn bị nằng câu dẫn đến đáy lòng cũng run lên, cúi đầu liếc nhìn nằng một cái: "Àn?"

Trên mặt nằng là biểu tình hoàn toàn vô tội, phảng phất như không biết chính mình đang làm cái gì: "Sao vậy?"

Trong lòng Tề Trạm không khỏi khen ngợi, tiểu bảo bối có tiến bộ à, không uống công hấn ngày xưa dạy dỗ. Hấn nhướn mày, nói không sao: "Không có gì?"

Ha, thoát nhìn cái này có hữu hiệu nha. Nằng có điểm hưng phấn, càng thêm chú tâm mà đem ngón chân mượt mà đặt ở trên đùi hấn, năm ngón chân nhỏ nhỏ trên dưới làm loạn.

Hạ bụng Tề Trạm đều nóng hết lên rồi, nhưng trong lòng lại đang phải mặc niệm triết lý Lão Tử, những câu danh ngôn của thánh nhân Khổng Tử, cố gắng cường ngành mà đem dục niệm ngăn chặn lại.

Lan Húc chơi đùa một trận, thấy thật vất vả hấn mới có phản ứng nhưng lại ngay lập tức bình tĩnh xuống, trong lòng có điểm hơi nhụt chí. Nhưng mà rất nhanh nằng đã dốc sức vực dậy tinh thần, động người đem thân mình hơi nâng lên chút, đầu nhỏ tùy ý mà dựa vào trên vai hấn, mỗi cách vành tai rộng của hấn cực gần.

Sau đó, nằng nhẹ nhàng, chậm rãi, không tiếng động yêu kiều rên rỉ như đang thờ nhẹ một hơi, hương khí thanh mát như lan mang theo nhiệt độ ấm áp đánh vào trên vành tai hấn, lần này đừng nói là danh ngôn của thánh nhân, ngay cả bản thân của thánh nhân cũng đều chịu không nổi, Tề Trạm thân thể rõ ràng run lên một chút, lửa nóng nơi hạ bụng thiêu đến rừng rực, giữa háng nổi lên một cái cự trụ cao chót vót.

Lan Húc khờ dại cười duyên ra tiếng, tựa như những chuyện đã làm với hấn không phải là dụ dỗ dâm nữ mà bất quá chỉ là những động tác bình thường, loại mị thái vừa kiều điểm vừa ngây thơ này quả thực là có thể giết chết ý chí của nam nhân. Tề Trạm "ba" một tiếng đem sách ném đi, hai chân kẹp lấy chân nằng, hai tay giữ chặt eo nằng, nhanh nhẹ mà xoay người một cái đè nằng xuống dưới thân, ánh mắt bức người mà nhìn chăm chăm nằng: "Là nằng chọc ta trước, chờ tỷ nữa có ngất xỉu thì ta cũng sẽ không dừng lại."

Lan Húc còn chưa kịp trả lời thì váy đã bị hấn xốc lên, áo trên người cả hai hấn cũng không có nhẫn nại cời bỏ, trực tiếp đem quần lót kéo xuống, quy đầu còn thịt nóng bỏng ở huyết khẩu của nằng cọ cọ vài cái, không chút nào ngoài ý muốn là phía dưới đã một mảnh ướt át, hấn không hề nhẫn nại, đem cự long đâm thẳng tới hoa tâm.

Tề Trạm mặc áo gấm mềm nhẹ nghiêng người dựa vào gối dựa, chân dài tùy ý gác lên đặt ở trên giường, trong tay cầm một quyển sách đọc đến nhập thần.

Lan Húc ngồi ở cách hấn không xa ôm Mộ Bạch (*con thỏ của Lan Húc đã được nhắc đến ở mấy chương đầu*), hai mắt thỉnh thoảng lại trộm nhìn hấn. Từ góc độ của nằng nhìn qua, tư thế nửa dựa người làm thân thể hấn giãn ra tự nhiên, hai chân thon dài thẳng tắp, dáng vẻ lười biếng cân xứng với khuôn mặt đoan nghiêm tuấn tú của hấn đến lạ lùng, vô tình sinh ra một loại tư thái phong lưu khiến người ta mơ màng, làm nằng không tự giác được mà trầm mê trong đó.

Tề Trạm đã sớm phát giác ra ánh mắt của vật nhỏ không an phận, từ sau khi nằng nói muốn sinh hài tử liền trở nên nhiệt tình vạn phần, đối với sự thân mật của hấn thì dùng mọi cách đón ý nói đùa chuyển thừa hoan, ban đêm bị thao làm đến thân thể kiều nhuyễn thần hồn điên đảo, tiểu huyết bị bắn đầy tinh dịch lại được cơn thịt lấp đầy ngủ qua đêm, buổi sáng ngủ đến mơ mơ màng màng lại bị cự long thô cứng căng trướng tiếp tục thao lột làm cho tỉnh dậy, hôn dỗi kêu hấn chậm một chút nhưng không thể nhẫn tâm cự tuyệt, tựa như một tiểu hoa tinh không biết thỏa mãn hút lấy tinh khí nam nhân mà sống.

Hấn thấy bộ dáng này của nằng ngược lại không nóng nảy, chỉ bất động thanh sắc mà lật trang sách, muốn nhìn xem vật nhỏ dễ ngượng ngùng này có thể vì hấn mà làm ra chuyện gì.

Lan Húc hết đợi lại chờ, bóng đêm ngày càng thêm sâu, người đối diện lại hoàn toàn không có ý muốn buông tha quyển sách. Quyển sách này rốt cuộc có gì đặc biệt chứ, chẳng nhẽ còn có thể đẹp hơn nằng sao? Kiều nhân nhi có chút bức mình nhưng không biết làm gì, chỉ có thể tự mắng thầm, con thỏ vô tâm kia chơi với nằng một lúc thấy không có gì thú vị liền nhảy về trong ổ đi ngủ.

Bỗng nhiên Tề Trạm nhẹ nhàng giật giật thân thể thay đổi sang tư thế khác, còn hơi xoay bả vai bên phải một chút.

Nha! Lan Húc có chút vui mừng nho nhỏ, khả năng là phu quân đã mệt mỏi rồi, ta phải đi quan tâm hấn một chút.

Vì thế gót sen của nằng nhẹ nhàng hướng về phía hấn mà đi tới, ngồi trên mép giường cạnh bờ vai của hấn: "Đã khuya rồi, phu quân ngồi lâu như vậy có mệt hay không?" Hấn quay đầu đối diện với con người long lanh nước của nằng, thấy trong mắt nằng tất cả đều là sắc thái chờ mong, trong lòng liền cười thầm nhưng trên mặt một chút cũng không hiện ra: "Ta vẫn tốt, nếu nằng mệt mỏi thì đi ngủ trước đi."

"Chàng đang đọc sách gì thế, ta cũng muốn xem." Nằng có chút tự sa ngã mà chui vào trong lòng hấn, tựa lên ngực hấn, đôi mắt nhìn chăm chăm sách trên tay hấn.

Tề Trạm thấy bộ dáng nằng chu cái miệng nhỏ đáng yêu muốn chết, thiếu chút nữa nhịn không được muốn hôn nằng, bất quá rốt cuộc vẫn là nhịn xuống, làm bộ như căn bản không hiểu ý đồ của nằng, chỉ sờ sờ tóc nằng, sau đó lại đem lực chú ý đặt ở trên sách.

Lan Húc âm thầm căn cứ cánh môi, quá đáng ghét, buổi tối người ta còn bôi son, cố ý chọn loại hương vị mà hấn thích, thế mà hấn nhìn cũng không nhìn.

Ta liền không cho chàng đọc!

Tay nàng đặt ở trên ngực hắn, ngón tay bắt đầu có ý vô tình mà ở mặt trên nhẹ nhàng đánh vòng. Đôi mắt Tề Trạ không nhìn nàng, chỉ duỗi tay đem tay nàng nắm lấy: "Đừng nháo, ngứa."

Chỉ là ngứa thôi sao? Không còn gì khác? Lan Húc không cam lòng, lặng lẽ dựng thẳng bộ ngực đầy đặn, dùng mặt bên ngực nhũ tròn trịa mềm mại như có như không cọ vào cánh tay hắn. Tề Trạ bị bộ ngực sữa mềm nộn co dãn ma sát, trong lòng nổi lên một trận khí nóng, nhưng vì đại kế nên chỉ dám âm thầm nhẫn nại.

Lan Húc thấy hắn không phản ứng gì, cho rằng chính mình làm chưa đủ, cân nhắc một phen lại nhẹ nâng chân ngọc nhỏ nhắn ónh nhuận, làm như vô tình mà hơi duỗi chân, vừa lúc trên cẳng chân hắn chậm rãi cọ qua. Hắn bị nàng câu dẫn đến đấy lòng cũng run lên, cúi đầu liếc nhìn nàng một cái: "Àn?"

Trên mặt nàng là biểu tình hoàn toàn vô tội, phảng phất như không biết chính mình đang làm cái gì: "Sao vậy?"

Trong lòng Tề Trạ không khỏi khen ngợi, tiểu bảo bối có tiến bộ à, không uống công hân ngày xưa dạy dỗ. Hắn nhướn mày, nói không sao: "Không có gì?"

Ha, thoát nhìn cái này có hữu hiệu nha. Nàng có điểm hưng phấn, càng thêm chú tâm mà đem ngón chân muốt mà đặt ở trên đùi hắn, nắm ngón chân nhỏ nhỏ trên dưới làm loạn.

Hạ bụng Tề Trạ đều nóng hết lên rồi, nhưng trong lòng lại đang phải mặc niệm triết lý Lão Tuân, những câu danh ngôn của thánh nhân Không Từ, cố gắng cường ngạnh mà đem dục niệm ngăn chặn lại.

Lan Húc chơi đùa một trận, thấy thật vất vả hắn mới có phản ứng nhưng lại ngay lập tức bình tĩnh xuống, trong lòng có điểm hơi nhụt chí. Nhưng mà rất nhanh nàng đã dốc sức vực dậy tinh thần, động người đem thân mình hơi nâng lên chút, đầu nhỏ tùy ý mà dựa vào trên vai hắn, mỗi cách vành tai rộng của hắn cực gần.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng, chậm rãi, không tiếng động yêu kiều rên rỉ như đang thờ nhẹ một hơi, hương khí thanh mát như lan mang theo nhiệt độ ẩm áp đánh vào trên vành tai hắn, lần này đừng nói là danh ngôn của thánh nhân, ngay cả bản thân của thánh nhân cũng đều chịu không nổi, Tề Trạ thân thể rõ ràng run lên một chút, lửa nóng nơi hạ bụng thiếu đến rùng rục, giữa háng nổi lên một cái cự trụ cao chót vót.

Lan Húc khờ dại cười duyên ra tiếng, tựa như những chuyện đã làm với hắn không phải là dụ dỗ dâm mĩ mà bất quá chỉ là những động tác bình thường, loại mị thái vừa kiều diễm vừa ngây thơ này quả thực là có thể giết chết ý chí của nam nhân. Tề Trạ "ba" một tiếng đem sách ném đi, hai chân kẹp lấy chân nàng, hai tay giữ chặt eo nàng, nhanh nhẹ mà xoay người một cái đè nàng xuống dưới thân, ánh mắt bức người mà nhìn chăm chăm nàng: "Là nàng chọc ta trước, chờ tý nữa có ngắt xiu thì ta cũng sẽ không dừng lại."

Lan Húc còn chưa kịp trả lời thì váy đã bị hắn xóc lên, áo trên người cả hai hắn cũng không có nhẫn nại cởi bỏ, trực tiếp đem quần lót kéo xuống, quy đầu còn thịt nóng bỏng ở huyết khẩu của nàng cọ cọ vài cái, không chút nào ngoài ý muốn là phía dưới đã một mảnh ướt át, hắn không hề nhẫn nại, đem cự long đâm thẳng tới hoa tâm.

Han: Định đăng 2 chương cuối luôn mà dạo này lười gõ quá (=, =) ~ Nên đăng chương này trước cho các nàng đọc vậy ^^.

Chương này gần 3000 words lận, rất dài đó, nên ta cũng chưa kịp beta gì đâu, ai thấy lỗi hay chỗ nào lặp từ, khó hiểu..v.v.... thì cmt nha:3

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nồng tình (Chương cuối)

ED: Han

Lan Húc kiều mị rên rỉ thừa nhận hắn thô bạo cấm làm, thân thể nóng bức đem khuôn mặt nhỏ của nàng hun thành đỏ ửng, đôi tay khó nhịn mà đem vật áo hắn xả rớt tan tác. Hai chân ngọc bạch mở rộng, chỗ giao hợp truyền đến tiếng động va chạm mãnh liệt "bạch bạch bạch", thịt cầu căng cứng liên tục vọt tới, hung hăng đánh lên thịt mỏng nàng, hoa tâm dù có dư thừa chất lỏng bôi trơn nhưng vẫn cứ bị lông mu thô cứng giữa háng hắn ma sát đến vừa ngứa vừa đau.

Hắn vùi đầu mãnh liệt đâm cắm một trận, không đành lòng che giấu cảnh đẹp trên người nàng nên tay dùng chút lực đem vật liệu may mặc đẹp để quý giá của nàng xé thành một đồng tàn vải bị phá rách mà treo ở trên hai bả vai trắng nõn của nàng. Đến váy cũng đồng dạng không thể may mắn thoát khỏi ma chướng của hắn, một tiếng "roạt" qua đi, cự long thô cứng đang tiếp xúc với địa phương ướt nộn liền xuất hiện trước mắt hắn, hoa tâm phần hồng kia bị thọc vào rút ra kịch liệt biến thành màu đỏ thẫm điểm sắc, mị thị kiều mềm nơi huyết nội bị côn thịt lòi ra cắm vào, cánh hoa bị trận thao làm đột nhiên khiến cho căng hết cỡ, vô cùng đáng thương mà tràn ra một mảnh mật dịch ướt át.

Hắn cúi đầu hăm lộng ngực nhũ mềm nộn, dưới háng va chạm với tốc độ quá nhanh làm sóng nhũ ở giữa mỗi lười lắc lư không ngừng, cảnh đẹp thập phần câu nhân. Bởi quần áo hai người đều đã tan nát hết, nên hắn liền quý đứng lên, đem mông nhỏ của nàng bẻ lên cao, côn thịt ở dưới từ từ mà thọc nhập vào tiểu huyết, nàng bị tư thế này làm đến khó nhịn nổi, kháng nội càng thêm co chặt, mỗi một lần đảo lộng đều làm người ta thần hồn điên đảo.

"Húc Nhi nhìn, xem phu quân là như thế nào cảm nàng." Hắn tà tứ mà hơi câu khoe miệng, càng thêm đắc ý đem hạ thân nàng ôm lên cao. Nàng nửa mở đôi mắt ngậm nước nhìn lại, chỉ thấy bụi cò màu đen kia thỉnh thoảng vươn ra một cây cự vật thô trắng, từng cái từng cái không chút lưu tình nào mà va vào ở trong cơ thể nàng. Nàng nức nở một tiếng bưng kín khuôn mặt nhỏ, xấu hổ đến mức thân mình càng thêm đỏ ửng, tiếng rên rỉ kêu kêu nhuyễn nhuyễn cũng ngăn không nổi tràn ra khỏi miệng.

Cái miệng nhỏ trong chỗ sâu nơi huyết nội bị xuân triều chảy ra làm mềm xóp ướt nộn, cự long đảo nhập tiểu tử cung càng thêm tùy ý, từng phát ngang ngược mà đâm quét vào vách tường tử cung nóng ẩm, nàng chịu không nổi liền khóc lên thành tiếng: "A....Không cần.....Không cần...."

Tề Trạh biết thân mình nhỏ của nàng hiện giờ đã có thể thích ứng với hắn, bị dục vọng bức bách đến đỏ mắt thì sao có thể chịu ngừng lại, cúi đầu ôn nhu mút hôn môi anh đào của nàng, dưới háng lại không hề giảm nhẹ lực độ.

"Ồ ô....Muốn tiểu ra...." Lan Húc đầu nhỏ hoảng hốt lắc lư trái phải, trong miệng mơ hồ không rõ kêu lên.

"Vậy Húc Nhi liền tiểu ra đi." Lời tà ác như thế vừa thốt ra xong, dục vọng của hắn thế nhưng càng ngày càng mãnh liệt, côn thịt giữa háng không tự chủ được mà to lớn thêm một vòng.

"Chàng hư....Chàng...người xấu này...." "Aaa!"

Theo tiếng thét chói tai ngăn ngừi của nàng, một đạo cột nước trong treo từ huyết khẩu khẩn hẹp bắn nhanh ra, "tư" một tiếng tưới ở trên cơ bụng hắn, lông mu thô cứng hoàn toàn nhiễm một mảng nước sáng bóng.

Còn chưa kịp phản ứng, huyết nội tiếp tục run rẩy một trận mãnh liệt đem long căn hung hăng trối trụ, trong ngoài hai cái miệng nhỏ chặt ướt liều mạng mà cắn hút hắn, kích thích đến lỗ chân lông mở rộng, thất lưng bủn rủn tê dại, nhất thời không nhẫn nại được liền bị nàng kẹp bắn, long tinh nóng bỏng một giọt cũng không dư thừa mà hoàn toàn được giữ đầy trong tử cung nho nhỏ. Đợi hắn phục hồi lại tinh thần liền không khỏi sinh ra đắc ý mừng như điên, tiểu bảo bối thể nhưng đã triều phun, có thể thấy được nàng bị thao đến vô cùng thoải mái. Hắn cúi người đem tiểu nhân nhi vòng ôm ở trong ngực, tinh tế thân mật hôn lên khuôn mặt nướhỏ của nàng, trái tim tràn ngập tất cả đều là nồng tình mật ý.

Lan Húc run rẩy một trận mới dần thanh tỉnh, lại không đáp lại nụ hôn của hắn, chỉ lo thấp giọng mà khóc. Tề Trạh nhận thấy cảm xúc nàng không đúng lắm, nếu nàng thoải mái đến khóc cũng không phải là như thế này, chẳng nhẽ hắn làm nàng bị thương rồi? Hắn vội vàng rút ra côn thịt nửa mềm, đem nàng bẻ lên thấp giọng nói chuyện: "Húc Nhi đừng khóc, có phải nơi nào đau hay không? Hử?"

Nàng cũng không để ý tới hắn, chôn ở trong ngực hắn oanh oanh mà roi rệ, hắn vừa hôn lại ôm một trận, thấy nàng không có ý tứ gì muốn nói, liền muốn mở chân tâm của nàng ra xem kỹ.

Lan Húc duỗi tay ngăn hắn lại, thút tha thút thít nói: "Không có bị thương....Nước tiểu....Tiểu ra.....Ồ ô....."

Hắn vừa nghe liền minh bạch ý tứ của tiểu ngọc tử này, nàng cho rằng triều phun là do mắt không chế, xấu hổ nên mới khóc như vậy. Tề Trạh nâng lên khuôn mặt nhỏ khóc đến ướt đầm nhem nhuốc của nàng hôn mấy ngụm, kiên nhẫn mà giải thích: "Không phải nước tiểu, là Húc Nhi quá thoải mái, nên mới phun triều thôi. Bởi vì nàng yêu phu quân nên mới có thể như vậy."

Đôi mắt nàng hồng hồng như con thỏ con, cắn môi không chịu nghe hắn nói: "Chàng gạt người, ta mới không tin chàng."

Hắn suy nghĩ một lát, đem nàng bẻ lên, nàng sợ tới mức ôm sát lấy cổ hắn, đáng thương hề hề mà nhìn loạn không biết hắn muốn làm cái gì.

Tề Trạh đem người ôm đến sau bình phong, thả nàng xuống trước gương, kéo ghế dựa ngồi xuống, lại ôm lấy nàng đặt ngồi trên đầu gối, đối mặt chính diện với gương. Thân thể ngọc bạch mềm mịn chiếu vào trong gương, nàng xấu hổ đến mức nhắm thẳng vào trong ngực hắn cụng đầu: "Không cần xem, mạng ta trở về."

Hắn cười nhẹ một tiếng, ở bên tai nàng ôn nhu nói nhỏ: "Thân mình nàng còn có chỗ nào mà phu quân không thấy qua chứ, thật đẹp, không cần xấu hổ." Lan Húc giống như một con đà điểu chui ở trong lồng ngực hắn không chịu động đậy, hắn đành phải ra đòn sát thủ: "Không phải muốn sinh hài tử cho ta sao? Cái gì nàng cũng không hiểu thì sinh thể nào được."

Lời này nghe ra thật là kỳ quái nha, nhưng nàng lại không dám phản bác hắn, chính mình lúc trước xác nhận là quá ngốc, nếu không có hắn dạy bảo thì những việc này nàng quả thực không hiểu.

Nàng chu cái miệng nhỏ, mặt mũi đỏ bừng, thế nhưng rốt cuộc cũng không tiếp tục bắt hắn đem mình trở về. Hắn đem đùi ngọc trắng nõn của nàng đặt ở trên đùi chính mình, sau đó hướng hai chân ra hai bên sườn mở rộng, thúc giục nàng nhìn vào trong gương. Gương này là bạc kính thủy tinh do Tây Vực tiến cống, soi đến mọi thứ đều hiện lên rõ ràng, nàng chỉ thấy hoa huyết bị tách rộng ra, chỗ tư mật kia bị thọc mở thành một cái miệng nhỏ, chảy xuống bạch tinh đặc sệt. Hắn xoa xoa côn thịt của mình, một lần nữa làm nó cứng lên, cự long đỉnh tới huyết khẩu, nàng bị cả kinh đến ngơ ngác cũng không biết lỗi mà chuyển tầm mắt, cứ như vậy trở mặt nhìn thô bồng đồ tím từng tác từng tác mà thao vào hoa huyết, cho đến khi cự vật đi vào hoàn toàn, chỉ còn lưu lại hai quả thịt cầu no đủ tại ngoài miệng huyết.

Hắn vươn một ngón tay, chỉ vòng quanh vào huyết khẩu bị côn thịt banh đến trắng bệch, dùng tiếng nói trầm thấp giải thích với nàng: "Thấy sao tiểu tâm can, mới vừa rồi nàng phun ra đàm thủy chính là do địa phương này chảy ra, không phải đi tiểu đâu. Húc Nhi quá thoải mái nên mới có thể phun ra, về

sau phu quân sẽ làm nàng càng thoải mái hơn."

Thanh âm Tề Trạh vô cùng đứng đắn, rõ ràng chuyện khiến nàng nhìn hấn cảm chính mình là dâm đảng hạ lưu tới cỡ nào, thế nhưng hấn lại dùng loại ngữ khí này để nói ra làm nàng cảm thấy đó như là chuyện đương nhiên vậy, tiểu huyết chính là phải để cho côn thịt hấn cắm vào, chỗ tư mật của nàng là có thể cho hấn một bên vuốt ve một bên tán thưởng.

Hấn mang theo tay nàng, vỗ về chơi đùa thân gây nơi huyết khẩu: "Tiểu bảo bối thoải mái thì phu quân cũng cao hứng, nàng nguyện ý vì phu quân cao hứng sao?"

Nàng mềm mại mà quay người lại ôm hấn: "Nguyện ý"

Hấn để nguyên tư thế cắm côn thịt, đem nàng quay lại đối diện với mặt hấn, tiểu huyết bị hung hăng ma sát một vòng, nàng không khỏi lại kiều mị rên rỉ ra tiếng.

Hấn hôn lên cánh môi mọng nước, nâng mông nhỏ của nàng bế lên: "Chúng ta trở về tiếp tục sinh bảo bảo."

----- Hoàn -----

Han: Cuối cùng cũng kết thúc rồi *tung bông* *tung bông*....Hoan nghênh cmt sửa lỗi để truyện hoàn thiện thêm nha:3

And...Hẹn các nàng ở một bộ truyện khác trong thời gian sớm nhất có thể nhé ^^~

Bạn đang đọc truyện *Tinh Dung Xuân Sam Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.